

leslie abraham:

LÁSD TISZTÁN AZ ÉLVE LÉTEZÉSEDET!

Borító:

„Szerző”: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemüle utca 32.

Telefon:

E- mail: voroslaszlo@sat.hu

Nyomdai munka:

Felelős vezető:

leslie abraham:

LÁSD TISZTÁN AZ ÉLVE LÉTEZÉSEDET!

TARTALOM

Bevezetés 5-6

Ismerd meg önmagad! 7-11

Az élet célja 12-15

Isten valós létének bizonyítása 16-18

Ki is a bolond? 19-20

A „víz” 21-25

„Vízkereszt, vagy amit akartok.” 26-29

A lélek is „víz” 30-31

Minden „szoláris csíra” az eredete „Magnapjához” tér vissza 32-33

Az eredetünk igaz megismerésének lehetősége 34-35

A megismerés kulcsa a közös nyelv 36-38

Az ember a mindenség kozmoszában 39-40

Miért nem égett el a csipkebokor? 41-42

Alkossunk mi is egységes képet a „kettősségről”! 43-44

Az ember Isten és maga elleni vétkei 45

Egyenes középút, vagy még inkább szakadás? 46-47

Elidegenedés 48-50

A lelkünk megismerése 51-52

A lélek „önmegvalósítása” 53-58

Még valamit az önmegvalósításról 59

Megvilágosodás 60-62

Tökéletesség 63-66

Transzcendentális tudás és tudatlanság 67-70

Amiben reménykednünk kell 71-72

Élet vagy halál 73-74

Utószó 75-76

BEVEZETÉS

Ez a könyv szintén egy összeállított tanulmány, vagyis megtanulni, megismerni való arról, hogy ki vagy mi által, és nem utolsósorban miért és hogyan is élünk, illetve élhetünk jól, hogy végre már igazán felébredjünk az éber és nem éber álmodozásainkból, ameddig még nem késő!

Az önmagunk igaz valósága igazsága megismeréséig előbb utóbb mindenkinek egyénileg is el kell jutnia, mivel a tudati fejlődés nem toporoghat örökké egy helyben az anyag megismerése körül. Az igazság tehát az, hogy mi emberi tudatok sem maradhatunk mindig csak a „földszinten”, tovább kell lépnünk a magasabb rendű szellemi szintek felé, ha tetszik ez most nekünk, ha nem. A földszint ugyanis csak a küszöbe annak az ajtónak, amelyen keresztül a tudati fejlődésünknek a mostaninál jóval magasabb szintjeire léphetünk be, melyek már elsősorban nem anyagi, hanem szellemi alapúak.

Az innen is elérhető cél tehát nem más, mint a tisztán szellemi valóság, azaz Isten közvetlen valósága, mely valóság viszont ellentétben a jelen fizikai valóságunkkal már nem múlandó, hanem örök valóság. Az Isten örökkévalóságába vezető utak egyike valójában tehát az „élet útja”, melyen mi magunk is járunk.

Ahhoz azonban, hogy az örökkévalóság kapujához biztonsággal eljuthassunk akár még a jelen életünk során, legegyszerűbben is meg kellene ismernünk a teljes önmagunkat, a révén pedig már Isten teljes igazságát is, vagyis végül is magát Istent és az „egész országot”.

A számunkra elérhető „Igazság” valójában tehát a lelki valóság. Ez a szellemi tudati valóság az „Abszolút Igazsághoz” teljes tökéletesen hasonló, vagyis az abszolút szintet már teljességgel elérő, vele szorosan érintkező, és éppen ezért Vele már megbonthatatlan egységet képező örökérvényű valóság. Nos hát, Isten a mi fizikai valóságunkat is erre a tökéletességű szintre kívánja felemelni, csak hogy ennek megvalósításának mi földi emberek a magunk részéről, a még mindig fennálló Istenről való tudatlanságunkból származó helytelen tudati mozgásainkkal, és az azokból következő fizikai cselekedeteink révén is, egyre csak gátakat igyekszünk emelni. Ezzel azonban csak elodázzuk, de legalábbis elhalasztjuk a tökéletességünk elérését. Az Abszolút Igazsághoz való felemelésünket inkább gátoljuk tehát, mintsem magunk is segítenénk azt az Istenhez, és Isten örökké valóságos „országához” (az örökkévalóságához) való helyes hozzáállásunkkal egyszer és mindenkorra, azaz örök érvénnyel megvalósítani. Ha tehát továbbra is ellenállunk az Igazságnak, akkor az azt jelenti, hogy még mindig nem hagyjuk az Isten akaratát érvényesülni, hanem még mindig csak az Istentől megkapott saját és szabad akaratunk szerint haladunk előre. Így azonban nagyon könnyen meglehet, hogy egyedül csak a saját vesztünkbe rohanunk.

Nekünk eredetileg szellemi tudatoknak valójában tehát a tárgyi valóság fenntartása és továbbfejlesztése vált az igazságunkká. Mivel pedig a tárgyi valóság teremtése a hibásan kialakított nézeteinknek köszönhetően gyakorlati valóságunkká vált, ennek a valóságunknak a megvalósításába kezdtünk el nagyobb gyakorlatot szerezni az eredeti valóságunk, a szellemi illetve lelki valóságunk továbbteremtésével illetve még további finomításával szemben. Ezzel a helytelen hozzáállásával az ember azonban kibújik az Isten, illetve az isteni közösség mindig igazságos és jogosságos uralma alól, és helyette az egyéni vagy tulajdon uralma illetve hatalma alá kerül, vagy pedig a hozzá hasonló egyénekből álló közös emberi uralom alá helyezi át magát. Az ember az első ember elbotlása óta azonban ezzel már nincsen egyedül. Ez a mára már jelentős számot is kitevő emberi tömeg pedig, ha az egyéni ember (lélek) rájuk figyel, mintegy azt sugallja neki, hogy a világrajövetelétől kezdődően már neki is hasonlóan kell cselekednie, vagyis a hatásukra maga is az önös uralma, illetve a hozzá hasonló egyénekből álló közös vagy kollektív uralom alá helyezi magát. Felnőve az ember a tulajdon maga vezetését tehát a legtöbbször már nem is a saját kezében tartja meg, hanem átengedi azt a másik embernek illetve embereknek.

A maga hatalmát a saját kezében megtartó ember azonban csak abban az esetben bizonyul magát is jól vezető vezetőnek, ha egyetlen, mindig csak jó irányban (szüntelenül előre) haladó egységgé képes szervezni a tulajdon szervezetét, vagyis mind a szellemi tudatát, mind pedig a testtudatát, azaz végül is magát a szellemi tudatát itt fizikailag is kifejezővé tevő testét is. Az ember számára az egyetlen helyes irány azonban nem egymaga a fizikai világ, hanem a Teremtő Istene, és az eredete világa, azaz a szellemi valóság, melyet elhagyott. Az emberi tudat most helyette ideiglenes vagy végleges lakóhelyeként a Földet használja, és nem akar a helyes irányba visszafordulni. Amely emberi tudat azonban ezt az anyagi világot, azaz a kettősség világát tekinti az eredete és vége egységes világának, annak számolnia kell azzal is, hogy megtagadván az igaz eredete szellemi világát e csak véges lehetőségű tárgyi valóság elpusztulásakor, maga is végleg el fog pusztulni. Ez a helytelen hozzáállás ugyanis Isten szemében már úgy minősül, mintha az ember már az Ő egyedül igazán valós létezését is végérvényesen megtagadta volna.

Nos hát, azért kell tisztán látnunk az élve létezésünket, hogy nehogy úgy járjunk, hogy végül már maga az Isten se tudjon bennünket megmenteni, a tehát egyedül csak magunk magunknak okozta, ezúttal talán már végleges pusztulásunktól, azaz a már valóban örök haláltól.

ISMERD MEG ÖNMAGAD!

A Delphoi jósda falára már az ókorban is ki volt írva ez az önismeret fontosságára utaló felszólítás, de sajnos sokak számára mára már csak egy jól ismert szlogen lett belőle. Ennek ellenére mai korban is mindenki tudatosan, vagy ha nem tudatosan is, de az őt körülvevő világ teljes megismerésére, az igazság mibenlétének megtudására, a tökéletes önismeretre, sőt a „megvilágosodás” elérésére törekszik.

A tudomány képviselői, a világi és vallási vezetők, a szellemi vezetők, a médiumok, asztrológusok, jósek és mágusok, táltosok és boszorkányok a médián keresztül ma szinte már ontják a tömegek felé a teljes valóságunkról szóló tévedhetetlen megállapításait, az önmegvalósítás helyes tudományát, a tökéletesség elérésének módszereit, de még a „nirvánába” való eljutás biztos lehetőségéről szóló ismereteket is. A mindeddig megjelent számtalan könyv, és más egyéb információhordozó forrás elérhetősége ellenére azonban igen kevés számú emberről mondható el, hogy már itt a földön „megvilágosodott”, vagyis hogy teljes és tökéletes ismerettel rendelkezik önmagáról, és az őt körülvevő világról, illetve a valóban teljes, és ezért egyben egyetlennek és végsőnek is mondható valóságról.

Nos, hogy valójában miért nem jutnak el az emberek széles tömegei az itt elérhető teljes ismeretre, annak egyszerre három oka is lehet. Az egyik a teljes érdektelenség, mely közömbösségnek is nevezhető hozzáállást talán nem is szükséges részletezni. A nem akarásnak azonban előbb vagy utóbb, de mindig csak „nyögés lesz a vége”, vagy még inkább „sírás és fogcsikorgatás”, ahogyan a Biblia is írja.

A második ok viszont már az, hogy az ismereteket hirdető illetve tanító emberek még maguk sincsenek kellő mértékben eljutva a teljes ismeretre. Az ilyen emberek azt hiszik magukról, hogy ők e területeken már mindent tudnak, holott még csak részigazságokkal rendelkeznek, miközben maguk is többnyire még tévutakon bolyonganak a keresés közben. Vigasztal legyen nekik mondván, hogy a trójai harcból végül Odüsszeusz is visszatért a saját hazájába. Ő ugyan nem a többiekkel együtt indult haza, de a bolyongásai végén mégiscsak hazatért, és otthon is tudott győzedelmeskedni.

A harmadik ok pedig az, hogy bizonyos emberrétegnek egyáltalán nem érdeke, hogy ezekről a „dolgokról” szóló teljes igazság kiderüljön. Azzal ugyanis az ezt a réteget képező emberek sorra elveszítenék az uralmuk alatt tartott engedelmes rabszolgáikat, akik az ő kényelmüket, jólétüket, és a számukra szintén igen fontos védelmüket biztosítják. Ezek az emberek lényegében tehát csak azért pénzelik a tudományt, és a különböző vallási irányzatokat, kiemelkedő fontossággal pedig a médiákat, hogy azok minél jobban félrevezessék a többi embert. A céljuk tehát az, hogy még róla beszélve is inkább csak eltereljék az emberek figyelmét a teljes önismeret illetve az önmegvalósítás nagyon is lehetséges eléréséről, ahelyett, hogy valóban segítenék őket benne.

A tudomány a tárgyi „csodáival” képes „elkápráztatni” (a tisztán szellemi dolgok és igazságok felől vakká, de süketé is tenni) az emberi tömegeket, míg az ezeket az önző embereket kiszolgáló hamis szellemi tanítók pedig szándékosan vezetik félre az önismeret területén jó útra tért embereket, mert az találkozik a tulajdon önös anyagi és hatalmi érdekeikkel is.

Természetesen mind a tudomány, mind pedig a vallás területén léteznek igazán hiteles azaz „szavahihető” emberek is, csak sajnos még mindig kevés számban. Valószínűleg azonban az elsősorban a tárgyi világhoz ragaszkodó emberek tudnak róluk, és minden erejükkel igyekeznek őket korlátozni, tanító tevékenységüket mindinkább lehetetlenné tenni. Ha pedig ezek az anyagi világot imádó emberek úgy találják jónak, akkor ezen igaz embereket még örökre elhallgattatni is képesek. Elég akár csak a közelmúltba visszanezünk, és máris rájöhettünk, hogy nem is egy világi és vallási vezetőt gyilkoltak már meg, vagy csak

próbáltak meggyilkolni az érdekeikkel ellenkező helyes nézetei miatt, melyeknek az illető a nagynyilvánosság előtt is hangot adott.

A mindenség, így azon belül a valódi önmagavalónk teljes körű megismeréséhez azonban az ilyen rosszindulatú emberek erőfeszítései ellenére is el lehet jutni az értelem illetve értelmes gondolkodás révén, és csupán csak időt kell rá áldozni. Ami ugyanis már meg van nyilvánulva, azt mind meg lehet ismerni mind fizikai, mind pedig szellemi úton, de akár a kettő együttes útján is. Még tehát az előlünk egyszerű emberek előtt szándékosan eltitkolt dolgokat is. A mai technikának köszönhetően ugyanis a helyes tudás is egyre jobban kezd kibontakozni. Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor észre is vehetjük, hogy a médiákban megjelenülő rengeteg sok információ révén egyre közelebb kerülünk a „keletkezés” rejtélyének a megfejtéséhez, viszont mi tudománytalan közemberek a félrevezetőinknek köszönhetően mindezt úgy hisszük, hogy mi emberiség nemsokára már az elérhető tárgyi csúcson tartózkodunk a tárgyi irányultságú szellemi tudásunk révén. A téridőben azonban jóval több és valóságosabb dolog, esemény, és „személy” (személyes mélység azaz szellemiség) létezik, mint ahogyan azt jelenleg hisszük.

A túlsúlyba került tárgyi tudományoknak a nevében azonban már nem is csak rejlik, hogy azok leginkább csak az anyagra alapoznak, és pontosan ezért van az, hogy az igazán valódi, az igazán valóságos „dolgokról” örökösen tájékozatlanok maradunk.

A Babiloniból kiindult mai csillagászat tudománya például nem csak a mi közvetlen csillagunkat, a Napot, hanem a többi csillagot is „égitestnek”, azaz kizárólag tárgynak, vagy mindig elsősorban tárgynak tartja, holott már a bennünket éltető Napnak is inkább az eredetileg csak szellemi lehetőségű tulajdonságai a fontosabbak a számunkra, mintsem annak a tárgyszerűsége. A már általunk kreált villanykörteinek sem a tárgyi mivolta fontos a számunkra, hanem azon lényege, hogy világítani „tud” nekünk, illetve bennünket is „meg tud világítani”, azaz „láttatni tud” minket, és a számunkra szintén fontos környezetünket is.

A napok és bolygók, e kerek illetve gömb alakú tárgyak észrevétlenül, de észrevéve is, mind a teljesség és tökéletesség kifejezői, noha ők maguk is függőségben vannak valamiféle fölöttes erőtől, és bizonyos szinten persze egymástól is. Ha ezek a teljességek teljes tökéletesen önhatalmúak lehetnének, mint amire mi emberek a helyes célt elvétele itt a Föld nevű bolygón törekszünk, akkor nem lehet nehéz a tulajdon rossz példánkából rájönni arra, hogy máris mekkora káosz uralkodna a fizikai világegyetemben. Képzeljük csak el, hogy a hozzánk legközelebb álló Hold máris nekiütközhetne a Földünknek, ha úgy tartaná a kedve.

A mindenség minden résztvevője függ tehát valamiféle mindennél hatalmasabb erőtől, melyet a tudományos világ, mivel az igazán nem mérhető, méltánytalanul „háttérenergiának” nevezett el, holott azt igazából nem is ismeri. Itt megint csak ellentmondásba kerül magával a tudomány, mivel azt nevezi el illetve meg, amit a teljességében még nem ismer. Mi van azonban az esetben, ha éppen a fizikai világegyetem van a „háttérenergia” háttérében, vagyis az igazi előtérnek mi csak a háttérében helyezkedünk el? Vajon helyes-e ez esetben akár csak a „háttér” elnevezés is?

A tárgyi tudomány a jelenlegi értelmezésével a teljesség fogalmába egyedül csak az anyagi eredetű dolgokat veszi illetve fogadja be, holott a teljesség fogalma értelemszerűen, de még ésszerűen is, az összes létező külső és belső (észlehető és nem észlelhető) teret, és az azokban benne lévő látható és nem látható valamennyi dolog, valamint egyéni és egyben csoportos lehetőségű élőlény közös együttesét foglalja magába. Mi emberek is tehát e szavakkal alig kifejezhető végtelen nagy teljességnek apró formátumú részei vagyunk, és ezért e teljességgel nagyon is ildomos lenne összhangban együttműködnünk. Nem csak arra kellene törekednünk tehát, hogy egyedül csak a tulajdon „szekerünket” toljuk egyre előbbre. A „Nagy Szekeret” ugyanis mi soha nem fogjuk tudni leelőzni a mi kis „fogatunkkal”, hiába is próbálkozunk, hiába is fogadkozunk felőle. Az akaratunk tehát semmiképpen sem kerülhet föléje a Mindenség akaratának, bárhogyan is erőlködünk, bármennyire is szeretnénk. Még

csak a „földönkívülieknél” sem lehetünk többek és nagyszerűbbek, akikről bizonyosan még nem is tudjuk, hogy a szó szoros értelmében is földönkívülieknek nevezhetők-e. Nem könnyen meglehet az is, hogy mi magunkat földieknek nevező emberek egyszerűen csak az ő hátrahagyott utódaik vagyunk? Honnét van ez a valós kívüliséget igazoló megtámadhatatlan bizonyosság is a tudós kutatók kezében? A tudomány emberei, mivel egy nézetet valló szervezetekbe tömörülnek, már ezt is biztosan tudják?

Ha a tudósaink megfigyelésére támaszkodván mi átlagos tudású emberek is a miénkhez hasonló élő szervezetnek tartjuk magát a Földet is, akkor az egész fizikai világegyetemet is egy gigantikus élő szervezetnek kellene tartanunk, de a mindenséget, vagy az igazán teljességet is egy megszervezett szervezetnek kellene tudnunk elképzelnünk. Egy kifejezhetetlenül óriási nagyságú, együtt élő, együtt mozgó élő organizmusnak, hiszen a mi kis mikrokozmoszunkban is, mely része e hatalmas szervezetnek, együtt élünk a tárgyi dolgainkkal, az eszközeinkkel, köztük a fizikai testünkkel is.

Mint jól tudjuk, minden szervezetnek irányítóra van szüksége, elsősorban azonban létrehozóra van szükség, aki azt létrehozza, vagyis megteremti. Az emberi társadalmi szervezeteket például emberek hozzák létre, és azok az emberi irányítók, az „alapítók” tanácsai alapján működnek. De vajon kinek az értelmes elméjében születhetett meg az a gondolat, hogy létre kellene hozni a fizikai világegyetemet (is)? És vajon kinek a tanácsa alapján, és ki illetve mely rendkívüli hatalmasságú erő mellett működik ez a makrokozmosz látszatra teljesen önállóan? Ki támogatja azt a legtisztább értelmi energiájával, mely tiszta energia a tudósok művi eszközeivel, a „műszerekkel” már egyáltalán nem mérhető?

Talán pár száz év múlva ezt a jelen számunkra észlelhető legnagyobb hatalmasságot is a nagytudományú „földi mágiszterek” fogják majd irányítani a kedvük szerint, mint tenni próbálják azt talán már hamarosan a közvetlen rendszerünkkel is?

Egyes tudósok talán még komolyan remélik is, hogy eljön majd az az idő is, amikor majd ők fogják uralni az egész naprendszerünket, és benne minden jelenséget illetve jelenvalóságot.

Csak hogy még csak az idő sem úgy „jön el”, és egyáltalán nem is „jár”. Ha ebbe is jól belegondolunk, akkor éppen mi emberek vagyunk azok, akik benne járunk az időben. Az időnek tehát egy állandó valaminek inkább kellene lennie, mintsem egy „járó” valaminek, amit mi a tudósainknak köszönhetően még mindig úgy hiszünk.

A tárgyi szemléletű tudósok tehát, mint láthatjuk is, nem kis fizikai terhet vettek a vállukra, amikor csak a teljes fizikai mindenségről való mindent tudás elérését célozták meg. E tudatunkra, illetve a révén már a testünkre is nehezedő nyomással, kinek tehát fizikai, kinek pedig már csak szellemi teherrel azonban valami módon egyszer minden egyes embernek is szembe kell majd néznie, ezt ugyanis senki sem kerülheti el. Persze biztosan vannak, és lesznek is emberek, akik mindezt csak öntudatlanul hajlandók átélni, de ők evégett mindenképpen csak magukra vethetnek. Az igazság pedig valóban az, hogy az egész életünk, de maga az élet is egy erőteljes lökés avagy nyomás hatására indult neki, és lényegében a nyomáskiegyenlítődéson alapul. A létező illetve élő mindenség nyomásának terhét tehát egyszer biztosan, és talán egyben utoljára is, de minden egyes embernek el kell tudnia viselnie, hogy annak valóban a teljes jogú, azaz örökös tagja lehessen.

Minden atomi szerkezet is egy bizonyos fajta nyomás vagy összekényszerítő erő hatására „valósul meg”, de mint ahogyan a szervezet, úgy a szerkezet is egyedül csak megszervezés illetve megszerkesztés útján jöhet létre. A tárgyi világegyetemet is tehát legalábbis az alapjaiban „valakinek”, valamely „felettes intelligenciának” meg kellett szerkesztenie, hogy az létrejöhessen (megvalósulhasson), és „működhessen”. Véletlenszerűen ugyanis semmi sem képes szerkezeté, de szervezetté sem összeállni. Mindezt paradox módon éppen a tárgyi tudomány bizonyította be azzal, hogy vitathatatlanul leszögezte, hogy a nullával illetve végtelennel való osztás teljességgel lehetetlen!

Kinek is van tehát igaza? A tudósok azon látszatigazságának, hogy az egész világegyetem véletlenszerűen jött létre, és ugyanígy szerveződött törvényszerűen működő egységgé, vagy valóban csak egy látszatvalóságban élünk az abszolút létezéshez képest? A jelen világunk valójában tehát csak a „durva” változata, a „lenyomata” vagy a „kivetülése” lehet a valóban igaz valóságnak?

Mindezen előbbi kérdéseinkre a helyes választ azonban egyedül csak a tulajdon gondolkodásunkban találhatjuk meg, mert ez valahogy így lett egy minden és mindenki fölött álló intelligens Hatalom vagy Erő által meghatározva. Mások gondolatait, nézeteit ugyan e témákban is elsajátíthatjuk, azonban a végső döntést azért mégiscsak egyénileg hozhatjuk meg a valóságosságuk felől. Teljes megbizonyosodást ugyanis minden felől csak egyénileg szerezhetünk.

Az értelmes gondolkodás éppen azért adatott meg a számunkra, hogy képesek legyünk képeket alkotni adott esetben a valóban teljességről, az igazi valóságról, vagy éppen az önmagunkvalójának a mindenségben elfoglalt helyéről és szerepéről. A gondolkodás révén tehát valóban képesek lehetünk megismerni a teljes önmagunkat, ha igazán akarjuk.

A hiba a teljes lehetőségű megismerésben azonban abban rejlik, hogy a gondolkodásunk mára szinte már teljesen eltárgyasodott. A korábban még létező fogalmi gondolkodásunkból tehát tárgyi gondolkodás lett, és ez nagymértékben az egymástól elkülönült tudományágak kialakulásának köszönhető, főképpen azonban csak az anyaghoz, a kizárólag csak anyagi élethez ragaszkodó embereknek.

A fogalomról szinte már el is felejtettük, hogy az tiszta értelemmel már kiválóan fel és megismerhető jelentéstartalommal rendelkezik, vagyis azt egyáltalán nem szükséges tárgyasítani, mégis mindenki azonnal tudhatja róla, hogy az mit is „takar” azaz tartalmaz.

A csak a megfogható dolgokat kedvelő emberek azonban mindent tárgyilag is birtokolni akarnak, mert tévesen azt hiszik, hogy a csak múlandó lehetőségű tárgyaiktól lesznek többek azaz fejlettebbek, nem pedig a szellemi tudatuk egyre több soha el nem múló, eredetileg mindig csak szellemi lehetőségű és irányultságú információtartalmától.

Hogy azonban újra vissza tudjunk váltani a fogalmi gondolkodásra, legelőször is meg kellene tanulnunk figyelni. Ha ugyanis valamit nem elsősorban a szemünkkel, hanem az értelmünkkel figyelünk meg, akkor sokkal élesebb képet kapunk az éppen „szemlélt” dologról, eseményről, személyről. Amit tehát a fizikai szemeinkkel szemrevételezünk, az csak egy homályos képe lehet annak, amit a tiszta értelmünkkel látunk. A tárgyi tudományok doktorai, és az anyaghoz ragaszkodók azonban arra próbálnak bennünket ránevelni, hogy csak azt értelmezzük számunkra jó dolgokként, és valóságos dolgokként is, amit a tulajdon két szemünkkel látunk, és a kezeinkkel is megfoghatunk. Ha nekik hiszünk, akkor nem mégiscsak meglehet, hogy a „nyakunkba” vett anyagi terhek irdatlan nagy súlya alatt egyszer majd mindnyájan egyszerre, és talán még véglegesen is összeroppanhatunk?

Nem tűnik még az sem a szemünkbe, hogy a tudomány az eddigi összes „vívmányait” mind az élő természetből „leste el” (figyelte meg illetve el), és azzal semmi mást nem csinált, mint hogy azokat élő fizikaiból „művire”, azaz nem élő fizikaira „lefordította”?

A tudomány tehát a művi dolgok kedvelőivé tett bennünket, mégpedig olyannyira, hogy az élő dolgok javarészt lassan már csak megenni valónak illetve eltaposnivalónak tartjuk, másra már nem értékeljük őket. Ez azonban valójában tiszteletlenség az élet szentségével szemben.

Nagy szerencsénkre azonban a genetikánk nem csak tárgyi jellegű, hanem elsősorban és főképpen is szellemi. Még tehát akkor is, ha itt e síkon e fontosabb jellegét is tárgyi dolgok jelenítik meg.

A szellemi „mag”, a szellemi eredete kódja azonban mindenki tudatában, ha ugyan elrejtve is, de benne van. Közös feladatunk, hogy ezt a kódot, mintegy direkt a számunkra rejtjelezett nyelvet megfejtsük, és azáltal az elfelejtett örök fennmaradású ismereteinket az

értelmünkbe újra befogadjuk, illetve vele azokat már az eszünkbe is jól, azaz örökérvénnyel „belevéssük”. Egyedül csak így kerülhetünk ugyanis a mindenséggel, és vele egyben egymással is, újra összhangba, azaz egy már valóban végtelen harmóniába. Az igazság tehát az, hogy csak az önmagunk teljessége megismerésén keresztül kerülhetünk vissza az eredeti pozíciónkba, azaz az igazi eredetünk helyére.

A mindenséggel és az egymással szemben is folytatott rablógazdálkodásnak tehát egyedül csak a mindnagyobb többségben való megvilágosodásunk vethet gátat, és állíthatja vissza az egykoron megbomlott jó viszonyokat illetve körülményeket, melyekre tudatosan sajnos már nem emlékezünk, mert az erről szóló információk már olyan mélyre le vannak „süllyedve” a szellemi tudatunkból kivetült fizikai tudatunkban.

Ahhoz azonban, hogy a Teljes Létezés és az ember, valamint az ember és ember közötti jó viszony valóban helyreálljon, az embernek semmi különösét nem kellene tennie, csak újra meg kellene tanulnia a szellemi dolgok felől is gondolkodnia. A többi, a gyakorlati rész ugyanis annak hatására már mintegy magától is helyreállítódna.

A létezés illetve a válfaja az élet ellentétben a belénk nevelt hiedelmeinkkel valójában egy megoszthatatlan egység, és ezért nekünk embereknek nem csak az egyéni jólétünkre, és csak a tulajdon életünk tisztelétére kellene törekednünk, mint azt sajnos most még a többségünkben tesszük, hanem mindenkiére, sőt minden élőlénynek az életére egyaránt. Ameddig ugyanis ezt a helyes tisztelést, és az élet szentségét mindnyájan meg nem tanuljuk, addig mindig csak ilyen áldatlannak tűnő állapotok lesznek a földön, mint amilyenek most is vannak. Az áldatlan állapotnak pedig még további következményei vannak, illetve lesznek is, ha esetleg a mai példákból még mindig nem vettük volna észre. Ha tehát az emberiség két részre szakad, mint kizsákmányolók és kizsákmányoltak, istentelenek és Istenben hívők, elnyomók és elnyomottak, életet és egymást tisztelők, és nem tisztelők, tudósok (tudók) és tudatlanok, akkor ki-ki megint csak magára vethet. Az esetben ugyanis, ha valóban „szakadásra” kerül sor, egyáltalán nem mindegy, hogy az esemény bekövetkeztekor melyik táborhoz vagy sereghez fogunk tartozni, mivel attól fogva abban is fogunk maradni. A szakadás esetén azonban a kizsákmányolók, az istentelenek, az elnyomók, az életet nem tisztelők, és a szándékosan tudatlanok a teljességről leválasztva valószínűleg mind magukra fognak maradni, mert ilyen résztvevőkre az igazán teljes mindenségnek egyáltalán nincsen szüksége a további folyamatosan harmonikus együttműködéséhez.

Nem sokkal jobb lenne tehát, ha minden ember valóban megismerné önmagát, és azáltal máris inkább az egyenrangú résztvevője lenne ennek a csodálatos és hatalmas harmóniának avagy örök egységnek, mintsem annak az ellenzője, vagy ne adj Isten a jogtalan, a többi rovására élvezője, mely jogtalanságot a legfelsőbb intelligencia, Isten, az elkövetkezendőkben remélhetőleg már még csak ideiglenes jelleggel sem fogja többé megengedni?!

AZ ÉLET CÉLJA

Az életnek igazi célja mindenben az értelem keresése. A földi élet célja pedig nem is igazán maga a fizikai élet, hanem maga az értelmes létezés, és a fizikai állapotunkból az eredeti szellemi állapotunkba való visszalényegülésünkhöz vezető út megtalálása az értelmünk illetve a szeretetünk segítségével. Ez az út viszont mindig csak az önmagunk szellemi fejlődése révén érhető el. Az út eléréséhez tehát mind szeretetben mind pedig az értelmünkben növekednünk kell.

Maga az út azonban mindig csak annyira kanyargós, annyira van tele akadályokkal, amennyire azt mi az igazán teljes mivoltunkkal egyetemben akarjuk az innét kezdődően viszont már végtelen lehetőségű szellemi fejlődésünk érdekében. Az anyagi élet adta lehetőségeket tehát egyszerűen csak felhasználhatjuk a végtelen fejlődésünk érdekében. A népmeséink is ugyanezt szemléltetik a számunkra, melyekben tehát maga a mesehős választ a lehetséges utak közül, mielőtt arra rálép. Nos hát, mi magunk sem voltunk másképpen, mielőtt a fizikai élet útját választottuk volna a biztos „révbeérésünk” érdekében.

A népmesék tanulsága illetve lényege pedig az, hogy ha valaki egy újszülött tisztaságával halad végig a saját üdvözülésének útján, az biztosan és rövidesen célba is ér, azaz eléri az élete célját, a tisztán értelmi lényként történő végtelen, tiszta, és örömteljes létezését.

Mindennemű létezés illetve élet célja valójában azonban a róluk és mindezen előbbiekről is szóló (beszélő) Igazság, a Teljes Igazság megtalálása, a megvilágosodás, az önmegvalósítás, beteljesedés vagy akárhogymásképpen is nevezhetjük. Mivel azonban szabad a választási lehetőségünk, gyakran tévutakon bukácsolunk, melyek miatt egyszerűen csak lassabban tapasztaljuk meg az igazi természetünket, vagyis végül is az eredeti természetünket. A botlásaink valójában tehát csak késleltetnek bennünket a teljes tökéletes mivoltunk mintegy újbóli megtapasztalásában, amilyenek az Istennel való egységünkben voltunk, jelenleg is vagyunk (ha Istennel egy akaraton vagyunk), és ha mi is úgy akarjuk, akkor a továbbiakban már időtlenül leszünk.

Jelenleg az a tévhitünk, hogy a környezetünk pusztítása árán szerzett vágyaink kielégítésében keressük a beteljesedést. Mi tehát még egyre csak az átmenetiben, az illuzórikusban keressük a teljes tökéletes megelégedésünket, vagyis azt még mindig csak az érzéki örömek, a pénz, a hatalom, a másokra rákényszerített akarat és erőszak útján akarjuk elérni. Ez tehát az oka valamennyi szenvedésünknek, ezért lett az egész életünk lényegileg haldoklás, vagyis ingázás vagy pulzálás az élet és halál között, az igazi cél helyett, az igazi lényegünk, az örökkévaló szellemi lényiségünk ebből a nézőpontból is való megismerése helyett. Ami pedig ezt igazán lehetővé teszi a számunkra, az a lelki függetlenségünk, vagyis a testünktől, és a testünkhöz erősebben kötődő fizikai egónktól való szellemi függetlenségünk avagy szabadságunk. Jézus is erre világított rá, amikor is azt mondta, hogy aki még a földi életében elveszíti az életét, azaz többé már nem a fizikai testével és a fizikai egójával azonosítja önmagát, az inkább megmenti az igazi életét jelentő szellemi lelkét, mintsem azt elveszítené. Ezzel a választásával ugyanis az ember máris az Istennel illetve az istenivel való egységet, a szellemi illetve lelki közösséget választotta, a vele együtt járó, Isten hozzá szükséges állandó jelenlétén kívül tehát már teljes mértékben korlátlan szabadsággal egyetemben.

Tévelygéseinket tehát mind a tévhiteinknek köszönhetjük. Az elménkről is tévesen hisszük, hogy az bennünk van, és hogy a világ az, ami kívülről érzékelhető. Az igazság azonban az, hogy pontosan az Értelem az, ami kívülről helyezkedik el, míg az érzékelt dolgok valójában az értelmünkben benne vannak. Igazából tehát ez okozza a szellemi vakságunkat, de ez az oka annak is, hogy még mindig nem tudjuk, annál fogva pedig már nem is értjük meg az életünk célját.

Az igazi beteljesedés érzete, ellentétben tehát a külvilági érzékeléssel, viszont már az állandó öröm, állandó boldogság, és az állandó béke mámorító érzése, mely érzés átélésével már minden tárgyi irányultságú vágy, kívánság, de még csak sóvárgás is, ki fog örökre aludni, még tehát majd bennünk is. Most azonban még csak el sem tudjuk képzelni azt, hogy ezek a mámorosan jó érzetek már nem is csak pulzálnának, hanem egyenesen már állandósulnának is bennünk. Az önző emberben viszont még csak a pulzálásuk sem létezhet igazán, ugyanis az önző ember állandóan szebb és jobb fizikai dolgokra törekszik, de végül abba is betegszik bele. A nagy versengésben a teste és lelke tehát kifárad, kikészíti az idegrendszerét, az állandó stressz miatt infarktust, vagy egyéb más bajokat hoz magára, ami aztán a maga kíméletlen hajtása révén megszerzett tárgyi dolgait addig ugyan élvező, de annak ellenére is folyton elégedetlenkedő testének halálához vezet.

Mi magunkat tévesen földieknek tartó emberek azonban bármit is teszünk, a lényegi természetünk mindig is isteni marad. Még tehát akkor is, ha folyton eltérünk az eredeti célunktól, és helyette másra fordítjuk a rendelkezésünkre bocsátott, az Istentől tehát egészen a testi halálunkig folyamatosan kapott energiáinkat. A végső célunk ugyanis akkor is csak az isteni lényegünk jelen fizikai körülmények között is megnyilvánulható világosságának, azaz az igaz valóságosságának vagy valóságának a fel és megismerése, megtapasztalása, illetve az azt követő kinyilatkoztatása lehet, ahogyan azt Jézus már megmutatta magán az ő idejében élő embereken keresztül egyben már nekünk, ma élő embereknek is.

Csak a helyes megismerés útján nyerhetjük tehát mi magunk is vissza az eredetükből fakadóan bennünket megillető isteni erőinket és hatalmunkat. Az öncsalás, az önteltség, és a kevélység azonban egyenlő az önpusztítással, mert ezek mind az élet szentségének elvetését illetve magunktól való elutasítását jelentik.

Senkinek nincsen azonban joga beleszólni a másik akaratába, viszont mégiscsak együttesen vagyunk felelősek az élet egészéért. Ugyan egyénileg is felelősek vagyunk, mert az egyéni tetteinknek és a következményeiknek is mindenki és minden, vagyis az egész élet együttes javát kellene szolgálnia, nem pedig kiemelten a magunk, vagy pedig kizárólag csak a magunk illetve a szűkebb-tágabb érdekközösségünk hasznát.

A célunknak éppen ezért itt a földön is pontosan a keserűséggel ellentétes „édes” megjelenítésének kellene lennie. Az „édenkert” újbóli megjelenítésének tehát, aminek minden élvezetéből egyaránt veheti ki a részét mindenki. Hogy azonban ezt elérhessük, ahhoz a tudatunknak meg kell tisztulnia, mert az anyaggal szennyezett tudatunk nem képes tisztán „visszaverni”, azaz feléje tökéletesen visszatükrözni Isten káprázatos fényét, mely fényragyogás az édenben viszont már állandó jelleggel van meg, vagyis ott már nem létezik az éjszaka. Az édenben tehát pontosan az itt sötét éjszakával szimbolizált Istentől való tudatlanság az, ami ismeretlen. A „gyönyörűség kertjében” tehát az Isten nem látása illetve Isten nem ismerése az, ami nem létezik, vagyis ott már minden benne tartózkodónak állandó világossága, azaz tökéletes megértése van Istent illetően, és természetesen a teljes önmagát illetően is.

Sajnos a legtöbbünk azonban még mindig eltéveszti ezt a helyes és gyönyörűséges célt, és a gyermekét is ahelyett, hogy valóban „fel”-nevelné Istenhez, arra tanítja, hogy az élet célja nem más, mint a minél több anyagi javaknak magunk körüli felhalmozása, és a révükön elérhető érzéki élvezetek. Nem arra neveli tehát a gyermekét, hogy az emberi élet célja a tudatunk jelenleginél jóval magasabb szintre való felemelése, a teljes önmagunk egyre tisztább megértésére való törekvés. Pontosabban meghatározva azonban annak tudatosítása, hogy valójában nem az állandóan változó fizikai testünk vagyunk, hanem inkább vagyunk halhatatlan lelkek, akik csak átmenetileg lakoznak a magunk és nem pedig Isten által okozott és meg is valósított negatívumokkal teli, Istentől szintén a saját maguk akarata által elkülönített világukban.

A jó „szülő” igazából tehát az, aki az Isten Jézus megjelenése óta közvetlen fizikailag ugyan nem látható és nem hallható útmutatásai alapján képes a gyermekét oly módon tanítani, hogy az még a jelen életében a lelki (szellemi tudati) fejlődésének olyan fokát el tudja érni, mely által már akár a fizikai tudata is örökre visszatérhet az Isten egységes tudatához, a mindig csak az Isten segítségével megtörténhető visszaszellemülése révén.

A mérhetetlenül nagy szellemi-tudati óceánunk evilági partjára kivetett fizikai (pontosabban fizikaivá átváltozott) tudatunk akadályoz tehát meg bennünket abban, hogy meglássuk a „túlpárt”, az örök világosságú hazánkat. Az eredetünk helyét tehát, mely ragyogó helynek még csak az elképzelése is nehéznek bizonyul a számunkra, nem hogy az igaz létezésének a fizikai tudatunkba való végleges befogadása. A hamis és eltúlzott vágyaink, a félelmeink, lényegében azonban a kiegyenlítetlen kettősségeink akadályoznak meg bennünket abban, hogy a szellem mélységeire, illetve magára a túlpartra fókuszáljuk át a figyelmünket is jelentő értelmünket a tárgyi valóságunkról.

Ha pedig ezt képesek lennénk megtenni, akkor máris mintegy már átváltozott állapotban egy köztes térben, az evilágit a transzcendenssel összekötő helyen találnánk és ismernénk újfent is meg a részint tehát már meg is újult önmagunkat a végtelen nagy szellemi óceán(unk) közepén, ahol is annak mélységeit ott újra (abból a nézőpontból is) megismervén már nem is fog olyan távolinak tűnni a „túlpárt”, a már tisztán szellemi világ avagy valóság.

Ha a célunk érdekében emlékezve rájuk tisztán és világosan látnánk a feladatainkat, ahogyan azt egykoron Jézus is láttatni próbálta az emberiséggel, és ha a vallások többsége a Biblia bonyolultnak csak tűnő szimbólumrendszere mögé elrejtett abszolút igazságokat nem a maguk önös hatalmi és gazdasági érdekében használnák fel, vagyis az isteni igazságokat sem egyén, sem csoport, sem pedig valami szintén önös érdeket szolgáló dolog érdekében az emberiség kárára nem torzítanák el, hanem azokat az egész emberiség javára, azaz mindenki számára egyaránt közérthetővé tennék, akkor valószínűleg a tanításaiknak (valójában azonban az Isten mindig igaz tanításának) maradéktalanul eleget is tennék a még hátralevő éveinkben. Az igazság azonban az, hogy mi a félrevezetőink miatt látván nem látunk, és hallván nem hallunk. A félrevezetéseknek köszönhetően ugyanis azt hisszük, hogy nincsen más választásunk, mint amit a hamis tanítóink belénk neveltek. Azt hisszük tehát, hogy csak az a jó, amit szeretünk, amit pedig nem szeretünk az, mind rossz. Igazából tehát ezzel az eltorzult szemlélettel kötözzük meg a szabad választásunk lehetőségét, amivel pedig folyton tévútra is kerülünk, vagyis végül minden esetben elkerüljük az igazi célt: az isteni teljes önmagunkvalójának megismerésén keresztül megtörténő Isten-tapasztalásunkat innen a fizikai partról is, a „más”, mint az eredeti nézőpontból is.

Az elérni kívánt cél valójában tehát a teljes tökéletes, igaz, soha meg nem haló, vagyis örökké élő jó emberré válás lenne, ami pedig, ha egyenlőre ez még hihetetlennek is tűnik a számunkra, nem is olyan elérhetetlen.

Az igazság az, hogy maga Isten törekszik a maga abszolút teljessége abszolút megnyilvánítására, és Tőle tanulván minden alatta levő tudatszintjein elhelyezkedő minden teremtménye is a maga arányaiban az Istent mintázó isteni önmagavalója teljes megnyilvánítására törekszik. Nem történik tehát más, mint hogy a teremtményei ezzel a tettükkel mintegy egyetemlegesen szolgálják az Isten ezen eredeti vágyának minél hamarabbi megvalósulását.

A teljes létezés értelme tehát éppen az előbbieket miatt maga a „teljes megismerés” élvezete, és egyáltalán nem a földi szenvedés, mint ahogyan azt sajnos a többségünk még mindig tévesen hiszi a félrevezetőink hatására. Ezt az értelmet azonban itt a földi életben is el lehet érni, meg lehet találni. Ha ugyanis ebből a saját gondolataink által elkülönített, kisarkosított hibás nézőpontból a nézőpontunkat még a jelen életünkben visszahelyezzük a „másik oldalra”, vagyis az eredetünk helyére, akkor annak révén a tudatunkkal még ha csak fokozatosan is, de biztonsággal eljuthatunk, a végül is nagyon is jól ismert, viszont a fizikai

tudatunk erőteljesebb működése miatt elfelejtett lelki életünk, azaz a szellemi létezésünk szintjére.

Amennyiben azonban a jelen élő világunkat, különösen pedig a testünket, továbbra is egyedül csak az anyagi törvények szerint vizsgáljuk, akkor soha nem is fogjuk egyiknek sem a valódi teljes egészét sem megismerni, sem pedig megérteni, vagyis az azokban belülről is benne rejtőzködő tisztán szellemi minőségű igazi Értelmet megtalálni.

A teljes és tiszta igazság azonban az, hogy a szellem és a szellemi tudat együtt adják az élet értelmét: egyszerűen tehát a létezést, különben a létezés, és tehát az egyedül csak belőle leszármaztatható élet is, önmagában értelmetlen lenne. A szellem ugyan létezhetne, és bizonyára nagyon is jól el lehetne önmagában, viszont a szellemi tudata nélkül teljes (kétségkívüli) bizonyossággal nem tudhatna az önmaga igazán valós létezéséről, amíg ő vagy „az” azt „egyszer ’s mindenkorra” azaz időtelenül a tudomására nem hozza. Isten egyedül igazán valós létezését legelső fokon tehát a tulajdon legtisztább tudata, azaz a Szent Lelke igazolja, és Isten teremtő erejével egyben (és vele is egységben) már mintegy biztosítja is. Isten „igazsága”, vagyis Isten igazán valóságos létezése valójában tehát a Szent Lelkén keresztül nyilvánul meg. (Ez az oka tehát annak, hogy Isten, a Szent Szellem, megbocsáthatatlan bűnnek tartja, ha bármely teremtménye sértő szándékkal fordul a Szent Lelke, vagyis a Legtisztább Tudata felé.)

Az élet céljához tartozik még azonban a béke, az örök békesség elérése is. A béke pedig azt jelenti, hogy mindenkinek és mindennek mindig csak jót akarni, egyaránt csak jót akarni. A békét viszont háborúkkal, vérbemenő harcokkal soha nem lehet elérni. A békéhez ugyanis csak egyetlenegy út vezet, és ez az út a szeretet útja. Ez az út azonban egyben már maga az élet célja is, mely célt tehát minden tudatnak el kell érnie, ha maga is örökké akar létezni, mint ahogyan a Teremtője, azaz maga a Létezés létezik a létehető legnagyobb szeretetben, mind a teljes önmaga, mind pedig minden egyes teremtménye irányában. Minden ugyanis az Ő szeretete kiapadhatatlan ragyogásában él. Ezért tehát egyedül csak Ő lehet az életünk célja és egyben az életünk értelme, de ugyanakkor Ő a legfőbb, és ezért megdönthetetlen Igazság, azaz az Abszolút Igazság is, még tehát a jelen állapotú számunkra is.

Mindezen előbbiek igazába pedig jobb lenne, ha mindnyájan belenyugodnánk, hogy nehogy egyszer majd mindannyian egyszerre, és pedig már mindörökre is elveszítsük az életünk célját, vagyis tehát az életünk értelmét: Istent. Azzal ugyanis nekünk, gőgös embereknek már minden vonatkozásban végünk lesz, mely tulajdon totális végünket Isten kegyelméből akár még a tulajdon szemeinkkel is végignézhethetjük majd, hogy azt el is hiessük. Jobb ránk nézve tehát, ha Isten felé mindnyájan visszafordulva azért könyörgünk együttesen, hogy: Uram, soha ne így legyen!

AZ ISTEN VALÓS LÉTÉNEK BIZONYÍTÁSA

Az ember „bizonyság”, vagyis bizonyíték nélkül senkinek illetve semminek sem hiszi el a valóságosságát. Ezt a bizonyságot a tárgyi jellegű dolgok esetében a fizikai szemeinkkel való első megpillantásuktól fogva már meg is szerezjük. Nem így vagyunk azonban a nem tárgyi jellegű dolgokkal, különösen pedig az eredetileg nem is tárgyi személyekkel.

Mivel azonban az utóbbiak közül a fizikai szemeinkkel magát a személyes Istent sem láthatjuk, Isten igazán valós létezéséről értelmi érvekkel kell tudnunk a saját vagy mások Isten-tapasztalásai alapján tanúságot illetve tanúbizonyságot tenni.

Az Istenben nem hívő emberekkel azonban csak a filozófia megfogalmazásain keresztül lehetünk képesek megismertetni és megértetni az Isten valóságos létezését.

Istent a róla való tanulás során is alkalmazható kikövetkeztetéssel viszont soha nem lehet igazán megismerni, mint ahogyan bármely tárgyi dolgot megismerhetünk. Az igazán valós Isten-ismeret tehát semmiképpen sem lehet feltételezgetések és következtetések eredménye. Nekünk az Isten mellett tanúságot tevőknek ugyanis azt kell az embertársainknak bebizonyítanunk, hogy Isten öröktől fogva, azaz mindig is van, mindig is létezik, mind tehát a személyes, mind pedig a személytelen formájában egyaránt.

Isten létezésének állításával tehát azt kell kifejezően kinyilvánítanunk, hogy Isten örökké van, és minden csak Tőle származtatható létező közvetlen közelében ott „áll” (jelen van) valamelyik formációjában. Az Isten azonban az itteni megtévesztő látszattal ellentétben soha nem az ezen igaz állításunknak is a „háttérben” áll, hanem szorosan mellette, tágabb értelemben viszont már előtte is, mintegy tehát a láthatatlan jelenlétével megerősítve azt.

A lényegében tehát szorosan mellettünk, vagyis közvetlenül a jobbkunkon álló Istent magát (aki evégett tehát mindig közöttünk is „áll”) viszont pusztán csak a fizikai szemeinkkel nem láthatjuk, mert Isten az eredeti önmagavalójában szellem, és éppen ezért láthatatlan Isten a számunkra.

Badarság tehát az az állítás, hogy Isten a „háttérben” helyezkedik el, és emiatt nem láthatjuk meg Őt. Az igazság ugyanis az, hogy Isten maga a minden létező és létezhető irányba kiterjedő és kiterjedhető Központi Lényeg, akinek a testiségünk révén inkább mi vagyunk az „árnyékai”, mintsem Ő helyezkedik el a testünkhöz képesti háttérben. Isten kegyelméből fakadóan viszont nekünk embereknek is megvan a lehetőségünk arra, hogy Istennek a közvetlen előterébe, vagyis a központi lényege, a tulajdon szellemi értelme ragyogása képezte közvetlen körébe (valójában azonban gömbjébe, vagy a belőle akarata szerint éppen felvett formációjába, mint pl. „ház” vagy „sátorpalást”) visszakerüljünk, a valójában tehát annak inkább a jelen helyzetünk, még inkább azonban tudatállapotunk képezte háttérvonalából avagy távlatából.

Az Istenhez viszonyítható jelen helyzetünket tehát úgy kell elképzelnünk, mintha egy kör alakú színpadot, mint lényegi központot körülvevő „kör-függönyön” túl helyezkednénk el, mely mögött állva mi csak úgy sejthetjük, vagyis innét nézve csak úgy látszik, mintha amögött létezne, mintha csak mögötte lenne jelen a Központi Lényeg. A Lényeg vagyis Isten viszont ellentétben velünk nagyon is jól tudja, hogy mi a függönyön túl vagyunk, és azt is mindig tudja, hogy mi éppen mit teszünk, mit cselekszünk. Isten ugyanis egy Őt képviselő és mintázó részegysége, a Vele egyazon legtisztább értelmének „szikrája” révén állandóan velünk van, mellettünk áll, csak mi őt, aki tehát valójában Ővele egyenlő, nem vesszük észre. Azért nem vesszük észre, mert mi emberek most a tudatunk minden értelmével, és tehát magával a tudatunkkal is, mindig elsősorban, vagy pedig már kizárólagosan is a fizikai valóságra, a fizikai világra fókuszálunk.

Magától tehát a tulajdon fizikai testünktől, a többi ember fizikai testétől, és a mindezeket is körülvevő szintén tárgyi dolgoktól, vagyis igazából a tárgyi környezetünktől nem láthatjuk

a Láthatatlant, a valójában tehát átlátszó tisztaságú Istent. A kiterjesztett lényegi körébe, a legtisztább értelmi fénye ragyogó körébe tehát minden általa teremtetet befogadó Istent.

Istent azonban részint még a jelenlegi helyzetünkben is tudnunk kellene látnunk, ugyanis Isten a nem személyes formációjában a külső természettel is azonos, vagyis tehát egyenlő vele is. Mi emberek azonban még a szüzi természetben sem véljük „felfedezni” az Istent, nemhogy a tárgyi magunkban, azaz akár csak önmagában a tárgyi mivoltunkban (lényegünkben) is. Pedig ennek a külső természetnek a fizikai testünk révén mi magunk is a részei vagyunk. Még tehát e tekintetben is az Isten részeit vagy tagjait képezzük.

Hogy azonban mindezen előbbiekkal kétségkívül tisztában legyünk, nekünk magunknak is transzcendentális tapasztalatot kell szerezni, de legelőször is meg kell ismerkedni a transzcendencia fogalmával.

Sajnos a félrevezetőink, az Istentől távoltartóink a transzállapotot az emberre nézve valamiféle káros vagy kóros állapotnak tüntetik fel előttünk, holott a transznak a saját magunk által is kezelhető normális formájával nap mint nap találkozunk, csak már nemigen vesszük észre, mert a figyelmünk fókusza már olyannyira a fizikai anyagra, illetve a jelen fizikai állapotunkra korlátozódott. Az Isten valós létezéséről még nem meggyőződöttek és az Istent tagadók sajnos már ezt a fajta transzt is, vagyis a szellemiekben való elmélyülést is nem normálisnak, vagy „más” állapotnak nevezik az általuk tévesen normálisnak tartott csak fizikai állapothoz képest. Az igazság azonban az, hogy valójában ez az általuk „más”-nak nevezett állapotunk az eredeti állapotunk, melyhez képest vagyunk mi most „más” tudatállapotban.

A transz fogalma valójában tehát a „kizárólagos fizikain” túlhaladó tudatállapotot, és vele valamilyen szinten természetesen párosuló testi állapotot jelöl meg, nem pedig valamiféle valós önkívületi állapotot, mely során egyáltalán nem tudunk önmagunkról. Ennek hamis igazát ugyanis csak a félrevezetőink, a bennünket a létezés ezen féle oldalához, vagyis az egész létezésnek csak az oldalbordányi részéhez, azaz csak az anyagi vagy fizikai léthez hozzáragasztani igyekvő tudós és nem tudós emberek igyekeznek elhitetni velünk. Ezen emberek állítása tehát nem igaz, mert a normális transz során igen is és nagyon is tudatában vagyunk a lényegi önmagavalónknak. A fizikai testünk, a fizikai mivoltunk inkább tehát az, aminek illetve akinek a létezéséről egyáltalán nem, vagy pedig csak részlegesen tudunk a lényegünkkel a „másállapotunk” során. Ez az állapot valójában tehát nem is más állapot a lényegi önmagavalónk számára, mert az ilyenkor éppen az eredeti „közegében”, illetve az ahhoz a fizikainál már közelebb eső, ezért pedig a fizikainál már jóval ismertebb és tisztább közegben, mondhatni tehát úgy is, hogy már „hazai pályán” mozog, vagyis továbbra is él.

A transz valójában tehát inkább már csak a szellemi tudatunk eltárgyasult részének jelent átváltozást, még inkább azonban visszaváltozást szellemivé. Ez a tárgyiból szellemivé történő visszaváltozás pedig a részéről lehet részleges, de lehet akár teljes is, viszont erre egyenlőre még csak ideiglenesen, vagyis csak rövid intervallumokra van meg a lehetősége, örök jelleggel viszont még nem, mert ezt a létező leghatalmasabb Transzcendencia, Isten, valószínűleg még mindig így akarja.

Isten és Jézus Krisztus (akik valójában tehát egyek egymással) történelemben is való létezéséről tehát ugyan lehet a hittanórákon és a „miséken” is tanulni, viszont magához Istenhez egyedül csak a transzcendentális tapasztalás, illetve maga a Transzcendencia megtapasztalása révén juthatunk el, azaz juthatunk már a mi részünkről is szorosan közel Hozzá. Azután pedig már remélhetőleg hamarosan mi magunk is együtt járhatunk Vele, mégpedig nyíltan, azaz már mindenki szeme láttára is. Ennek megvalósulásakor pedig már meg fogjuk látni azt is, hogy többé már nem is lesz szükséges az Isten igazán valós létezését bizonygatni egyetlen értelmes teremtmény számára sem. Akkor ugyanis Isten igaz létezése már olyannyira nyilvánvaló lesz, hogy már semmi értelme nem lesz azt továbbra is

bizonygatni. Isten ekkor tehát már maga lesz az önmaga „bizonysága” is, vagyis az ezzel végül is beteljesedett „bizonyság” már maga is Isten lesz, azaz azonos lesz Istennel.

KI IS A BOLOND?

Péter apostol a második levelében (3:5) egyértelműen írja le, hogy a föld vízből és víz által állott elő az Isten szavára. Mindez azonban azt jelenti, hogy a föld is értelemalapú „készítmény” (teremtmény), mely valójában tehát értelemből és értelem által állott elő, mégpedig a „legmagasztosabb értelem” avagy a „minden értelem” akaratára, mely teremtő akaratát az öröktől fogva létező Teremtő Értelem a teremtő szava révén juttatott, illetve örökké juttat is kifejezésre. Ezt a „mindenek fölötti értelmet” és egyben „minden értelmet” pedig mi emberi teremtményei leginkább még csak Istenként vagyunk képesek megismerni és megérteni.

Az igazság tehát az, hogy a tudósok szánt szándékkal, vagy ahogyan a Biblia is írja „kész-akarva” nem ismerik el azt, hogy az innét nézve „Minden űr”, a mindent magában foglaló „Űr”, avagy az „üres Semmi” örök időktől fogva, azaz időtlenül van, és hogy mindig is lesz. Ugyanakkor pedig nem ismerik el azt sem, hogy a föld (is) ebből a tehát mindent uraló űrből áramló folyadékból („vízből”), azaz valamiféle, központjából indítottan folyamatosan áradó, vagy még inkább folyamszerűen és folytonosan létező, az egészét teljességgel behálózó Intelligencia, azaz láthatatlan tisztaságú, egyetlen forrásából örök jelleggel, és pedig egyszerre minden irányban kiáradó legmagasabb rendű Értelem által van. Még pontosabban meghatározva ennek a mindent magában foglalni, és azzal egyben a szintén maga alkotta hálózata révén az eredeti magával (azaz a „magerejével”) akár teljességgel is áthatni képes, örvénylő áramlatokkal teli „éteri tengernek” avagy tengernyi értelemnek is csak egy bizonyos rész-egészére történő erőteljesebb ráhatására állt elő belőle. Mégpedig úgy, hogy a belőle való képletes kiválása ellenére is benne maradt származékaként ebben a központi magjából vagy forrásából létrejött végtelen nagy egészben, melyet tehát akár végtelen nagy éteri, még inkább azonban értelmi tengernek avagy óceánnak is nevezhetünk.

A tárgyi tudományok doktorai tehát egyszerűen csak nem hajlandóak elismerni annak megdönthetetlen tényét, hogy az egek (azaz az éteri „űr”-ök mindössze) öröktől fogva vannak, és hogy a részünkről pszichés okokból szilárdnak tartott föld is, „vízből” és „víz” által állott elő (nyilvánult meg) az Isten, a Legfőbb Intelligencia szavára, vagyis az ez esetben Istennek már hallható szavak által is kifejezett teremtő ereje hatására.

Pedig a tudomány a legújabb „felfedezésével” már egészen közel került az Istennek a Bibliából ismert azon szavaihoz, melyek szerint a mennyezet alatti (alsóbbrendű, azaz leszármaztatott) „vizek” összegyülemelésével, de talán inkább csak az „összesajtolásával” (vagyis tehát nem is a szétrobbanásával!) „tetszett ki”, azaz látszott ki belőle a „száraz”-nak is nevezett föld. A legújabb tudományos állítás szerint ugyanis még csak „véletlenül sem” gázokból, azaz illékony anyagokból, hanem valamiféle folyadékból állt a szerintük a semmiből a „nagy bumm” pillanatával kialakult fizikai világegyetem. Ez a folyadék a tudósok szerint valamiféle belső súrlódás nélküli, rendkívül jó hővezető képességű folyadékként képzelhető el, mely szubatomi részecskékből álló anyagalmaz a „bumm” pillanatát követően rendkívül forró, és tehát folyadékra inkább hasonlító sűrűségű volt, mintsem gáz halmazállapotú. Ez a tehát „semmiből” lett forrongó „folyadék” onnantól kezdve valójában tehát a forrásban lévő víztömeghez hasonlítható, melynek a spirál vagy körkörös mozgását eredményező forrongása hatására bizonyos részecskéi egymásnak ütköznek, mely ütközés következtében ezen részecskék egy részükkel az egész víztömegből kicsapódnak, és annak külső, de még forrongó felületén kisebb-nagyobb csoportokban összegyülemlekednek. A kicsapódásukkal, vagyis a forrongó víztömeg külső felszínére kerülésükkel tehát vízkő halmazok állnak, azaz valójában vízből származó „szárazanyag” áll össze, mely esetünkben tehát vízkőhalmazok a víz kihűlése után annak felszínéről lassan az aljára, azaz a víz összessége legmélyebb vagy legsalsóbb pontjára gyűlnek össze, amennyiben a víz teljességgel kihűl. A kihűléssel ugyanis megszűnik a hő képezte felhajtóerő, amely ezeket a víz

fajsúlyánál nehezebbé vált anyagokat a víz felszínén, illetve az onnét már lefele süllyedőket a víz „fenekénél” magasabb külső rétegeiben benne (a teljes világegyetem, mint „víz” esetében azonban a még forrongó „vízgömbön” rajta) tarthatná mintegy lebegő állapotban.

A tudomány tehát még csak most jutott el oda, aminek a „Lényegre” vonatkoztathatóságára egy pohárnyi forrongó víz megfigyelésével is eljuthatott volna! Ennyi munkával is megállapíthatta volna ugyanis azt, hogy valóban a „vízből” keletkezett a „száraz”, vagyis a szárazföld vagy „termőtalaj”, illetve az „ásványnak”-nak is nevezett kőzet is. A következő nagy tudományos lépésként a tudomány pedig várhatóan már azt is meg fogja majd tudni határozni, hogy miből is „tetszett ki” ez a forró folyadék illetve „víz”, aminek egy részéből tehát szilárd anyag lett. Lehet hogy mégiscsak lebegett a „vizek” fölött is valami, amiből a „víz” vagy folyadék is csak úgy egyszerűen „kitetszett”, ne adj’ Isten kirobbant? De vajon mi tette ezt a kezdeti forró folyadékot akár csak láthatóvá is? (A tudósok ugyanis máris úgy beszélnek róla, mintha azt már a teljességében ismernék. Ők ugyanis minden „a hiszem, ha látom” elvet vallják.) Csak nem antiatom-villanással is együtt járt a „Nagy Bumm”, melynek fényében ők megláthatták a szimulációs kísérleteik során is ezt a csodás eredményt? Mely eredmény persze végeredménynek még szintén nem mondható egyetemben a többi tudományos eredményekkel, melyek közül eddig még csak a relativitáselmélet érte el a módosítása nélküli száz éves időtartamot, ami az időtlen érvényességtől még szintén igen messze van. A tudomány valójában tehát egyenlőre még csak egyetlen végeredménnyel rendelkezik, ha ugyan ez is nem csak ideiglenes végeredmény marad. A konok makacsságával, és vallásokéhoz hasonló dogmatizálásaival azonban mégiscsak sikerül az emberek legszélesebb tömegeit arra rávennie, hogy egyedül csak a tárgyi valóság létezik, noha szinte már csak antianyagokról, illetve antirészecskéik kutatásairól, kereséseiről, sőt már a „befogásukról” illetve „ütköztetésükről” is beszél. Olyan testekről beszél tehát, melyeket az eszközeivel hol érzékel, hol pedig nem érzékel, de azokat valahol mégiscsak ott tudja, azaz hiszi, hogy azok vannak, holott még a műszereivel sem látja, de nem is láthatja a láthatatlan állapotukban őket. Nos hát mi Istenhívők is valahogy így vagyunk a láthatatlan Istennel, a Leghatalmasabb Teremtő Intelligenciával avagy Értelemmel, még ha ezt ők bolondságnak is tartják.

De vajon ki is e kérdésben a már igazán is bolond? Talán ezt is majd a „jövő”, vagy a már ember alkotta „idő” fogja eldönteni? A válasz azonban roppant egyszerű erre a kérdésre is, mint ahogyan a forrongó „víz” kérdése is igen egyszerűen megfejtethető. Igen, majd a jövő, vagyis a hozzánk újra „el-jövő” Teremtő Isten fogja ezt is a tudomásunkra hozni, és egyben már bebizonyítani is, amennyiben még előtte magunktól rá nem jövünk az Ő egyedül igaz létezésének az igazságára.

A „VÍZ”

Az élő és tiszta értelmet a lényegi tulajdonságain keresztül szimbolizáló tiszta víz a világűr „végtelen határaitól” indulva „utazik”, a vége felé azonban már zuhanásszerűen érkezik a földre, de ugyanígy a többi bolygóra is.

A körülbelül tizenkét méter átmérőjű, kívülről fehér hógolyószerű látványt képező, belülről azonban átlátszó tisztaságú, a központi magjával pedig egyenesen már kristálytisztaságú jéggolyók, mint a bibliából ismert „fehér kövecskék”, vagy mint kis üstökösök tömegesen szállanak a Föld sztatoszférájába az űrből. Mire azonban elérnék a Föld felszínét lebomlanak, és felhőkké változnak.

Ezek az „odafönt” tehát még „fehér kövecskék”, még a tudósok szerint is valami olyasféle szervesnek tűnő anyagfélét tartalmaznak, melyek élethordozók, vagy még inkább bennük, a központi magjukban rejlik az élet lehetősége, mely „élet” mindenütt képes kibontakozni, amennyiben az adott helyen jó táptalajra lel. Ilyen jó táptalaj lehet a számára maga a Föld felszíne, de akár a Föld anyagaiból már előállított bármely testi formáció is.

Nos, az igazság az, hogy előbb vagy utóbb, de mindnyájunknak be kell látnia azt, hogy az igaz valójában egyedül csak szellemi lehetőségű legtisztább Értelm az, aki vagy ami képes önmagából illetve az önmagából életet teremteni. Ő engedi vagy küldi tehát az űrön át többek között a Földre is az értelmi szikráit, hogy azok innentől fogva, az élet tapasztalattal gazdagodva már mintegy gyorsított formában is fejlődhessenek, vagyis szellemileg mindjobban kibontakozhassanak. Általános módon ugyanis egyedül csak így válhatnak maguk is az eredeti teremtető forrás társforrásaivá.

A „víz” valamelyik formációjában (lényegében azonban „halmaz”-állapotában) tehát az egész világűrben jelen van, így itt a földön is természetszerűleg van jelen a vízzel szimbolikusan és egyben fizikailag is megjelenített tiszta értelem. Az értelem tehát, mint igaz valójában elvont „dolog”, a számunkra a látható világ formái közül a víz formájával van érzékeltetve. A tiszta víz, ha jól megfigyeljük, az értelem tulajdonságait tükrözi, illetve az értelem tulajdonságait esetenként meg is jeleníti, azaz jelenvalóvá teszi a számunkra.

Mi emberek leegyszerűsítetten kifejezve magunk is csak „lecsapódott (vagy inkább csak minden értelemben becsapódott?) párafelhők vagyunk”, melyek egy kis ideig látszanak, aztán jobb esetben eltűnnek, mint füst a ködben, vagy pedig egyszerűen csak feloszlanak vagy lebomlanak.

A tudósok szerint a neutrínó világa azonos szinten van az előbb megjeleníteni próbált emberi lélek világával. Mivel azonban az ember az érzékelhetően is szellemileg élő értelem révén uralkodni képes az anyagszerűnek is már csak tűnő elektromos töltés fölött, nagyon is elképzelhető, hogy minden általunk „anyag”-nak vélt valaminek is az eredete egyedül csak tisztán lelki (értelmes szellemi tudati), lényegileg azonban csak szellemi (értelmi) lehet.

A fizikai víz, mint észre is vehetjük, rezgэшordozó, azonban maga csak akkor képes rezgéseket létrehozni, ha kifelé is alakítja, azaz kialakítja a hozzá szükséges szerkezetét. Ez az alapszerkezet két tetraéder, vagyis két térbeli háromszög harmonikus össze vagy egymásbafonódásából jön létre, és ez az egygyéforrasztódás alaptulajdonságává válik már egyetlen megnyilvánultság állapotában levő vízmolekulának is. Ezt az alapállapotot ezért aztán területi (térbeli) elhelyezkedéstől függetlenül minden víz minden körülmények között kívánja, illetve akarja is felvenni. A vízmolekula tehát szemmel észrevehetően is szinte szüntelenül társra vágyik. A vizek ennek érdekében még kommunikálnak is egymással, de mindegyik víz kommunikációs kapcsolatban van az eredete helyével, illetve az ottani egyéb „elemekkel” is. Éppen ezért a víz itt a földön is kapcsolatban van a környezete valamennyi elemével. (Hogy minden még világosabb legyen, most már egyszerűen csak be kell „helyettesítenünk” a víz szót az értelem szóval, de több helyen behelyettesíthetjük akár az értelmes ember illetve értelmes tudat kifejezéssel is.)

A salamoni háromszögek lényegében tehát leegyszerűsítetten ábrázolják a világot legnagyobb részben kitevő és egyben éltető „vizet”. A többek között a számunkra legfontosabb életet is jelenő vizet tehát, mely víz mindent összekapcsol mindennel, miközben valamelyik megnyilvánulási formájában maga is kapcsolatban van mindennel.

A tetraéderes alakzatú víz, mint alapstruktúra, e mindenre kiterjedő kapcsolata során a magával és magában is hordozott információi révén rendkívül változatos formációkat képes magából kialakítani. Ezen formációk egyike tehát a mi emberi testünk is.

A „tetraéder” viszont nem csak vízként, hanem három oldalfelületű és „egy alaplapú” sokszöggént is felfogható. Az emberi embrió első négy sejtje is ugyanezt a geometriai formát képezi, ha a sejtközpontokat képzeletbeli egyenesekkel kötjük össze. Az elemek is ugyanilyen tetraéderes kötések révén kapcsolódnak össze egymással. A kristályos azaz szilárd anyaggá való rendeződésnek tehát a tetraéderes „szerkezet” az **alapja**. A víz azonban maga is képes kikristályosodni. (Ugyan már észre sem vesszük, de ugyanezt az értelemre is gyakran mondjuk.)

Mint tudjuk, a vízkristály alapszerkezete két térbeli háromszög (két tetraéder) harmonikus egymásbafonódásával, azaz két „félből” történő egy egységet képzés révén jön létre. Erre az egyesülési folyamatra törekvő képesség az előbbieket értelmében tehát már minden létező vízmolekulának az alaptulajdonságává válik.

Mivel a tiszta víz tulajdonságai a szellemi értelem tulajdonságaival azonosnak mondhatók, nyugodtan leszögezhetjük azt, hogy minden ami van, azt mind a „víz” alapelemfélesége, vagy még inkább egy ismeretlen Valaki tulajdonából származó „alapértelem” köt össze egyetlen egységbe. Ennek a „normaértelemnek” tehát az egység, a hasonlóságon alapuló összetartozás, az egybetartozás a lényegi funkciója. Számunkra ezt a lényegi összetartozást a fizikai Földön igen nagy tömegekben „előforduló” víz szimbolizálja a leghívebben. Mi emberek, akik maguk is szinte csak vízből állunk, mindeddig ezt talán még csak észre sem vettük. Pedig az egész emberiség tagjai is ugyanezen értelmi származású „kötőerő” és egyben „összefogóerő” révén képeznek egységet egymással, de ugyanígy az egész Földdel is, mely tehát nagyobb részében nem is földből, hanem vízből áll. Gyakorlatilag tehát nem is földi, hanem „vízi” emberek vagyunk. A frissen született csecsemők éppen ezért nem is esnek „zavarba”, ha közvetlenül a születésük után vízbe „dobják” őket. A „vízcsepp” ilyenkor ugyanis ideiglenesen az eredeti „közegét” szimbolizáló, hozzá képest nagyobb egységnyi, vele azonban egylényegű vízbe kerül vissza.

A víz, mivel mikrorezgések halmaza is, mindamellet, hogy kitűnően jó vezető, a halmazánál fogva nyomást is gyakorol mindenre, amivel kapcsolatban van. Mivel a víz lényegében, de a lényegével is mindennel kapcsolatban van, minden szervünk, így az agyunk is, mely legnagyobb százalékában vízből áll, víznyomás alatt van. Az agyunkat tehát az optimális víznyomás tartja a koponyánk képezte „edénye” közepén.

A szervek tehát maguk is ásványi sókból és vízből összeszerveződött részegységei a „víztestnek”. Azonban nem csak a szerveket, hanem a test egészét is összeprésseli illetve egy egységbe tömöríti egy nyomás, mely egyben összevonva is tartja a testi „vizeket”. E különleges nyomás azonban nem csak összevonja, hanem össze is kapcsolja a „vizeket” egymással az egész testet behálózó idegrendszeren keresztül, mely tehát szintén víz alapú. Ez viszont már nem fizikai nyomás, hanem tisztán szellemi nyomás. Ezt az igen finom minőségű, viszont rendkívüli erejű nyomást azonban mi „földi” emberek fizikailag már nem vagyunk képesek érzékelni.

Az élő szervezetünkről azonban még azt is megfigyelhetjük, hogy az valójában nem is a külső fizikai környezetben él, hanem egy „közeggel”, a szintén nagy víztartalmú, de kiszáradni (elhalni) is képes bőrrel, mint „héjjal” körülhatárolt hol folyékony, hol pedig kocsonyaszerű környezetben, melyet a testnedvek, vagyis szintén vizek alkotnak.

Lényegében a vérünk sem más, mint ásványi sókkal telített víz, mely vörös színű „víz” nyomást gyakorol azaz ráhat a nyirokrendszerünkre, ami viszont fehér színű vízként szintén nyomást gyakorol, vagyis visszahat az érrendszerünkre. Ez egy kölcsönös kiegyenlítettséget eredményező állandó háború illetve kölcsönös ellenállás. A sós víz tehát folyton hadakozik az édes vízzel. (Érdekes módon az eszünk is szinte állandóan hadakozik a tiszta értelmünkkel.) Ez a harc pedig addig fog fennállni közöttük, míg a kölcsönös megegyezésük alapján közösen rá nem jönnek, hogy lényegileg azonosak egymással.

A legtökéletesebb kiegyenlített állapot azonban az, ha a sós és az édes víznek már törvényszerűen pulzálóan váltakozó a jelentősége, vagyis amikor már teljesen mindegy, hogy melyik milyen volt. Ezen állapotukban ugyanis a korábban még különbözőek már azonossá váltak egymással, mivel lényegileg egyek lettek. (A vörösnek és fehérnek, vagyis a tűznek és víznek tehát egyesülnie, azonosulnia kellene tudnia az emberben is.)

Az egytlényegű „víz” azonban nem csak különböző képek azaz „információk” hordozója. A „víz” ugyanis egyben képzője és felfogója is ezeknek a képi áramlatoknak, melyeket aztán már könnyűszerrel képes a „hátán” hordozni. A testünk felé hullámszerűen érkező kozmikus képekkel a belőlünk kiáradó illetve kisugárzott képek révén tehát kölcsönhatásban állunk. Ha viszont a saját képfolyamunkba a magasabb rendű kozmikus képek villannak be, akkor azoktól az információktól, melyek addig még nem voltak benne a fizikai tudatunkban, képletesen akár még újjá is születhetünk. A lehetőségünk azonban megvan arra is, hogy ezeket a többségükben tisztán értelmi képeket, mint értelmetlen képzelgéseket elvessük magunktól. (Sajnos még mindig a többségünkben ezt tesszük velük, ahelyett, hogy befogadnánk őket a tudatunkba, annak örökérvényű tartamaként.)

A céltalanul kiöntött vagy szétfrocskolt „víz” avagy tehát értelem azonban értelmét veszti, de legalábbis jelentősen veszít az értelméből. Mi emberek erről nem igazán akarván tudni, mást sem teszünk, minthogy a megfogható anyagot folyamatosan változtatjuk illetve változtatgatjuk ahelyett, hogy az értelmes szellemi tudatunkat, azaz a tudatunknak is a felfogását és a tartalmát változtatgatnánk folyamatosan a helyes irányba meg. Azzal ugyanis már valóban elérhetnénk az igazi célunkat, vagyis visszakérülhetnénk általa az eredetünk helyére, ahonnan fehér hógolyókként „leestünk”. Még talán úgy is, hogy hozzá igazán még csak el sem kellene hagynunk a mostani helyünket, hanem legfeljebb is csak látszatra.

Talán bizony nem érné meg, és nem lenne jobb minél hamarabb elsődlegesen szellemieknek, vagyis újra soha el nem múló értelmeknek lennünk, és csak másodlagosan anyagiaknak, azaz magunkra (a vízfelületünk „hátára”) a folyton csak tévelygő eszünknek köszönhetően vett romlandóság képe végett múlandó képűeknek? Nem jobb lenne, ha kizárólag csak a múlhatatlan képűeknek lennénk a „hordozói”?

Ha lehet, és pedig az értelem és szabad akarát révén biztosan lehet választani, akkor vajon kinek, mely „eszementnek” vagy inkább már a tiszta értelmét is (?) vesztettnek éri meg, hogy ennek az ellenkezőjét tartsa helyesnek? A megfogható és ezért egyben mulandósággal is rendelkező anyagi javak (beleértve a fizikai testünket is) ugyanis egyszerűen nem lehetnek értékesebbek az örök létezésnél. Ezt be kellene végre már mindnyájunknak látnunk, és a „vízzel”, azaz a tiszta víz révén részint fizikailag is megnyilvánított isteni Értelemmel már ennek szellemében kellene a továbbiakban együtt élnünk. Isten ugyanis a „vizeket”, ha még mindig nem vettük volna észre, csak látszatra választotta el egymástól. Az igaz valójukban, a lényegükben tehát a vizek egységben maradtak, és hála Istennek vannak is. Ezt viszont akár még észre is vehetjük, ha akarjuk.

A „víz” tehát a mindenség egységesítő alapja. Víz nélkül nincsen élet, és az átvitt értelemben vett „víz” azaz értelem illetve értelmes szellemi tudat nélkül pedig nincsen létezés, vagyis nincsen mindenség sem. Ezért tehát a „víz”, lényegében azonban az értelem mindennek az alapja. Isten pedig a legtisztább értelem, és ez a Legtisztább Értelem a szintén Tőle kapott élő értelmünk révén nagyon is felismerhető, de felismerhető a szintén isteni,

viszont másodlagos eredetű természetes vagy természeti ész, a fizikai elme értelmi fénye által is.

A víz kémiaileg és biológiailag a hidrogén „rozsdája” azaz oxidációja, mondják róla a „tudós” és nem pedig „tudó” emberek. A víz így lényegében tehát a hidrogén lassú égése (is), mely „égés” a közötté lévő oxigén „forróságának” (hidegen égető hevének) köszönhető.

A nagyobb részében vízből álló Föld nevű bolygónk is tehát a számunkra általános viszonyok között nem érzékelhető lassú égés, lobogás, vagy lángolás folyamatában van, hiszen a két hideg égő között elhelyezkedő forró égő is ugyanazt mutatja, mint a víz H-O-H képlete. A két hideg között tehát ott van a „forró”, az égéshez nélkülözhetetlen. Maga a Föld azonban azért nem ég lobogva, azaz „hevesen”, mert a forró égő és a hideg égők között mérsékelt, kiegyenlített, illetve átmeneti égők helyezkednek el. Ez pedig mindaddig így is marad, ameddig ezt a rendezettséget mi emberek a tevékenységeink révén meg nem változtatjuk.

A „forró” azonban még a 70 %-ában vízből álló testünk esetében is középen illetve közöttünk van. E szimbólumok azonban mind egyetlen fő valaminek illetve lényegi valakinek az örökös jelenlétére mutatnak rá, mégpedig arra, hogy az örökké lobogó szellemi láng, Isten, a legelső, legfőbb, és legtisztább Értelem nem csak fölöttünk, hanem mindig közöttünk is van. Az értelmével pedig egyben át is fog bennünket, mint ahogyan az egész általa teremtett Mindenséget is, mely hatalmas Egységnek tehát mi emberek is az apró részegységei vagyunk.

A lényegével mindig mozgó víz (éppen úgy, mint ahogyan a „tűz” is) számunkra tehát valóban az értelem formai megjelenítője, noha a „víz”-nek az igaz valójában nincsen, de a fizikai valójában sincsen formája.

A „víz” avagy tehát értelem örök folyamatosan áramlik, és a sebes szárnyaláshoz, de a ringató lebegéshez is hasonlítható mozgása közben mindenhez és mindenkihez alkalmazkodik, amivel illetve akivel kapcsolatba kerül.

A „víz” az útjába kerülő, vagy neki ellenálló „szilárdat” (megkövesedett értelmet, illetve eltárgyiasult értelmes szellemi tudatot) viszont kikerüli, illetve átfolyik fölötté (esetenként azonban alatta is), vagy pedig lassan, esetleg nagy hirtelenséggel magába olvasztja, azaz magához hasonlóvá visszalényegíti azt. Mindezen tevékenységei közben azonban maga a „víz” lényege, azaz maga az értelem semmit sem változik. A „víz”-nek avagy tehát az értelemnek ugyanis valóban nincsen formája, hanem egyedül csak lényege van. (Még formációja is csak esetlegesen, de az is csak az itteni látszatra van.) Az Értelem tehát maga a Lényeg, a Legfőbb.

Az „élő víz” tehát képes mindent legyőzni, mindent lemosni, megtisztítani, de „magával mosni” is, miközben feltartóztathatatlanul belefolyik a szintén maga képezte végtelen tengerbe, mely szintén örök mozgásban lévő (élő) víztenger a vízfolyamokkal együtt tehát maga az Egész Lényeg.

Nagyon is könnyen meglehet tehát, hogy valójában mi magunkat földieknek valló emberek részint „megkövesedett” szellemi tudatok vagyunk csupán, akiknek a lassan már folyamatossá váló „gátépítés” helyett inkább ildomos lenne visszaolvadnia a végtelen, örök és tiszta Tudati Óceánba, a meséink átlátszó tisztaságú „Üvegtengerébe”. Tennünk kellene ezt pedig azért, hogy az, a vele végül is szintén egyazon, de ugyanakkor fölötté is álló Istennel együtt végre már az abszolút mivoltában is kiterjedhessen illetve megnyilvánulhasson.

A mindent megvilágítani, de áthatni is képes tiszta (szellemi) értelem mind jobban megtörténhető előretörése elé tehát többé már ne építsünk újabbnál újabb gátakat, hanem inkább azon legyünk, hogy a helyes szellemi ismeretek elterjesztésével a még csak lehetséges állapotúakat is örökre felszámoljuk. Mi emberek ugyanis bármit is tervezünk a „víz” ellen, akkor is csak arra fogunk rájönni, hogy az igazi urak nem mi földi emberek vagyunk, hanem egyedül maga az Úristen! A „víz” tehát lényegében maga az Úr! A „gályánk” ugyan jelenleg a „nagy víz” hátán van, vagyis a jelen tudatállapotunk szerint alattunk van a víznek „árja”, de

mindennek ellenére be kellene végre már mindnyájunknak látnunk, hogy fölöttünk is mindig a „víz”, vagyis az Élő Isten, a legnagyobb és legtisztább Élő Értelem marad az egyetlen Úr!

Az „élő vizet adnék neked” kifejezés Jézustól tehát egyszerűen csak azt jelentette, hogy Jézus az örök életet is jelentő Istent, vagy még érthetőbben kifejezve az Élő Értelemről szóló helyes tudást adná oda a könyörületeség erényével már rendelkező „szamáriai asszonynak” is, ha az azt elfogadná tőle, azaz befogadná a tudattartamába.

Jézus személyén, mint szintén élő szimbólumon keresztül Isten tehát tulajdon magát kínálta fel befogadásra az asszonynak, akit is szintén csak szimbolikus értelemben kellene vennünk, mert ő, mint lélek avagy értelmes szellemi tudat korábban még szintén az „öt férjével”, azaz az öt legfőbb fizikai érzékszervével volt összeházasodva. Az asszony tehát Isten „asszonyi oldalát”, vagyis az egész emberiséget személyesítette meg, mely emberi lelkek szinte valamennyien csak az öt főbb fizikai érzékszervükre támaszkodnak, azokkal vannak mintegy összeházasodva, és emiatt nem hajlandóak Istennel, az eredeti „férjükkel” szent frigyre, azaz szent egységre, örök egységre lépni.

Az pedig, hogy „belőled az élő vizek forrásai fognak feltörni” azt jelenti, hogy a testi érzékszervekkel való „paráznaságunkból” közvetlenül az Istenhez történő megtérésünk hatására belőlünk is az Élő Értelem társforrása válhat majd, mint ahogyan Jézusból már vált is. Ez utóbbit pedig mi pontosan azért nem érzékelhetjük, mert még mindig az „öt férjünkkel”, és nem pedig az eljövendő „völegényünkkel”, az Isten igazságáról teljességgel tudó, és ezért az örök élettel maga is azonosult Krisztus Jézussal vagyunk egy házasságban.

Az „élet vize” valójában tehát az élet értelmét, azaz magát az életnek is értelmet és létjogosultságot adó, ugyanakkor pedig fenn is tartó Istent jelenti, Aki tehát éppen ezért nem csak a Tiszta Létezéssel egyazon, hanem az általa és pedig szintén magából (és nem pedig magától „más”-ból) teremtettt Élettel is, mint innét az Élet oldaláról nézve a Létezésnek egy Vele azonos válfajával.

Az igazság tehát az, hogy mi emberek az Istentől való talán már sorozatos elfordulásunk révén az alsóbbrendű naprendszerek egyikének „Föld”, azaz Ádám vagy Ember nevű bolygóján foglalunk el helyet vagy teret, vagyis egyszerre rajta és benne lakunk. A fizikai anyagon egyszerre rajta és benne megvalósuló létezésünket pedig Isten nyomán (nem pedig a „tudósaink” meghatározása alapján!) „élet”-nek nevezzük. Az „anyag” pedig melyben a tudatunkkal benne vagyunk vagy lakunk, nem más, mint a víz, ha ennek tényét igazán mindeddig még nem vettük volna észre. A vizeken úszó „fejét” belőle kiemelő „föld” pedig egyszerűen csak „szikes víz”, vagyis száraz, kikristályosodott, tiszta színét (is) vesztett „víz”, amit szintén Isten nyomán nevezünk „Föld”-nek.

Nos hát, ezért kell mindnyájunknak a tiszta vízben, illetve a tiszta víz által „megkeresztelkedni”, azaz „megáldódni” az „Igazság” (aki végül is szintén maga Isten) értelmes és helyes tudása által. Azért nem akarhatunk tehát „mást”, mint a „vízben” való megkeresztelkedést, mivel ha azt elutasítanánk magunktól, akkor az olyan lenne, mintha magát a tiszta értelmet utasítanánk el magunktól. Tiszta és élő Értelem nélkül azonban maga az Élet sem létezhetne, még tehát csak a fogalmi változatában sem. A szellemi avagy élő értelem nélkül tehát mi magunk sem létezhetnénk emberként, hanem legfeljebb is csak állatokként, akik ellentétben velünk csak az ösztönszerű tudatukkal tudnak magukról, tiszta értelemmel viszont nem.

Szellemben és vízben, azaz a legtisztább szellemi formában élő szellemi értelemben „megfürödve”, annak a mélységeibe alámerülve, majd onnan pedig ismét a felszínre bukva tehát azért kell mintegy újjászületnünk, hogy az értelmes ember mivoltunkból nehogy végül már mi magunk is vérengző fenevadakká váljunk, mint ahogyan ezt a más emberek sajnos már a szemünk láttára is megteszik.

„VÍZKERESZT VAGY AMIT AKARTOK.”

(Víz, víz-szenteltetés, és a kereszti igazi jelentése)

János az apokrif aktákban valójában így szól: „Jöjjetek vizek (értelmes szellemi tudatok) az élő vizekből (tisztá értelmekből), hozzánk küldött (értelmi és szellemi tudati) létezők a (tisztán értelmi) létezőkből; megnyugvás, melyet a megnyugvás küldött hozzánk; a megmentés ereje, mely a mindenséget legyőző és saját akarata alá vető hatalomból (Istenből) jön, és (te Isteni Hatalom) lakozz ezekben a (tárgyi) vizekben (pl. tál vízben), hogy a Szent Lélek (Isten legtisztább értelmű szellemi Tudata) kegyelme (megbocsátó ereje) teljesen kiteljesedjék bennünk (ha ehhez a vízhez hozzáérünk, vagy benne megmosakszunk).”

A „szent fürdő” gyakorlatilag tehát a keresztséget, a tárgyi víz általi beavatást, lényegében azonban Keresztelő Jánost követően már a Jézus Krisztus általi helyes Isten-ismeretet, valamint Krisztus Jézus szintén helyes ismeretét jelenti. Az „eucharistia” pedig Isten és képviselője, Krisztus Jézus irányában végzett hálaáldozatot illetve hálaadást jelent az átadott ismeretekért.

A keresztség gyakorlatilag azonban a „kenyér”, vagyis a Krisztus által az itteni teljességben átadott, és tehát maga Krisztus által képviselt teljes tudás újra meg újra megtörténő „megtörésével”, vagyis darabonkénti továbbadásával is egyenlő. Ez a gyakorlati tevékenység bizonyos értelemben már tehát Jézus utolsó vacsorájának a folytatásaként is felfogható. Az ősi keresztények ezt a gyakorlatot a halottaik sírkamrájában is végezték, mára azonban a keresztények széles rétege számára többnyire a halott házában tartott „halotti tor” lett belőle. Ezen eszem-iszomból álló „toron” ma tehát már egyáltalán nem Isten és Jézus szavairól és tetteiről, és az általuk megismertetett és le is példázott feltámadás lehetőségéről beszélgetnek a hívő emberek, hanem a sírjába már elhelyezett halott test egykori szavairól, és nagy illetve jó tetteiről, nagy tárgyi tudásáról zengedeznek dicsőhimnuszokat, melyeket tőle személyesen már nem láthatnak, nem hallhatnak többé.

Az Isten és Krisztus helyes ismeretét eredetileg tehát másokkal is közölni kellene, hogy az minél szélesebb körben elterjedhessen a földön is. Az Istenről illetve Krisztusról szóló igaz beszéd pedig mintegy már érzékelhető hatalmat is ad a beszélőnek, mely igaz beszéd a beszélővel együtt a hallgatóságát is magával sodorja. Az igazságot közvetítő beszéd tehát a hallgatóit is átjárja, áthatja, vagyis mintegy átítatja magával. Az ilyen beszédbe, mely egész nap, de akár több napon keresztül is tarthat, sem a beszélő, sem pedig a hallgatósága nem fárad bele, és nem is éhez meg közben. Az Istenre illetve Krisztusra vonatkozó igazság ugyanis mind a hirdetőjét, mind pedig a hallgatóit (befogadóit) élteni, táplálja, és mintegy új vagy megújult erővel látja el a beszéd ideje alatt, sok esetben azonban utána megmaradón is.

Ez a beszéd tehát akár a mindennapi kenyérünk is lehet, mivel valójában az egyenesen az Istentől jövő és Róla magáról szóló beszéd az igazi kenyérünk, mely igazán éltet bennünket, mely igazán képes nekünk akár örök életet is adni. A szellemi kenyér fizikai változatának megtörése tehát azt szimbolizálja, hogy az Istenről illetve Krisztus Jézusról szóló szellemi ismereteket Jézus példájára darabonként azaz részenként kell átadni a rá éhező (Istent kereső és megismerni vágyó) hallgatóságnak. Lényegében azonban az itt elérhető teljes tudást át kell adni minden egyes arra őszintén, és minden alantas szándék nélkül szomszéd embernek.

Jézus az ötezer illetve négyezer embert is tehát nem elsősorban a két darab kézzel megfogható hallal, és az öt darab kovászból készített kenyérrel „elégítette meg”, azaz nem kimondottan azokkal táplálta őket a testi éhségükben. Jézus a két hallal szimbolizálta kettős világról, Isten szellemi és fizikai világáról szóló felvilágosító beszédével, valamint az öt kenyér szimbolizálta elsősorban tehát szintén szellemi eledellel, mely az Isten szellemi világához elvezető addigi öt utat (melyet aztán Jézus később már hétre egészített ki) szimbolizálta, „ettette” meg az embereket, mely szellemi dolgok ismertetése bizonyára hosszú

ideig tartott. Mivel azonban Jézus hallgatói látták is a Jézus által ott szintén szemléltetésekként darabokra tört fizikai halakat és kenyereket, melyeken keresztül Jézus tehát Istent és a kettős világát, valamint a hozzá vezető utakat magyarázta meg, a darabokat a csoportjaiknak felmutató és közben szintén Istenről és világról magyarázó tanítványok szintén szuggesztív beszédének hatására az emberek fizikai éhsége is kielégített a szellemi szomjúságukkal egyetemben. Jézus azonban az Istentől kapott hatalmánál fogva természetesen a valós sokasításra is képes volt. Aki tehát igényelte a fizikai halat és kenyeret is, annak természetesen adtak a tanítványok a Jézus által feléjük folyamatosan nyújtott hal és kenyérdarabokból is, melyeket azok aztán talán már meg sem ettek az ámulatukban. Így tehát amikor a végén összeszedték a „maradékokat”, vagyis a tömegnél együttesen megmaradt haldarabokat és kenyérmaradványokat (melyek közül tehát csak a Jézushoz vitt két hal és öt kenyér volt eredetileg sértetlen, azaz nem darab állapotban), a „maradék” tizenkét kosár kenyér illetve haldarabot tett ki, mely tizenkettes számnak szintén a szimbolikus jelentése a fontosabb, mintsem a tárgyi mennyisége. Egyedül ugyanis a tizenkét „kosár” szimbolizálta tizenkét tanítványt el, azaz lett teli az Istentől és országról szóló, Jézus által nekik is tehát darabonként adott át ismeretekkel. Ott és akkor egyedül tehát a tizenkét tanítvány jutott el teljes ismeretre Istent, Krisztust, és az Isten országát illetően.

Az ifjú egyébként, akinél a két egész hal és az öt egész kenyér volt maga a szellemi Jézus volt, aki tehát a fizikai Jézuson, azaz a tulajdon maga fizikai megjelenülésén keresztül adta át illetve tovább az Istentől és a „kettős világról” szóló ismereteit az ott jelen lévő hallgatóságnak, mely hallgatóság az egész ismeretet a tanítványok révén így már csak mintegy valóban feldarabolva, lényegében azonban részekre elosztva kapta meg. Azokban az időkben ugyanis a kenyeret a családfő, vagy az esetlegesen jelenlévő nálánál magasabb rendű vallási vezető szokta „megtörni” és darabonként szétosztani a család tagjai illetve a hívő tagság között.

A megvendégelés misztériuma így talán már mindenki számára jobban érthetővé vált, mint ahogyan a „kereszt” igaz valósága, azaz a Jézusi értelmezése is jobban megvilágosodhat előttünk, ha azt János apokrifja alapján vesszük szemügyre. Aszerint ugyanis Jánosnak a szellemi Jézus mutatott egy földre szúrt fénykeresztet (ami lényegét nézve akár az édeni „villogó pallos” hasonmásaként is felfogható), körülötte pedig az alsóbbrendű természetet jelentő nagy sokaságot mutatott, mely sokaságnak nem egyetlen, hanem számtalan sok formája volt. Ezzel Jézus lényegében annak tényére szándékozott rámutatni, hogy az alsóbbrendű természet azaz a fizikai világ tagjai még mindig nem gyűltek össze egy egységbe, vagyis még mindig nem alkottak közös és helyes Isten-képet, mint egykoron Istenszeretetükben megbotlott és ezért a földre leszállt, lényegében tehát „bukott” szellemi tudatokból lett fizikai tudatok.

A fénykeresztben viszont, melyen aztán végül is minden azonos formát és hasonló megjelenést nyert, Jézus János látomása szerint már fent volt, viszont alakja nem volt, hanem inkább csak valamilyen édes-kedves (kellemjóságos) isteni vagy szellemi hangként, mintegy fizikailag is hallható szellemi szóként volt jelen, mely jézusi hang ezt mondta Jánosnak: „János, egy valakinek hallania kell ezeket tőlem, mert szükségem van valakire, aki hallani fog.”

Jézus ezután elmondta Jánosnak azt is, hogy az alsóbbrendű természet az Atya és az Ő vonzásának engedve majd fel fog emelkedni, és akkor akik majd hallani fogják az Ő hívó szavát, azok mind egyesülni fognak a fizikai nézőpontból tehát formátlan, tisztán szellemi réteggel, mely tehát a kereszt közvetlen fénykörében helyezkedik el. Többé tehát már nem az a természet lesz, ami most van, hanem minden azon felülemelkedve lesz arra a lelki szintre, ahol Ő most a tisztán szellemi illetve lelki formájában van, azaz ami illetve amint Ő most éppen van. Mi mai emberek ezt a lelki szintet Krisztus (tudat)szintnek nevezzük.

A fizikai nézetből függőleges irányból ható isteni hang értelmi fényének, és a vízszintesen ható isteni értelem fényének egymással való kereszteződése fogja tehát alkotni a majd innét nézve is jól látható fénykeresztet, Isten hangos „fényképét”, mely lényegében tehát Istennek az emberek számára történő megjelenülésének fog megfelelni. Isten tehát valóban a „villogó pallos lángja”, azaz a fénykereszt képében őrzi és felügyeli az emberi élet fájának útját, és erről talán még mi, ma élő emberek is meggyőződést szerezhethünk. Jézus második eljövetelkor is tehát majd ismét ebben a képében fog Isten az egész emberiség számára megjelenni, bármennyire is hihetetlennek tűnik mindez az első hallásra.

Az apokrifban még szintén nagy fontossággal bíró „hét ház” pedig az egymás fölött elhelyezkedő hét bolygórendszert jelenti, melyek mindegyikéből látni lehet majd a megjelenülő fénykeresztet, azaz magát a Mindenható Istent, a teljessége fényköre káprázatos pompájában. Az innét nézve nyolcadik ház azonban, ahonnan maga az Isten hangja ered, pedig már maga a bolygók fölötti teret, Isten legközvetlenebb valóságát, azaz Isten lakhelyét jelenti. Jézus ezért mondta tehát, hogy Isten egyetlen nagy házában sok lakóhely van. Mi emberek az Istentől való talán már sorozatos elfordulásunk révén a hatodrendű naprendszerek egyikének Föld, azaz Ádám vagy Ember nevű bolygóján foglalunk el helyet illetve teret, vagyis egyszerre rajta és benne lakunk. A fizikai anyagon egyszerre rajta és benne megvalósuló létezésünket nevezhetjük tehát Isten nyomán életnek. Ez az anyag pedig melyben a tudatunkkal benne vagyunk vagy lakunk, nem más, mint a víz, ha mindaddig még nem vettük volna észre. A vizeken úszó, illetve „fejét” belőle kiemelő föld pedig egyszerűen csak „szikes” víz, vagyis lényegében az is víz, csak száraz, kikristályosodott, tiszta színét is, azaz a lényegéből is veszített, és ezért „kiaszottá” (sárrá és porrá) változott víz, amit szintén Isten nyomán földnek nevezünk.

Nos hát pontosan a földre szállásunk miatt kell nekünk embereknek mindannyiunknak a tiszta „víz”-ben, illetve a tiszta „víz” által mintegy újólag megkeresztelkedni. Azért nem akarhatunk tehát „mást”, mint a vízben való megkeresztelkedést, mivel ha azt elutasítanánk magunktól, akkor az olyan lenne, mintha magát a tiszta értelmet utasítanánk el magunktól. Tiszta és élő Értelem nélkül azonban maga az élet sem létezhetne, még tehát csak a fogalmi változatában sem. A szellemi avagy élő értelem nélkül tehát mi magunk sem létezhetnénk emberként, hanem legfeljebb is csak állatokként, akik már csak az ösztönszerű tudatukkal tudnak magukról, tiszta értelemmel viszont nem.

Szellemen és vízben, azaz a legtisztább szellemi értelemben megfürödve, annak a mélységeibe alámerülve, majd onnan ismét a felszínre bukva tehát azért kell újjászületnünk, hogy nehogy végül már mi magunk is vérengző fenevadakká váljunk, mint ahogyan ezt a másik emberek sajnos már a szemünk láttára is megteszik.

Válasszuk tehát a „víz” keresztségét, ameddig még lehet! Ne igyekezzünk tehát, ne akarjuk tehát mások lenni, mint amik már vagyunk. Mi ugyanis eredetileg emberek vagyunk, akik Isten képére, hasonlatosságára lettek teremtvé. Tárjuk csak szét a két karunkat, és nézzünk bele egy tükörbe úgy, hogy a teljes alakunkat magába foglalja a mögöttünk felkelő Nap tüzes korongja, és akkor talán még sok egyéb más, előlünk már az emberek, és nem pedig az Isten által elrejtett isteni dolog is meg fog világosodni előttünk, melynek hatására akár már mi is megtisztulhatunk, mint hal a vízben!

Azt azonban soha ne felejtjük el, hogy a helytelen többségi döntésünk esetén az Isten nevében másodszor is eljövő illetve eljáró Jézus már még a tárgyi vizet, vagyis a mesterkelt vagy művi értelmet is fertőtleníteni képes „Tűzzel”, azaz a „fénykereszt” örök lobogású lángjával fog majd bennünket megkeresztelni. Még tehát akkor is, ha ez sok ember számára iszonyatos testi fájdalmakkal is fog együtt járni, mint egykoron a vízözön esetében is történt.

A vízözönből azonban sajnos még máig sem tanultuk meg, hogy az Élő Istent, vagyis az Élő Értelmet soha nem szabad a létezésünk során megtagadnunk, vele bármilyen módon szembeszállnunk, de még csak mellőznünk sem, mert az ilyen megnyilvánulásaink minden

esetben egyedül csak az előbb vagy utóbb bekövetkező, és ezúttal talán már végérvényes és tömeges veszтünket is okozhatják.

A LÉLEK IS „VÍZ”

Az ember a súlyának 70 %-ával tulajdonképpen nem is egyszerűen csak vízből, azaz „H-O-H”-ból, hanem sós vízoldatból áll. Azonban az ember teljes súlyához hiányzó 30 %-nyi súly is lényegében víz. Ez a víz azonban már „száraz víz”, vagyis megkövesedett, csont szilárdságúvá kikristályosodott, eredetileg tehát szintén sós víz. Mint ahogyan a többi gerincesnél, úgy tehát az embernél is, gyakorlatilag már az anyaméhben megindul ez az átváltozási folyamat. A csecsemő csontja lényegében tehát sós vízből képződik.

Az embernek azonban nem csak a teste, hanem a lelke, a szellemi tudata is a vízhez hasonló. A lélek ugyanis maga is olyan tiszta vízhez hasonló, mely az ég szóval szimbolizált tiszta létből száll alá, és az égbe száll ismét, mint az égi párából lett esőből lett párafelhő. A leszálló lélek tehát a szellemi tudattal azonos, mely lejön az égből, az eredete helyéről, a szellemi világból, és belesüllyed a fizikai anyagba, mely azt magába zárja.

Az alászállást pedig azért teszi a lélek, mert érdekli az elkülönültség, az ellentétes és különböző fogalmának mibenléte. Lényegében tehát érdekli az anyagi avagy szilárd testi létezés, azaz maga az „élet”. A lélek éppen ezért el is akar merülni az életben, de egyben „habzsolni”, fogyasztani (lényegében azonban a további fejlődése érdekében felhasználni) is akarja azt, mert az életet hasonlóan a tiszta létezéshez szintén finomnak, „jó ízűnek”, szeretetre méltónak találja. Ebben a létezési formában ugyanis a korábbi tiszta létezéséhez képest újabb örömet leli, mert újabb létélvezetet talál benne. Az élet élvezete tehát egy újabbszerű létélményt jelent a szellemi tudat számára. A lélek azonban mindig csak addig tapasztalja a fizikai életet, addig „veti” (ágyazza) bele magát abba, míg „éretté”, vagyis teljes tökéletes tisztává nem válik. Akkor ugyanis már betelik, megelégedik az élettel, és visszatér a korábbi állandóságába. Az élettel beteljesedett lélek tehát a vízpárához hasonlóan visszatér az eredete hazájába, az egyetemességbe. Az élet tapasztalataival gazdagodván azonban már mint felnőtt gyermeke, mint a vágyai, és a még kisgyermeki kíváncsisága következtében az eredetétől mesze elcsatangolt, de megtért fia tér tehát vissza az Abszolút Lényegbe, a tiszta létezésbe, azaz végül is Istenbe. A lélek ezt a visszatérést aztán már mintegy nehéz és mély álomból történő végleges felébredéseként éli meg a már tisztán szellemi világban.

A lélek azonban mindaddig körforgásszerűen visszatér az életbe, azaz mindaddig a fizikai életben ébred újabb öntudatra, míg az élettel végleg el nem telik, míg tehát a további fejlődéséhez szükséges valamennyi jó és rossz élményeit, illetve az élettel kapcsolatos valamennyi vágyát meg nem éli. Egyedül csak ezáltal valósulhat ugyanis meg a teljes tökéletes „beérése”, ami tehát a teljes tökéletes megtisztulásával is egyenlő.

A lélek a végérvényes megtisztulása után tehát visszatér oda, ahol már nincsen születés és halál, ahol mindig csak szeretet, béke, és örök harmónia van, ahol tehát az eredeti otthona van.

A lélek végleg tehát csak a teljes és tökéletes megtisztulása esetében térhet az eredete helyére vissza. Tulajdonképpen ennek az örök otthonnak, és a benne valóban megvolt teljes szabadságunknak a hiányát érezzük, és ezért vagyunk folyton elégedetlenek mi most élő emberi tudatok is. Mindannyian tehát oda az eredeti hazánkba, a tisztán szellemi valóságba vágyódunk vissza. Még tehát akkor is, ha ezt a vágyat a szellemi tudatunk „megkövesedett” (anyagba ágyazódott) részével még mindig nem vagyunk hajlandóak tudomásul venni, mert ő (a fizikai ego) az életben, vagyis a másodrendű fontosságú fizikai létben, a múlandó életben, még mindig otthonosabban érzi magát, mint az eredete helyén, melyről való emlékezetét emiatt talán már végleg is elveszítette. Itt azonban már ismét a testtudatról van szó, ami tehát maga is vízből áll, mely testi víz lényegében tehát a lélek egy részének sós vízoldattá illetve csontszilárdságú kristályokká történő átváltozása.

A lélek tehát nem is csak „víz”(teljesen szabadon szárnyaló értelmes szellemi tudat), hanem egy részével valóban tárgyivá lett víz is.

A lélekkel kapcsolatban ugyanakkor azt is el kell mondanunk, hogy ahogyan a tűz szikrája is az ég felé, azaz a magasságok felé tör, ugyanúgy az ember lélekszikrája is. A tűz szikrájának viszont a „pernyéje” (peremét vagy külső héját képező pora), vagyis az önmagára maradvá már nem „világító” (nem égő azaz nem élő) része aláhull, és a többi „legsűrűbbekhez” ülepedik. Önmagára maradvá azonban ugyanezt teszi az emberi fizikai test, a lélek „durva burka” is.

Be kellene tehát végre már látnunk, hogy a fizikai ember élete egyáltalán nem a tárgyi gazdagságától van, hanem éppen hogy az ő tárgyi testét éltető szellemi lelkétől. Ha pedig ezt a szellemi lelket, a számunkra is tehát legnagyobb kincset az Isten visszavonja magához, akkor a fizikai ember tárgyi gazdagsága máris másé lesz, hiába is harcolt érte az egész élete során. Mindez is pedig azt bizonyítja, hogy a lélek még a testnél is nagyobb érték, ugyanakkor azonban bizonyítja azt is, hogy a lélek is nemcsak vízként, hanem akár tűzként, de még „szikraként” is felfogható a tiszta értelemmel egyetemben.

MINDEN „SZOLÁRIS CSÍRA” AZ EREDETE „MAGNAPJÁHOZ” TÉR VISSZA

A „szolaritásra”, azaz a tulajdon lényegi központjából való kisugárzásra maga is képes ember teste valójában a „föld”-nek is nevezhető zavaros vízből áll, mivel a testünk anyagai a föld avagy tehát a víz anyagaival azonosak. A testi utódaink teste is tehát tagadhatatlanul földből, azaz a végül is „agyag”-nak vagy „sár”-nak is nevezhető zavaros vízből sarjad ki.

A zavaros víz önmagában azonban nem egyenlő a „maggal” is, melyből az új élet sarjad, illetve kisarjadni képes. Az emberi magnak előtte tehát éppen úgy bele kell esnie a maga „földjébe”, mint a növényi magoknak, hogy az azután kikelessze azt, hogy új életet sarjasszon belőle.

A testi önmagunk magjáról tehát már jól tudjuk, hogy az egy hozzánk csak hasonló, teljességgel velünk azonban nem azonos társegyedünkéből „esik bele” a másikkunk „földjébe”, amiből az kihajt, azaz maga is életre kel. Ő is úgy bújik tehát ki az addig tápláló talaja sötétségéből a napvilágra, mint bármely másik „növény” (növekedésre képes szervezet), melyet első fokon a Nap nevel illetve egyben növeszt is „éretté”, vagyis maga is magot hozni képes új egyedé.

De vajon a szellemi lelkünk magja honnét „pottyán” bele ebbe a földi emberi testnek nevezett táptalajba, melyből aztán majd maga is kikelhet, és tovább fejlődhet? A növényeket megfigyelve erre is roppant egyszerű a válasz. Az „ég”-ből tehát, vagyis a magasságokból, a már állandóan ott lakozó beérett „növényekből” (szálas „fák”-ból), azaz maghozásra már maga is alkalmassá vált tisztán szellemi lelkekből. Még tovább visszamenve azonban a minden eredet szellemi forrásából. Az Egyetlen Istenből, a Szellem-Istenből tehát, aki minden szelleminek, lelkinek, és anyagnak azaz testinek egyaránt a kiapadhatatlan magforrása. Valójában tehát Ő oltja be a lelki magjaival a tehát szintén belőle származó föld „sarjait”, vagyis a mi emberi testeinket is, miután a testi mag-sejteink szintén az Ő ráhatására már embrionális (emberi) formába rendeződtek az emberi anyaméhben, az emberen belül külön erre a célra elkülönített, a „magzat” folyamatos növekedését segítő, óvó és védő helyen. Az egyaránt belülről és kívülről történő táplálása révén növekedik, erősödik aztán fel ez a lelki „magzat” is a növényekhez, de az emberi testhez hasonlóan is, viszont ő már ellentétben velük nem csak véges, hanem már végtelen lehetőséggel is rendelkezik. Ő is a növényekhez hasonlóan növekedik tehát fel olyan méretűvé, hogy az addig őt óvóan körülvevő táptalajából egy szintén isteni eredetű intenzív nyomás vagy lökés hatására már maga is kikerüljön, lényegében azonban visszakerüljön az eredete ragyogó napvilágára, vagyis hogy ő maga is mintegy újra élő egyedként, új emberként „születhessen” újjá Istenben.

Hogy tehát mi emberi lelkek valóban is újjászülethessünk (de legalábbis a tudásunkban megújulhassunk), legegyszerűbben is kérnünk kell Istent, a Teremtőnket, hogy a Róla szóló tudatlanságunk sötétségéből a Róla szóló tiszta igazság megismertetésével vezessen bennünket vissza az örök napvilágra. Az Isten örök ragyogású világosságába tehát, ahol is már nem hogy az itt a szenvedéssel mindig együtt járó „születés” nem létezik, hanem még maga a rettenetes „halál” sem. Az emberi léleknek a földi élettel gazdagodván tehát oda kell visszakerülnie, ahol tehát csak élet van, gyönyörűsége, tiszta és örök élet, illetve tisztán csak létezés, mely utóbbinál viszont már nincsen nagyszerűbb létélmény, mert az már maga a mindenlét kimondhatatlanul gyönyörűsége állandó élvezete. Nos hát, „oda”, valójában azonban abba a már abszolútnak is nevezhető létállapotba kellene nekünk emberi lelkeknek is eljutni, mert igazából ez a szüntelen fejlődésünk „végcélja”, ha igazán tudni akarjuk a szintiszta igazságot e számunkra is tehát legfontosabb „területen” is.

Itt a földön tehát mindaddig csak jövevények, azaz földre hullott magok vagyunk, akik tehát innét elrugaszkodván (a fizikai életet elhagyván) egyre magasabbra eső, és egyre nagyobb és nagyszerűbb, egyre gyönyörűsebb szellemi magasságokba emelkedhetünk, mígnem mi magunk is elérhetjük a tiszta és örök létezést Istenben, az eredeti Teremtőnkben.

A bennünket szintén óvóan-védően körülvevő, és a belülről és kívülről egyaránt történő táplálkozásunkat biztosító szüntelenül tökéletesedő Kozmosz képezte anyaméh sötétségéből tehát előbb vagy utóbb, de mindegyikünk lelkének ki kell majd tudnia a megerősödésével „bújni” az örök napvilágra, Isten örök ragyogásába, a nappalok és éjszakák váltakozását már nem is ismerő örök ragyogás világába, valójában tehát az eredete egyedül igaz valóságába.

„Ez”, vagyis tehát maga az Örök Létezéssel is egyazon Isten az eredeti célja, még tehát a jelenlegi életünknek is, ha igazán tudni akarjuk a Tiszta Igazságot, aki végül is szintén Istennel egyenlő, mint ahogyan maga az egész mindenség is Istennel egyenlő. Minden tehát egyetlen „Mag”-ból, Istenből keletkezett, és a mindenség azóta is az örök keletkezés folyamatában van, és marad is örökre, mert Isten ezt minden bizonnyal maga is így akarja.

Ne hadakozzunk tehát többé, mi, magunkat tévesen földieknek tartó emberek se, sem az Isten ellen, sem pedig egymás ellen sem, hanem végre már mindnyájan térjünk vissza Hozzá! Inkább mellette, azaz Vele mintegy vállvetve fejtsük tehát ki mi magunk is a szolaritásunkat, mintsem ellene és teremtménytársaink ellen harcoljunk vele, mert akkor mindenképpen csak mi veszíthetünk, mégpedig igen nagyot!

AZ EREDETÜNK IGAZ MEGISMERÉSÉNEK LEHETŐSÉGE

Mi „szülők”, azaz testi embert „teremtő emberek” általános szinten úgy vagyunk képesek a tulajdon megszületésünk után a tehát már általunk létrehozott, ránk hasonlító értelmes utódunkat a többi, hozzánk szintén hasonlóan élő és velünk hasonlatos embertársunk illetve élőlénytársunk elé állítani, és velük őt megismertetni, ha nekik először is mutatunk róla egy színes vagy nem színes, de a körvonaláiban legalábbis még jól látható képet. Ebből a képből ők tehát a szintén hasonló szinten birtokukban levő értelmük révén maguk is általános ismereteket szerezhetnek afelől, hogy ő is létezik, és hogy ő maga is hozzájuk hasonló lény, aki minden bizonnyal majd maga is arra fog törekedni az élete során, mint amire ők is törekednek.

Mi szülők azonban a gyermekünk személyesen történő magunk elé állításával, vagyis a velünk együtt hozzá hasonló emberek közé illetve körébe való helyezésével, a tehát már igazán valóságos megnyilvánításával, az élő személyének a mindenki számára történő nyilvánvalóvá tételével, viszont már még jobban megismertethetjük őt a többi emberrel, mint a mi élő fiunkat vagy lányunkat. Az utódunk a tőlünk elfigyelték, azaz a tőlünk látottak és hallottak alapján felnőve aztán már maga is tudni fog értelmesen beszélni mindenről, azaz az eredetéről, az eredte helyéről, a szüleiről, de magáról az egész mindenségről is, mely ismereteket tehát a szülei fokozatosan ismertettek meg vele a felnövekedésével párhuzamosan. Az „éretté” vált gyermekünk attól fogva tehát már egymaga is meg tudja értetni az emberekkel, hogy valójában ki is ő, honnan származik, és hogy mi is az ő személyes célja, mi az emberekkel közös célja, azaz mi az akarata, mi a szándéka az élettel kapcsolatban, illetve a szüleivel kapcsolatban, akiktől tehát származott, akiktől az életét kapta a testvéreivel egyetemben.

Nos hát, Isten és Istennek Szent Lelke sem tett mást, mint hogy legelőször még csak szóképekben, de már mintegy előre bemutatta nekünk a Fiát, Jézus Krisztust, majd pedig már az élő személyes formájában, vagyis a teljes valóságában is elénk állította Őt, aki aztán már az Atyánál látottak és az Atyától hallottak alapján megismertette velünk az övével valójában tehát azonos lelki, az övével a lényegét tekintve pedig csak hasonló testi eredetünket. Az igazság tehát az, valóban az Isten Fia volt az, aki végül is már megérthetően ismertette meg velünk emberiséggel a mindenki közös Atyját-Anyját, az igazán valós eredetünk világát, valamint az Isten Atyánk velünk, mint szeretett gyermekeivel kapcsolatos akaratát illetve jó szándékát. A Fiú ugyanúgy azonban magát is megismertette velünk, amivel is arra ösztökölt bennünket, hogy mi magunk is ismerjük meg magunkat, általa pedig értsük meg a helyzetünket illetve a viszonyunkat Istennel, a Teremtőnkkel, az igazán valós eredetünkkel. Azonban nem is csak magával az eredetünkkel, hanem magával az eredetünk világával is, mely szintén fontos megismeréseken keresztül pedig már magát a minden és mindenki számára legfontosabb és legszükségesebb Istent ismerhetjük meg ebben a személyes formánkban (is), az általános megnyilvánulási formái mellett akár tehát még a személyes formációjában illetve formációiban is, vagyis Jézushoz hasonlóan már szemtől szemben is. Isten akarata szerint ugyanis Rajta kívül egyedül csak Krisztus Jézus lehet képes bennünket Tőle eltévelyedett embereket visszavezetni Hozzá, mert Ő olyannyira szerette illetve szereti is Őt, hogy Ő még a fizikai világba történő ideiglenes „leköltöztetése” ellenére sem felejtette el Istent, az egyedül igaz Aty(j)át, hanem az Isten eredeti terve szerint csak még jobban megismerte Őt, még tehát ebből a merőben „más”, mint az eredeti nézőpontból is. Nos hát ezért kellene nekünk még mindig tévelygő embereknek most már mindenben Jézust követnünk, hogy végül aztán már mi magunk is újra személyesen találkozassunk eredetünk igaz forrásával, Isten Atyánkkal, és Isten Szent Lelkével, és attól fogva pedig már mi magunk se forduljunk illetve távolodjunk el többé el az isteni szüleinktől, esetleg csak ha ők küldenek el bennünket valamilyen feladattal a világuk valamelyik részébe, mint ahogyan az Atya is

küldte el hozzánk, Tőle egyre jobban eltávolodott emberekhez az Ő szeretett Fiát, Krisztus Jézust, hogy vezéreljen bennünket vissza Hozzá, illetve az eredetünk igaz valóságába, ami végül is szintén Vele egyenlő.

Egyedül tehát csak az igaz ismereteken keresztül ismerhetjük meg az igaz eredetünket, és csakis ezek a Krisztus Jézuson keresztül megismert és megértett ismeretek, azaz végül is szintén maga az Isten Atya az, aki tehát bennünket is magához hasonlóan igazán valóságossá, vagyis örökérvényű létezőkké tehet. Mi magunk tehát soha nem lehetünk képesek erre, bármekkora erőfeszítéseket is teszünk ennek érdekében. Ezt pedig végre már egyszer és mindenkorra meg kellene jegyeznünk, vagy pedig az igaz eredetünket még csak meg sem megismerve fogunk egyszer majd talán mindnyájan egyszerre mindörökre elmúlni! Ezzel pedig már örökre el is fogjuk veszíteni az eredetünk igaz megismerésnek már tehát még csak a lehetőségét is!

A MEGISMERÉS KULCSA A KÖZÖS NYELV

Mi emberek a leglényegesebb kapcsolatban egymással a nyelv révén vagyunk. A nyelv tehát a lényegi azaz az értelmi kapocs közöttünk.

A nyelv vagy beszéd azonban nem csak az észrevett, vagyis az eszünkkel felfogott valóság elsajátításának avagy magunkévá tételének az „eszköze”, hanem ugyanezen valóságnak egyben a „teremtő eszköze” is, valamint a már megteremtetteknek „továbbalakító eszköze” is.

A szavakból álló beszéd tehát szoros, szinte elválaszthatatlan kapcsolatban van a bennünket körülvevő világgal, és észrevehetően még „(fel)állító” jelleggel is hat rá. Ha ugyanis nem jelentenénk ki, vagyis ha a hangunk révén nem adnánk „erőt” a körülöttünk elhelyezkedő anyagi világnak, akkor a világ ebben a jelenlegi formájában nem is állhatna fenn, vagyis biztosan másképpen „nézne ki”. Valószínűleg másképpen is látnánk, ha a világ az esetben egyáltalán még látható lenne a számunkra.

A nyelv vagy beszéd az ember mindenirányú „teremtő tevékenységéhez”, de ugyanúgy a valamit még csak ideiglenesen vagy feltételesen felállító képességéhez is nélkülözhetetlen.

A gondolkozást illetve a fantáziálgatást pedig a nyelv nélkül már el sem lehet képzelni, nem hogy azokat megvalósítani lehetne.

A nyelv magát, vagyis az önmaga lényegét a külvilág számára egyedül csak hangokon illetve jeleken, valamint még a jelenségeken keresztül képes igazán kifejezni. Ezek a lényegében tehát jelek lehetnek egymástól eltérőek, viszont az eredeti jelentéstartalom csupán csak egyetlen töre, egyetlen eredetre vezethető vissza. Ez pedig ha tetszik a tudósoknak, ha nem, minden nyelv esetében így van, még az eredeti alapján létrehozott mesterséges nyelvek esetében is. Az eredeti nyelv pedig nem más, mint az Isten által az állatok fölé helyezett emberiségnek közös nyelve.

Mindennemű emberi kommunikáció tehát egyedül csak az eredeti egységes nyelv valamilyen szintű ismerete alapján lehetséges azaz képzelhető csak el.

A „nyelvfilozófia” bármekkora erőfeszítéseket is tesz, teljesen hiába boncolgatja egymástól esetleg már csak árnyalatokkal különböző szálakra is szét az eredeti nyelvet. A szétforgácsolás ugyanis csak még bonyolultabbá, még nehezebbé teheti annak a megértését, hogy valamennyi nyelvnek egy az eredete. A legnagyobb hibája ennek a tevékenységnek azonban az, hogy lassan szinte már lehetetlenné teszi ennek az egységes nyelvnek a mindenki számára egyaránt megtörténhető újbóli elérhetőségét, de az elérhetőségének még csak a biztosítását is. Az egyénileg és egyaránt elérhetőségnek azonban más egyéb okai is vannak. Ezen ma még nem, vagy nem igazán ismert okokat tehát inkább kellene és illene keresgélnie a tudománynak, mintsem azoknak már teljesen is hátat fordítva az eddig „felfedezett” nyelveket mindennemű valós vagy koholt szempontok szerint még tovább boncolgatnia.

A nyelvfilozófia a fontossági szerepét tehát egyedül csak akkor tölthetné be, ha az ember mint társas lény számára nélkülözhetetlen élő nyelvi kommunikációnak a létező legjobb és legvilágosabb leegyszerűsítése érdekében „fáradozna”, nem pedig helyette azzal terhelné az embereket, hogy az egyre több ágra, mellékágra, és már „lehulló levélre” is szétzilált területekről alkotott valós, vagy még csak ködös, ne adj Isten koholt elképzeléseiket az agyukban rögzítsék, más, sokkal nagyobb fontosságú „dolgok” ott tárolása helyett. Mindez azonban ugyanígy vonatkoztatható a mára sajnos már szintén „istenített” tárgyi tudomány többi „ágára” is.

A tudományágak „tudósai” által máig kialakított bonyolult, szálaikkal már-már egymásba gabalyodó rendszereket tehát inkább sorra le kellene egyszerűsíteni, és nem pedig azokat még bonyolultabb, „sarkosabb” és „még sarkosabb” formákba illetve „keretekbe önteni”, melyek aztán végül már lehetetlenné teszik az átláthatóságát, esetünkben tehát az ezen egész nyelvi „problémának”.

Előbb vagy utóbb azonban valószínűleg még az is ki fog majd derülni, hogy a nyelv kérdésének a Bibliából már jól ismert kerek egészéből, mint ahogyan még az élet számos más „területeiből” is, már mi, magunkat tévesen földi és anyagi eredetűnek valló emberek csináltunk magunknak mára szinte már megoldhatatlan „Problémát”. A Bibliában ugyanis teljesen egyértelműen le van írva, hogy eredetileg egyetlen nyelv létezett, és az volt használatos az eredetileg szintén egyetlen egységből álló földterület minden részén. Az egész Földet megrázó iszonyatosan nagy földrengést követően, melyet a Földnek egy igen nagy aszteroidával vagy kisbolygóval való összeütközése okozott, válhatott tehát szét a földterületekkel együtt az addig egységes nyelv kezdetben hét főágra, majd abból aztán már még több oldalágra, melyek aztán még tovább ágazódtak illetve módosultak.

A szimbolikus értelemmel inkább, mintsem igaz valósággal rendelkező „babiloni torony”, mely az égbe nyúló egyetlen nyelvet (is) jelképezte, ekkor dőlt tehát össze, és esett a darabjaira szét. Egyébként nem csak a babiloni toronyépítmény volt az egyetlen eredeti nyelvi egységet is szimbolizáló építmény a világon. Egy már később épített ilyen tornyot például keletről Amerikába, és ugyanígy Franciaországba is szállítottak, és ott újra felállították azt. Ilyen toronyépítmény azonban a föld többi részén is található, és még a Vatikán főterének közepén is áll egy az égre meredezve. A mai modern világ összes toronyépületei is eredetileg mind ezekből az „emlékművekből” ihletődtek.

A „nagy földrengés” révén azonban az addig egységes földterület kezdetben valószínűleg csak ketté „repedt”, majd onnan már háromfelé, a végén pedig már hétfelé, azaz hét fő részre szakadt. Ahogyan pedig lassú folyamat során kialakult a hét földrész, úgy alakult ki az egykor tehát még közös töről a hét nyelv, a hét vallás, majd a hét világi királyság is, melyek aztán a nagyobb földterületek kivételével maguk is tovább osztódtak, vagyis szaporodtak, sokasodtak. Az eredeti „tizennégy nemzetséget” tehát a hét vallási, és a mintájára később kialakult hét világi királyság tagjai képezték.

A „vizekkel” azaz tengerekkel illetve óceánokkal körülvett hét földterület közül azonban három még ma is egybefüggő egységet alkot, ugyanis Európa, Ázsia, és Afrika, a közös találkozási pontjuk révén még ma is összefüggő, ugyan a külső látszatra már nem „egyöntetű”, de lényegében mégis egyetlen földterületet képez. Érdekes módon azonban a három legnagyobb szigetországnak alakult ki vagy maradt meg (?) közösnek a nyelve. A Biblia által „szigeteknek” elnevezett földterületeken ugyanis a ma angolként ismert nyelv az „úr”, mely nyelv azóta is igyekszik az egész világon teret hódítani magának. Az igazság azonban szemmel láthatóan is az, hogy ők szakadtak, ők távolodtak a leginkább el, az eredetileg tehát még egyetlen egységet képező, és egyetlen nagy vízből is kiemelkedő szárazföldről, miáltal pedig már az eredeti közös nyelvtől is.

A három kontinens egysége képezte „szárazföldön”, és a nagyobbakból még tovább letöredezett kisebb szigetek vizont földrészenként módosult, illetve sok esetben át is alakult a korábban egységes nyelv, vizont sok így kialakult nyelv a hódítólag fellépő angol, francia, német, és spanyol nyelv hatása alá került, melyek még ma is érződnek rajtuk. A mai úgynevezett „amerikanizálódás” is elsősorban az angol nyelvnek illetve kultúrájának köszönhető, mely kultúra egyedül csak nyelvi alapra épülhet fel. Nyelv nélkül, illetve nyelvi kommunikáció nélkül ugyanis nincsen, nem létezhet kultúra. Még csak állati sem. A kultúra kifejezés alapjaiban ugyanis társas viselkedést jelent, mellyel tehát még egy kísérleti baktériumtenyészet is rendelkezik.

Nos, mi emberek is egy bizonyos élősködő fajta baktériumtenyészetet alkotunk a Föld hátán vagy bőrén, mely „tenyészetnek” tagjai elsősorban a közös eredetből fakadó nyelvi kommunikáció révén vannak kapcsolatban egymással, függetlenül tehát attól, hogy a földterületek közül most éppen a szigetek, vagy pedig a szárazföldön helyezkednek el.

Függetlenül tehát attól, hogy vízinek vagy szárazföldinek, éginek vagy földinek érezzük az eredetünket, be kellene végre már látnunk, hogy mindez itt csak egy érzés. Az

érzelemmentes, viszont éppen emiatt teljességgel tiszta értelem révén nagyon is érzékelhető igaz valójukban közösek tehát a gyökereink, mert ennek igaz valósága nélkül még csak meg sem érthetnénk egymást, még csak a legalacsonyabb szinten sem. Még csak nem kommunikációs szinten sem.

Igazán még nem tűnt fel egyetlen nyelvfilozófusnak sem, hogy a „nyelv” kifejezés, melyről itt most nyelvi úton kommunikálunk, minden nyelvben ugyanazt az értelmezést tükrözi vissza? A közös értelmezést ugyanis egyedül csak a közös értelmi lényeg, a közös eredet eredményezheti, és egyben biztosíthatja is. A tudományosan okoskodó filozófusok ne is próbálják tehát megoldani a megoldhatatlan problémát, melyet maguk csináltak maguknak, mert nincsen, nem is létezik a „Probléma”! Mindez ugyanis, amiről mi most éppen itt értekezünk, az már mind nyilvánvaló, és már évezredekkel ezelőtt le is lett írva azaz rögzítve. A feltételezgetéseket, és a véletlen elméletét pedig jobb, ha örökre elvetik maguktól a többi tudós kutatóval együtt, ugyanis az utóbbiról éppen ők maguk állapították meg, hogy annak valószínűsége a nullával egyenlő. Nullával pedig még a leghíresebb matematikusok szerint sem lehet semmit sem elosztani. Akkor viszont mi értelme van az egyetlen eredetet, több, vagy ne adj Isten számtalan eredetre szétboncolgatni? Mi jó válik abból az egész emberiségre nézve? Talán a még erőteljesebb széthúzás? Ez lenne tehát a „nemes cél”?

AZ EMBER A MINDENSÉG KOZMOSZÁBAN

Mi emberek tévesen azt hisszük, hogy a tárgyi tudásunknak köszönhetően már a mindenség tetején állunk, és hogy a mindenség csúcsát képezzük, holott a mindenségnek még csak a központi körében sem vagyunk benne. Mi igaz valójában ugyanis a Föld nevű bolygónkkal egyetemben a mindenség „perifériáján”, azaz a külső határán, a külső körvonala területén helyezkedünk el, vagyis egyszerre vagyunk benne, és a szabad fantáziánk révén pedig kívüle is a mindenség avagy a teljesség körének.

A végtelen űrben az anyabolygójával, a Földdel együtt bolyongó ember a téves felfogásából következően tehát nem csak a világos vagy fényes teljességgel, azaz a világ-mindenséggel illetve a „világosság”-gal érintkezik, hanem magával az azt körülvevő „külső sötéttséggel”, a „világ-talansággal” is. Mindez pedig világosan kifejezve azt jelenti, hogy az ember a jelen helyzetében (valójában azonban tudatállapotában) nem csak az egyedül az Isten által uralt tiszta értelemmel van illetve lehet kapcsolatban, hanem a mindig fontoskodó esze miatt az elsősorban maga magának okozta értelmetlenséggel, azaz a sötéttséggel szimbolizált tudatlansággal is, melyet tehát szintén az Isten ural, az Ő felülmúlhatatlan értelmével.

A „kozmosz” kifejezésünk igaz valójában a tárgyi mindenséget (is) a körébe belefoglaló, és azt mintegy ölelően is átfogó „kozmo-logoszt”, azaz kozmikus értelmet, még inkább azonban világmindenség-értelmet, a világmindenség létezésével kapcsolatos értelmet takarja. A világmindenséget „szülő” (alkotó) és fenntartó értelem tehát akár csillagközi illetve bolygóközi értelemként, de azzal egyben a csillagokat és a bolygókat egyenként, de az összességükben is körbefogó, ugyanakkor azonban a teljessége körébe is belefoglaló értelemként is felfogható. Isten a leghatalmasabb Értelem tehát nem csak a szellemi mindenséget foglalja bele az értelmébe, hanem vele egyszerre a belőle teremtetett tárgyi mindenséget is. A végtelen szellemi mélység, és tehát a belőle kivetült vagy kifordult, és éppen ezért kívülről (is) láthatóvá lett tárgyi valóság valójában tehát egyszerre képezi az „Isten országát”. Ezt az országot azonban Isten segítségével akár mi magunk is megtalálhatjuk önmagunkban. Isten országát ugyanis az Isten értelméhez hasonlóan a mi egyenesen Tőle kapott tiszta szellemi értelmünk is képes belefoglalni magába. Jézus tehát igazat mondott nekünk, amikor azt mondta, hogy: „Az Isten országa bennetek van.” A róla szóló ismereteket ugyanis pontosan Ő maga származtatta mintegy újra bele a tudatunk eltárgyasult értelmébe.

Az Isten országa lényegében tehát olyan parányi magból lett hatalmas és terebélyes fához hasonlatos, melyet az örökké létező Isten, a legtisztább, és ezért a legnagyobb teremtető hatalommal (erővel) rendelkező értelmi lény „vetett el” az értelmi központja közvetlen körében (kertjében), azaz a személyes értelme közvetlen hatósugarában.

Ennek a tehát egyetlen „magból” keletkező terebélyes, azaz sokféle elágazó, és igen nagy kiterjedésű (végtelenül hatalmas teret elfoglaló), de egységében az értelmi származtatója energiái által meg és fenntartott „test-rendszernek” avagy világrendszernek az „ágai” (az egészét mintázó kisebb-nagyobb egységnyi alrendszerei vagy téregységei) pedig jó életterévé avagy lakóhelyévé („fészekül”) lettek az „égi madaraknak”, azaz Isten teremtményeinek, köztük tehát az embereknek is.

Isten egymaga tehát a kozmosz „magja” vagy „ősalapja” is, és egyben rendezője is ennek a végtelen egyetemlegességnek.

A kozmosz végtelen szépsége avagy harmóniája pedig, de minden egyéb más szépség és harmónia is, a teljességében egyedül csak a „Rend”-ben, vagyis végül is magában Istenben található meg. A fizikailag is érzékelhető harmónia, mint szépség, ebben az értelemben lényegében tehát nem más, mint a Teremtő Isten visszfénye, vagyis a tárgyi teremtéséről felé visszatükröződő értelmi fénye. A kozmosz, mint tehát ékes (tárgyi) rendezettség tükrözi vissza magáról a Teremtő Istene értelmi fénysugárzását. Így tehát maga a kozmoszban élő ember sem tehet mást, mint hogy maga is visszatükrözi Isten felé a maga arányaiban az Isten

értelmi fénysugárzását. Ha ugyanis azt a maga testiségébe már sorozatosan is belefójtja, ne adj' Isten véglegesen bele is zárja, akkor annak előbb vagy utóbb, de mindenképpen az lesz a vége, hogy abba egyszer a testével együtt már a „tükrözésre” képes lelke, vagyis az értelmes szellemi tudata is bele fog pusztulni. Gyászos vége lesz tehát ahelyett, hogy a kozmoszon már maga is az Isten fényét (értelmi ragyogását) árasztó csillagként keresztültazva maga is visszatérne a Teremtője nyugalmaiba, és abban végre már örökre megállapodna.

MIÉRT NEM ÉGETT EL A CSIPKEBOKOR?

Ahogy a tárgyi valóságban minden „dolog”, úgy a Bibliában leggyakrabban szereplő tűz, láng, szikra, és füst is, mind szintén szimbolikus jelentéssel bír. Az utóbbiak közül maga a láthatatlan tűz illetve heves izzás a Legfelsőbb Úr, azaz az Atya-Isten szimbóluma. A „tűz lángja” azonban már az innen tehát nyíltan még nem látható, akár létvágynak is nevezhető „hévségből”, azaz a maga mindig is létező Szellem-Istenből maga által kialakított látható és láthatatlan anyagi természetet jelenti. A „szikra” az Isten eme természetében élő lények szimbóluma. A „füst” pedig magát az egész kozmikus megnyilvánulást, az értelmezésünk szerint tárgyi vagy testi világot, azaz a szemmel látható külső formák világát jelenti. Mindez pedig azt jelenti, hogy mi fizikai emberek minden igazán valóságosat egyenlőre még csak szimbólumokon keresztül láthatunk illetve ismerhetünk meg.

A láthatatlan Isten, a látens (teljességgel még nem nyílt) „Tűz” azonban mindig gondoskodik róla, hogy a(z átlátszó „fehér”) színe előtt is megjelenhessünk, és akár még az igazi Teljességében is megismerhessük Őt. Isten a legfelsőbb Szellemi Tudata révén éppen ezért mindenütt jelen van, és mindenre gondot is visel. Az igazság tehát az, hogy még csak egy mezei virág sem ölthetne formát, színt, és illatot magára, ha nem az Isten tudatos értelme irányítaná, vagyis ha a kialakulásának törvényszerűségei mögött nem állna egy minden megnyilvánulás és kibontakozás (fejlődés) fölött álló, azt létrehozó és irányítani képes intelligencia, aki maga az Élő Értelme, azaz a mindenható és mindenben felülmúlhatatlan Isten.

Nos, az ember is csak egy ilyen isteni eredetű mezei virág, aki a földre hullott magja azaz a szellemi tudata révén a Föld mezején hajtott ki, vagyis a Föld felszíni világában öltött magára fizikai formát avagy fizikai testet.

Mi fizikaivá lett emberek az innen nézve láthatatlan Istent azonban mindig csak a feléje, illetve a közvetlenül Neki történő megalázkodásunk avagy meghódolásunk arányában ismerhetjük igazán meg. Amíg tehát magunkat, a tulajdon létezésünket fontosabbnak tartjuk az Isten létezésénél, addig csak „tudatlanok” nem pedig „tudók” lehetünk Istenről.

Istent Jézus óta a fizikai szemeinkkel ugyan nem láthatjuk, de ha őszinte alázattal fordulunk feléje, akkor Isten hozzánk irányítja a tanítóit, a személyes képviselőit, akik képesek bennünket haza vezetni, azaz visszavezetni Istenhez. Isten képviselőjét (aki tehát Jézus utolsó kivételével már mindig csak szellemi „minőségű” lehet) pedig bizonyos értelemben még könnyebb is megközelíteni, mint magát Istent. Isten legfelsőbb személye felé ugyanis a testünkben illetve a testünkkel elkövetett vétkeink miatt egyenesen nem fordulhatunk, azaz közvetlenül a színe elé nem kerülhetünk. Az Isten eleve tiszta, vagy már megtisztult szolgálói révén viszont mégis megismerhetjük Istent, vagyis hiteles tudást szerezhetünk tőlük, aminek segítségével eloszlatjuk magunkról a bennünket addig körülvevő tudatlanságunk sűrű fekete „füstjét”, mely mindaddig megzavarta a tisztánlátásunkat Istent, és az igazán valós eredetünk világát, azaz a szellemi világot illetően. Ezt követően ugyanis a már szintén megtisztult a Tisztával, azaz Isten legtisztább személyével már maga is érintkezhet, és ha nem is mindjárt közvetlenül a színe elé, de legalábbis a dicsősége fénykörébe bekerülhet.

Isten földi tanítói közül sokan még ma is rituális mosakodást végeznek mielőtt az Istennek fenntartott szentélybe belépnének. Mások pedig vízzel telt medencékbe lépnek meztelenül bele, és abból annak a másik oldalán is levő lépcsőkön kijöve hófehér lepelbe bújtatják testüket, és csak azután lépnek be az Isten szentélyébe, azaz az Isten számára fenntartott szent helyre. Mindez azt szimbolizálja, hogy ők, mint egykoron még maguk is gyarló emberek, elvileg már levetették a tisztátalan fizikai testüket magukról, és helyette hófehér tisztaságú mennyei ruhát öltöttek magukra, hogy illő módon jelenhessenek meg az Isten, a legnagyobb Szent, a legnagyobb Király mindenek fölötti fensége, mindent felülmúló dicsősége előtt.

Talán most már jobban érthető, hogy hogyan is, és miért is jelent meg Isten dicsősége a csipkebokrot nem megégető tűz lángjának képében, mely tűz-láng tehát még szólni is képes volt Ábrahámhoz.

ALKOSSUNK MI IS EGYSÉGES KÉPET A „KETTŐSSÉGRŐL”!

Aki, ha teljesen is megismeri az egész tárgyi mindenséget, önmagát viszont nem ismeri meg teljesen, az lényegében minden lényegi ismeretben, de mondhatjuk úgy is, hogy mindenben hiányt szenved.

A mindenre kiterjedő teljes ismeret megszerzéséhez azonban legelőször is azt kell tudnunk, hogy Isten az igaz valójában nem más, mint a minden és mindenki fölött elhelyezkedő értelmi fény, mely „fény” egy-egy szikrája formájában minden általa alkotottban avagy formázottban ugyanakkor benne is van. Isten maga tehát a valójában belőle származó mindenség, illetve még annál is több, mivel a személyes önmagával Ő maga az is, aki ezt az egész mindenséget akár kívülről is megvilágítani képes a felülmúlhatatlan értelmi fényével. A mindenség lényegében tehát az Isten ragyogó értelméből jött, illetve jön is örök folyamatossággal elő, és ugyanebben az értelmi fényben is áll illetve mozog (él), ugyanakkor pedig beléje is tér vissza az Isten akarata szerint.

A fizikai ember és az őt körülvevő tárgyak esetében azonban az isteni értelem által létrehozott megfogható képi forma válik csak nyilvánvalóvá, azaz kifejezővé. A bennük belül jelen lévő értelmi fény e szférában tehát mintegy rejtett állapotban marad, azaz fizikailag sohasem lesz megfogható, de pusztán csak a tárgyi tudatunk értelmére támaszkodva az igaz valójában még csak felfogható sem. Az ember itt a földi síkon éppen ezért mindig csak a „képmását”, vagyis mindig elsősorban a megfogható képi formáját, azaz a tulajdonképpen csak másodlagos fontosságú fizikai képét, a tárgyi mivoltát helyezi előtérbe, nem pedig az eredeti szellemi képét, a szellemi embert. Itt inkább viseli tehát magán a fizikai képét, mintsem elviselné az eredeti szellemi képét, mely valójában halhatatlan minőségű illetve még csak lehetőségű, ellentétben az önmagában viszont mindig csak múlandó lehetőségű tárgyi képével. Ez a valóban teljes önmagunkhoz való hozzáállásunk azonban hibás. Ezzel a hibás „viselkedéssel” ugyanis inkább csak kívül kerülhetünk az Isteni Teljességen, az Isteni Egységen, vagyis lényegében magán az egész mindenségen, mintsem örök érvénnyel is teret illetve helyet foglalhatnánk el benne. Abban a továbbiakban tehát már nem csak az itteni látszatra, hanem már valósággal is benne élve, mint annak örökös tagjai.

A kettő képet, a külső (tárgyi) és a belső (szellemi) képet tehát mindenképpen egygyé kell tennünk, egyetlen képpé kell összeforrasztanunk, hogy mi emberek is újra benne legyünk az Isten országában, vagyis Isten személyes értelme, azaz az „orcája” fénykörében is, mely tehát az egész számunkra látható és nem látható mindenséget magában foglalja.

Az igazság tehát az, hogy végre már fel kellene tudnunk fognunk annak megdönthetetlen igazságát, hogy ugyanazon isteni értelem teremtette mind a belsőt, mind pedig a külsőt, vagyis a helyes sorrend szerint mind a szellemi valóságot, mind pedig a fizikai, azaz a tárgyi valóságot.

Ma, az intelligencia korában tehát már mindnyájunknak meg kellene tudnunk ismernünk a valóban teljes önmagunkat, önmagunk megismerésén keresztül pedig meg kellene ismernünk a Teremtőnket, Istent, a leghatalmasabb és ezért felülmúlhatatlan értelmi ragyogással, értelmi képességekkel rendelkező legelső illetve legfelsőbb lényt. Egyedül ugyanis Ő képes biztosítani a számunkra is a tehát csak Tőle kapható legmagasabb fokú szellemi energiáinknak, a tiszta értelmünknek, és az ettől az értelemtől értelmes szellemi tudatunk egységének testi halálunkon túli személyes formában (is) történő megmaradását, illetve azzal egyben már az örök fennmaradását is. Ehhez azonban a két egymástól tehát csak külső látszatra különbözött egyetlen egységgé kellene tudnunk „összekovácsolni” Isten segítségével. Isten segítsége nélkül ugyanis soha nem tehetjük örök létezővé a személyes önmagunkat, de isteni segítség nélkül még csak a tárgyi önmagunknak utódaink révén történő folyamatos fennmaradását sem lehetünk képesek sem megoldani, sem pedig azt hosszútávon biztosítani. Ennek igazságát is pedig, mint ahogyan az Isten igazságát is, majd hamarosan mindnyájan be

is fogjuk látni, amennyiben továbbra sem változtatunk a helytelen viselkedésünkön, vagyis az Istenhez és a teljes önmagunkhoz való jelenlegi hozzáállásunkon. Egyoldalú illetve hamis hozzáállással ugyanis a mindenségből soha nem lehet örök érvénnyel teret nyerni, hanem legfeljebb is csak ideiglenesen, ameddig azt Isten eltűri, és mindezt is valószínűleg már hamarosan meg fogjuk teljes bizonyossággal is tudni. A helytelen magaviseletünknek köszönhetően tehát inkább fogunk majd a többségünkben kívül maradni ezen az irdatlan nagy Isteni Teljességen, mintsem örökös helyet elfoglalni abban. Nagyon is van tehát még mit javítanunk a képalkotás terén, különösen tehát az önmagunk esetében, de ugyanígy a készen kapott, de még „nyers”, azaz feldolgozatlan anyagokból már általunk alkotott, ránk nézve inkább rontást és ártalmat, mintsem mindig csak jót hozó tárgyi dolgaink területén is. Az egyoldalú, azaz csak tárgyi gondolkodású magunk, és ezek a jónak tehát nem éppen mondható, már tehát általunk „gyártott” (továbbteremtett) dolgaink ugyanis soha nem fognak beleférni az Istennek lényegében tehát a kettőssége képezte végtelen nagy Egységébe. Az ilyen egyedek az embereknek inkább csak ártó dolgaikkal egyetemben tehát majd minden bizonnyal kívül fognak rajta rekesztődni. Mégpedig mindig elsősorban saját maguknak köszönhetően, amennyiben ezek a helytelen nézeteket valló emberek maguk is idejében meg nem térnek Istenhez, és maguk meg nem semmisítik az Isteni egységre is, különösen pedig az egész emberiségre és a földi élővilágra nézve inkább csak ártalmat mintsem hasznot hozó alkotásaikat.

Így helytelenül hozzáállva Istenhez és a többi embertársukhoz ugyanis közösen majd soha nem fogunk tudni egységes képet alkotni a „kettősségről”. Azáltal pedig az igaz valójában tehát nem is két egymástól különböző, hanem csak „kettős” létsík egymástól való végleges elszakadását, vagyis magát a „szakadást”, a szakadás megvalósulását segítjük elő, nem pedig az abszolút egység beteljesülésének, és az azzal egyben, illetve egyidejűleg is, történő kialakulásának a megvalósulását!

Mivel Tamás apostolnak is, akit Jézus nem véletlenül nevezett „Kettősnek”, az értelmével már majd kétezer évvel ezelőtt sikerült egységes képet alkotnia a Jézus személyes magán is szimbolizálta kettősségből álló, az igaz valójában azonban egyetlen egységről, akkor talán még mi is mindannyian reménykedhetünk benne.

Isten és országa helyett tehát inkább felejtsük el a „szakadást”, és az innét nézve „kettősségből” alkossunk tehát inkább Egységet, mintsem kettő egymástól különböző, amiatt pedig egymással harcos ellentétben álló világot, vagyis egymástól már teljesen és véglegesen is elkülönült mennyei és fizikai valóságot!

AZ EMBER ISTEN ÉS MAGA ELLENI VÉTKEI

A legtöbb ember manapság már csak a teste minél nagyobb kényelemben, minél nagyobb jólétben történő fennmaradása érdekében küzd, küszködik, illetve sokuk már eszeveszetten harcol, sőt gyilkol is. Az igazán valós életüket jelentő lelkük fennmaradása érdekében ezek az emberek viszont szinte már semmit sem tesznek, noha folyton róla „papolnak”. Ők ugyanis már olyannyira meg vannak zavarodva, hogy állandóan összetévesztik a lelküket a testükkel. Ezért pedig már mindig csak a testüknek, lényegében tehát a halálnak, az elmúlásnak élnek a lelküknek a testükkel való szinte tehát már teljes azonosulása következtében. Ezáltal azonban ők maguk teszik mulandóvá az örök létezési lehetőséggel is rendelkező lelküket. Ezt teszik tehát ahelyett, hogy maguk is azon fáradoznának, hogy a testüket is örök létezéssel rendelkezhető lelkivé, majd pedig tisztán szellemivé alakítsák vissza Isten beleegyező segítségével Jézus példájára.

Az előbbiekből adódik tehát, hogy az emberek Isten, és Isten törvényei helyett többnyire már csak magukat, és a maguk alkotta törvényeket tisztelik. Az emberek valójában tehát az Isten, és az isteni törvények tisztelőiből és tudóiból elsősorban embertisztelők, és ember alkotta törvények tisztelői, miáltal pedig emberi törvények tudói lettek, akik az isteni törvényeket inkább már csak mellőzik, vagyis mosolyogva elnéznek mellettük. Sajnos a ma létező vallások javarésze sem tesz mást, mint hogy többnyire már csak a maga alkotta törvényeit és rendeleteit tartatja be a hívőivel, az Isten eredeti törvényei helyett. Isten törvényei viszont -ellentétben az emberi törvényekkel- minden esetben örökérvényűek, és éppen ezért soha nem szorulnak semmiféle módosításokra, míg az emberek törvényei lassan már csak a módosítgatásaikból állnak, nem pedig magából a minden időben és körülmények között érvényes alaptörvényből. Az emberi törvényalkotók ugyanis az alaptörvényeik készítésénél figyelmen kívül hagyták, és hagyják még ma is az Isten törvényeit, vagyis a többségükben ők is olyan emberek, akik egyre csak mosolyogva elnéznek Isten, és az isteni törvények mellett, ahelyett, hogy a törvényalkotásaik során fokozottan vennék figyelembe Istent, a Mindennél Fontosabbat, és természetesen a törvényeit is, mint bármiféle ténykedéshez (alkotáshoz, de bármi egyéb más mozgáshoz is) csak egyedül jó alapokat.

Jézus áldott jelenlétének kellett volna tehát bennünket embereket Istenhez, Isten mindenbeni elsőségének az elismeréséhez, illetve Isten szeretetéhez is visszatérítenie az addigi vagy eddigi tévelygéseink legsúlyosabbikától, az Istentől való elfordulásunkból, Isten mellőzéséből, a mellette mosolyogva vagy gúnyosan történő elnézésünkől, lényegében tehát az Isten szándékos megtagadásából.

A legnagyobb tévedésünk vagy hibánk tehát a legelső és egyben legfőbb tévelygésünknek köszönhető, mely által Isten mindig igazságos uralma helyett az emberek uralmát választottuk, vagyis hallgatva az első hamis szellemi sugallatra a saját magunk uralmát választottuk magunk fölött.

EGYENES KÖZÉPÚT, VAGY MÉGINKÁBB SZAKADÁS?

Ha mi, gögös emberek, a hozzánk képest összehasonlíthatatlanul hatalmas Napnak még csak egyetlen oszlopszerű fénysugarához képest is csak porszemnyi figurák vagyunk, akkor hogyan is merjük elképzelni azt, hogy egyszer valamikor majd az egész Föld felett, ne adj' Isten az egész naprendszerünk felett is uralkodni fogunk, ha annak bolygóit már mind „meghódítottuk”. Ma már talán észre sem vesszük, de ez egy rendkívül téves feltételezés. Mindez pedig abból adódik, hogy mi emberek a hibás neveltetésünkéből fakadóan azt hisszük, hogy ha a lábainkkal valamit letaposunk, vagy valamire a lábainkkal egyszerűen csak rálépünk, ne adj' Isten pusztán csak a kezeinket ráteesszük valamire, akkor az attól kezdve már a teljességével a miénk lesz, vagyis teljesen a birtokunkba vagy tulajdonunkba kerül át, bárkié is volt az azelőtt. Tévesen azt hisszük tehát, hogy azok mind a hatalmunkba kerültek.

Mi, önnön nagyságunkkal már eltelt emberek, azonban még ennél is tovább megyünk. Mi ugyanis amit a természetből a két szemünkkel látunk, már arról is azt képzeljük, hogy az nekünk szintén a közös tulajdonunkat képezi, és nem pedig csak használhatunk azokból a dolgokból is részeket egyaránt minden embertársunk javára. Az igazság azonban az, hogy mindez is csak egy már-már szintén „égbekiáltó” téveszme, a többi egyéb téveszménk mellett. Sajnos azonban ezt a téveszmét is szinte már az egész emberiség elsajátította, azaz szinte már teljességgel a magáévá tette.

A tudatunk jelenleg tehát még mindig tele van téveszmékkel. Pedig a jó középutat számunkra egyedül csak a tudattartalmunk minden vonatkozású kiegyenlítetttsége jelentheti. A „kiegyenlítetttség” valójában lelki egyensúlyt takar, a tehát a legtöbbször még mindig fennálló lelki egyensúlytalansággal szemben. A lelki kiegyenlítetttség a lényegi vonatkozásában pedig azt jelenti, hogy bennünk már sem a jó, sem pedig a rossz nincsen jelen önmagában azaz külön-külön, hanem már egyetlen egységet képeznek. Mégpedig olyan harmonikus egységet, mely már az abszolút jó, az abszolút egység jellemzője, nem pedig a rosszé, vagy éppen a szintén csak önmagában levő jóé, vagyis az egymástól áthatolhatatlan szakadékkal valójában tehát végül is általunk elválasztott szélsőségeké illetve ellentétéké. A kiegyenlítetttség tehát az, amikor a jó és a rossz egyetlen eggyévált, egymástól tehát még csak el sem különült egységben van jelen a tudattartamon belül is, kívül is. Aki tehát ettől a gyakorlatban eltér, vagyis akár a jó oldala csordul túl túlságosan az egészen az ebben a jelenlegi állapotában és a vele járó formájában egyenlőre még szükségszerű (de csak szerű!) rossz rovására, akár pedig a rossz oldala a jó rovására, az az eredeteket mindenki megkapta kiegyenlített állapotából soha nem a harmónia, az abszolút jó irányába halad, hanem egyenesen a szakadás, az egymástól való tényleges, azaz abszolút tökéletes szétválás felé, a lényegében tehát már előtte meg is valósult egymástól való elkülönülés állapotából. Az ilyen ember lelke valójában tehát beteg, a kiegyenlítetlensége ugyanis egyben az egészségtelenségét is jelenti. Az ilyen lélek tehát még gyógyításra szorul, ugyanis még nincsen kiegészülve, azaz kerek egészzé kiformalódva, mely formájával már maga is az igazán „teljes tökéletest”, azaz az Abszolútot formázhatná a maga arányában.

A jó mellett a rossz a jelen létformánkban viszont pontosan azért van mintegy tehát csak szükségszerűen jelen, hogy általa még jobban megismerhessük a tehát ránk is váró harmóniát, vagyis magát az Abszolút Istent, akinek mi magunk is az apró részegységei vagyunk. Valamilyen szinten illetve szintig tehát meg kell ismernünk önmagában a rosszat is, hogy Istennek a folyton fejlődő egészét mintázó örök részegységei maradhassunk. Persze, csak ha azt mi magunk is úgy akarjuk, és nem pedig helyette mi magunk akarunk abszolút istenek lenni a magunk arányaival illetve arányaiban is.

Az igazság tehát az, hogy az itt jelenlévő rossz teszi azt lehetővé, hogy minden teremtmény számára még jobban kifejezhetővé válhasson az Abszolút, vagyis lényegében az Isten felülmúlhatatlan jósága, kegyelmessége illetve irgalmassága. Természetesen azonban

ugyanakkor a szintén felülmúlhatatlan hatalma, és minden többi szintén felülmúlhatatlan tulajdonsága is. Az Isten teljes tökéletes abszolútusa, a mindenben megjelenülő abszolút harmonikus egysége ugyanis, a valamilyen szinten létrejött minden rossz egyszerre történő végleges megszűnésének pillanatában tud a legtökéletesebben kifejeződni.

Az Isten végtelen harmóniáját egyébként mindenféleképpen a sokféle részegysége egymástól elválaszthatatlan egysége adja. Mindezeket pedig jó lenne, ha mi, gőgös, nagyra törő emberi teremtményei is egyszer és mindenkorra, azaz már végérvényesen is megtanulnánk, mielőtt Isten a vele szembeni engedetlenségünk illetve ellene való lázadásunk miatt végleg ki nem rekeszt bennünket az abszolútusa kifejezhetetlenül hatalmas köréből, és magunkra hagyna a Tőle eltulajdonított javainkkal egyetemben a nagy sötét semmiben. Mégpedig a saját vesztünkre tehát, ami viszont szintén megint csak az Ő felülmúlhatatlan dicsőségét és az igazát (egyedüli igazságát) fogja csak növelni, és nem pedig a miénket. Ugyanakkor azonban ez a végzése egyben örök okulásul is fog szolgálni minden egyes teremtménye számára, hogy hová is vezet a Vele szembeni engedetlenség, illetve az egyedül csak Őt megillető szuverenitása, a szuverén hatalma ellen való lázadás, és a már miatta folyó -szintén ne adj' Isten- öldöklő harc, véres háborúzás.

Vajon miért van az, hogy mi az Istenről való, az itteni elérhetőségében egyre teljesebb tudásunk ellenére mégis az utóbbit, az Isten és egymás ellen folyó véres harcot, vagyis egyre csak a „szakadást” akarjuk, a tehát a tiszta és örök harmóniába vezető egyenes és „arany” középút helyett? Vajon Isten meg fogja-e nekünk még ezt is bocsátani?

ELIDEGENEDÉS

Az emberek egymástól való elidegenedésének az igazi alapját az élet értelmének az elvesztése okozza, és egyben mintegy már adja is. Az emberiség egyik része ugyanis a tömegtájékoztatói eszközök segítségével arra manipulálja a másik, remélhetőleg még többségi részt, hogy őket már nem is csak elsődlegesen, hanem már kizárólagosan is a külsődleges igénykielégítés többé már kiszakíthatatlan hálójába sodorja, majd abba már végérvényesen is beletaszítsa. Az életszükségletek illetve az étellel kapcsolatos igényeknek ezen szétfröcskölt hamis felfogása tehát az, ami akadályozza, végül pedig már el is lehetetleníti azt, hogy az ember hitelesen, azaz egyaránt belsőleg (szellemileg) és külsőleg (fizikailag) is megismerhesse, és meg is élhesse a személyiségét, vagyis tulajdonképpen az eredeti szellemiségét, mind tehát az önmaga egésze, mind pedig a társaival együtt képezte egésze tekintetében.

A médiák révén elterjesztett egyoldalúság, a kizárólagos anyagfüggőség nézete okozza tehát az ember egymástól való elidegenedését is, és ugyanakkor ez az oka annak is, hogy az ember az önmaga indíttatásából már nem képes még csak a saját tárgyi önmaga fölé sem felülemelkedni, azaz nem képes még csak önmagán sem túllépni, nemhogy az egész tárgyi világon felülemelkedni tudna. Az ember emiatt viszont már nem képes a teljes önátadását megvalósítani sem közvetlenül az Isten felé, sem pedig az Isten hiteles társadalma, a Teremtő Istent valóban követő szellemi alapú társadalom irányában.

Az igazság tehát az, hogy a lényegi önmagavalójukkal magukat valójában istentelenné tett, Istenről azonban a „félre”-vezetés érdekében még folyton „papoló” vagy már egyáltalán nem „papoló” emberek a médiák eszközhálózatán keresztül megvalósított hamis társadalmi berendezkedése, vagyis a termelésnek és fogyasztásnak általuk kialakított formái illetve normái nehezítik meg az önátadás megvalósítását, de ugyanúgy a hiteles társadalmi közösség (az emberiség egyenrangú tagokból álló társasága) kialakítását is.

A jelen fogyasztói társadalom megvalósítói arra törekednek tehát, hogy az emberek az igazán valós szükségleteik helyett az általuk „divat”-ként, vagy még újabban „trendi”-ként elnevezett és előirányzott szükségleteket tekintsék az élet nélkülözhetetlen szükségleteinek. Ezek a szabadpiaci rendszert istenítő, kapzsi és mohó, azaz féktelen nyereségvágygal rendelkező emberek lényegében tehát egyszerűen csak kihasználják a náluknál gyengébbeket mindig elsősorban a maguk, illetve részint már a szűkebb lélekszámú érdekközösségeik javára is. Valójában azonban azon gyengéknek is a lelki ürességét használják ki a magukat „erőseknek” tartók, akiket pontosan az általuk létrehozott rendszer tett „gyengékké”, azaz az ideáik tökéletes tárgyi megvalósításához is alkalmas alanyokká. Ezek a maguk magukat csinálta „héroszok” azonban lassan már maguk is elhiszik, hogy nem is az Isten, hanem egyedül ők maguk a környezetük legfőbb, és éppen ezért korlátlan urai, vagyis hogy azt tehetik a természettel, főleg pedig a benne élő emberekkel, amit csak akarnak.

A jelen kor igazságtalansága is abból született tehát, hogy kevesen igen nagyon sokat birtokolnak, miközben az embertársaik képezte széles tömegek embertelen körülmények között nyomorognak. Az egész emberiségre nézve súlyosabb gondokat azonban ezeknek a „megtollasodott” (a társaiktól igazságtalanul elvont javaik révén a sas erejéhez és magasra emelkedési képességéhez hasonlóvá vált) embereknek a természettől való elidegenedése okozza. Ők ugyanis nemcsak az embertársaikat, hanem a természetet is mértéktelenül kizsákmányolják és rombolják (természetesen ellentétben a sassal, aki tehát az állatvilágnak a része, aki a természetből mindig csak az alapvető szükségleteinek megfelelően veszi el a részét).

Az emberiségnek ez az Istentől, és tehát már az általa megalkotott természettől is elvetemedett része az Élethez való ezen helytelen hozzáállásával valójában azonban az öncsonkítás illetve az önpusztítás törvényszerűségének lett a rabja, de még inkább a

rabszolgája lett. Ezt ezek az emberek azzal érték el, hogy a mozgatóerejüknek Isten helyett a pénzt és hatalomvágyat tették meg, törvényüknek pedig a darwini „természetes kiválasztódást”. Az ő nézetük tehát az, hogy mindig a fizikailag erősebbnek, vagyis az erőszakosabbnak kell győznie, míg a nálánál gyengébbeknek pusztulnia kell. Ezért folytatnak tehát ezek az emberek véres harcokat a demokrácia hamis égíse alatt a nyersanyagokért, az energiahordozókért, ezért folyik féktelenül a „szabad verseny”, mely lerombolja, illetve tönkre is teszi nem csak az ember személyiségét, hanem magát az egész természetet is.

Ezek a valójában tehát Isten-idegen avagy Élet-idegen emberek Darwin „igazságát” tehát szándékosan értik még ma is félre, mégpedig önös érdekből. Ahhoz ugyanis, hogy az ember kiemelkedően jó életkörülményeket illetve megélhetést biztosítson magának, egyáltalán nem kellene ádáz küzdelmet, véres harcokat, pusztulást okozó cselszövéseket folytatnia mind az embertársai, mind pedig a természet ellen, hanem egyszerűen csak a tiszta értelmét kellene használnia. Mégpedig soha nem elsősorban a saját maga és a szűkebb érdekközössége, hanem egyaránt mindenki, azaz minden embertársa javára. Ez a tiszta értelem azonban sajnos ezeket az embereket valószínűleg már régen elhagyta, különben nem azt tennék, amit még most, az intelligencia korában is tesznek. A véres harc és küzdelem, de akár a másikkal csak a „törbe csalása” is, ugyanis egyedül csak az Isten által az emberek alá helyezett, tiszta és élő értelemmel nem rendelkező állatok életben történő megmaradása esetében illetve érdekében lehet elfogadható. Darwin tehát (amennyiben efelől ő maga is nem így gondolkodott) illetéktelenül tette az állatokkal egyenlővé a személyes embert, mely nézettel tehát csak a már maguk is „elállatiasodott”, még inkább azonban „visszaállatiasodott” emberek érthetnek egyet, a tiszta és élő értelemmel rendelkező emberek viszont soha.

A Darwin, vagy inkább tehát az ő értelmezését szándékosan félreértő, vagy ha nem szándékosan is, de szintén félreértő emberek tiszta értelmet nélkülöző tézise szerint a földön tehát nincsen akár csak egyetlen olyan vérengző vadállat sem, amely olyan mértékű kegyetlenségre lenne képes, mint az önmaga felülmúlhatatlan nagyszerűségével már eltelt ember. Igen, az önző, és éppen ezért a maga által elért tökéletességével már megelégedett ember, akit tehát a téves vélekedése szerint ez a „dicső” képessége emelt fel a „táplálkozási lánc”, a legújabb elnevezés szerint azonban már „fogyasztói rendszer” csúcsára.

Ha tehát jól belegondolunk, akkor ezen „eszmék”, valójában azonban csak a pusztuláshoz mintsem az Élethez elvezető, és éppen ezért csak ideiglenesen létezhető fantazmagóriák kiötlőit követően már különösen nagy felelősség terheli a médiák ma már tulajdonos-irányítóit, és hasonlóan az alkalmazottait is, az ilyen jellegű, de bármely más jellegű tájékoztatás hitelességét illetően is. A gyakran médiumoknak is nevezett médiák ugyanis azok, akik szándékosan terjesztik ezeket a nézeteket, mivel a hitelességükről maguk is meg vannak győződve, vagy anyagiakkal meg vannak róla győzve. A médiák ugyanúgy felelősek azonban a már a maguk által illetve a közös érdekcsoportjaik által felkeltett hamis igények terjesztése illetve népszerűsítése tekintetében is.

Az emberek Istentől és egymástól való elidegenedése érdekében a legtöbbet tehát a maga is helytelen szemlélettel működő média végzi el. Teszi ezt pedig a részint, vagy egy részükkel már teljesen is elállatiasodott emberi vezetők nagy öröme, akik tehát a médiákon keresztül ma már a kedvük szerint képesek befolyásolni a pénzük és gazdasági hatalmuk révén már szintén az eszközükké tett emberi erőket. A pénzükkel és hatalmukkal azonban ugyanúgy befolyásolják a médiáknál dolgozó embereiket is, csak ők a többségükben mindezt már nem is veszik észre (mert hasonulnak velük), vagy egyszerűen csak nem akarják észrevenni, mert ők egyenlőre még jóllaknak a „nagyoktól” illetve „erősektől” nekik a szolgálataikért odavetett falatokkal.

De vajon mi lesz ennek a mára már társadalmi méreteket öltött egymástól való elidegenedésnek a vége? Talán az egész emberi társadalom ketté fog majd szakadni elnyomókra és elnyomottakra, kizsákmányolókra és kizsákmányoltakra, csak most éppen a

nem a kommunizmus vagy a kapitalizmus, hanem a „demokrácia”, azaz a néphatalom illetve népuralom hamis égisze alatt teszi ezt meg? Nem „démodé” azaz divatjamúlt, elavult ez az emberi trükk is, vagy nem még inkább már démoni?

A LELKÜNK MEGISMERÉSE

A legtöbb ember a külső környezete, vagyis az őt kívülről érhető erőhatások rabja, még inkább azonban „bábja” a környezete erőhatásainak. Ebből a képletes rabságból viszont az ember csak abban az esetben lehet képes megszabadulni, csak akkor szerezheti vissza a teljesen szabad szárnyalásra képes és hivatott isteni tudatát, ha el tudja határolni, majd pedig le is tudja magát választani a kizárólagosnak csak tűnő külső létezéséről. Ezt pedig az elmélyült gondolkodása révén, önmegfigyeléssel, önmegismeréssel, vagy pedig egyszerűen csak az Élő Istenhez szóló őszinte imádkozással érheti el.

A fizikai világ vonzerejét mellőzve kell tehát a tudatunk értelmével „megragadnunk” az innét nézve mögötte rejtőzködő örök Isteni Valóságot, ahová valójában csak vissza kellene jutnia a fizikai világ káprázatos fényeinek köszönhetően eltévelyedett tudatunknak. Az élet igazából mindig is nyilvánvaló „titkát” a Legtisztább Értelmet, Istent, tehát teljesen és igazán csak „ott”, abban a valóságban, a már valóban teljes mivoltunkban (lényegünkben) benne élve ismerhetjük meg a kizárólag csak Istentől kapható élő és tiszta értelmünk révén. Az igazsághoz azonban az is hozzátartozik, hogy itt a külső világban élve is eljuthatunk az Élő Isten, és az isteni „dolgok” (energiák, erők) bizonyos szintű és teljességű megismeréséhez, mégpedig az értelmes gondolkodásunk, és az Isten iránti őszinte szeretetünk révén.

Előbb vagy utóbb, de mindnyájunknak rá kell tehát jönnünk, hogy a tiszta és élő értelmünk létezése valójában nem függ a külső környezetünktől, így tehát magától a testünktől, sőt a vele tulajdonképpen egyazon testtudatunktól, azaz az eszünktől sem. Az eszünket vagy tárgyi tudatunkat ugyanis a mindig csak szellemi lehetőségű és minőségű élő értelmünk látja el értelemmel a „magáéból”, mely egyéni élő értelem igazából tehát csak szikrányi része az Élő Isten legtisztább értelmének.

Az isteni értelem az eddigi tévhitekkel ellentétben tehát egyáltalán nem bennünk gondolkozik, hanem éppen hogy Ő „Az”, „Aki” gondolkodásra készíti az eltárgyasult értelmes tudatunkat, az pedig már a gondolkodás műveletét lebonyolító (a szellemit tárgyi érzékelhetővé tevő) tulajdon eszközét, vagyis az akár kézzel is megfogható agyunkat. Minderre pedig az a bizonyíték, hogy a kézzel, és a kezeink által gyártott műszereinkkel egyáltalán nem megfogható, fizikai úton nem előállítható, és már csak emiatt sem reprodukálható, de még csak nem is mérhető tiszta és élő, csak szellemi minőségű és lehetőségű értelmünkkel képesek vagyunk megfigyelni a gondolatainkat, illetve magát a gondolkodásunk folyamatát is. Az ezen isteni értelmünk által tehát megfigyelhetjük még azt is, hogy hogyan is történik a gondolkodásunk. Az élő szellemi értelmünk révén ugyanis még válogathatunk is az általunk, vagy az általunk is megnyilvánítani szándékozott gondolatok között, de ugyanígy válogathatunk a tudatunk szellemi mélyéről annak tárgyivá lett felszínére törő eszmékből, ideákból is, és azokat akár magunkon is megnyilváníthatjuk az élő értelmünk segítségével.

Az ember az élő értelem révén tehát akár még le is választhatja magát még a tulajdon gondolkodásáról is, de ugyanígy el tudja magát határolni a tárgyi érzelmeitől és cselekvéseitől is. Minderre pedig a sokak által emlegetett és ismertetett, viszont többnyire még mindig nem jól használt „meditáció”, vagyis az elmélyült csenddé tett gondolkodás révén elérhető gondolkodás nélküli állapot a bizonyíték, ahol is a tiszta és élő értelmünk már egyszerűen csak tisztán lát és hall, és valószínűleg már mindenféle gondolkodás nélkül maga is alkothat, azaz teremthet.

Az agyunkat valójában tehát az eredeti szellemi minőségéből eltárgyasult tudatunk vele együtt részint szintén eltárgyasult értelem teszi „gondolkodó gépezetté”. Az „agy” emiatt viszont az igaz valójában szellemi minőségű élő értelemtől származó „logikát” mintegy mechanikus módon szolgálja ki, miáltal viszont magát a logikát (végül is tehát részint magát a „logoszt”, azaz az irányító szellemi értelmet) is mechanikussá, azaz gépiessé teszi.

Az igazság tehát egyáltalán nem az, hogy a gondolataink együttese alkotja az értelmünket. Az igazság ugyanis az, hogy a tiszta és élő értelmünk alkothat akár gondolatokat is, és ezeket a sajátjának érzett gondolatokat, valamint a valamilyen (szellemi, lelki, fizikai) szinten már megvalósított gondolatokat, mint fogalmakat, eszméket, illetve ideákat, a magával illetve magán való hordozása (valójában értelmi memorizálása) során használhatja, és természetesen megnyilvánítani is képes őket. Az akarata szerint (valószínűleg azonban mindig csak ideiglenes jelleggel) pedig akár azonosulhat is velük. A lényeg tehát az, hogy az élő értelem képes alkotni, használni, megnyilvánítani a gondolatokat, de képes a velük való időleges azonosulásra is. Most például főképpen az „ember” gondolattal, azaz az ember mivoltunkkal vagyunk az értelmünkkel azonosulva.

Ha tehát ki tudjuk vonni magunkat az eszünkön keresztül megnyilvánuló személyes énünk hatása alól, akkor akár magunkon is megfigyelhetjük az előbbiek igazát. E módszer alkalmazása mellett azonban könnyen rájöhethetünk annak megdönthetetlen tényére is, hogy a bennünket körülvevő külső világ vagy természet nem is az egyedüli színtere, annál fogva pedig nem is a kizárólagos lehetősége az értelmes (mert élő értelemmel tehát maga az Isten által ellátott) tudatos létezésünknek.

Az élő szellemi értelemről értelmes szellemi éntudatunkról az előbbiek alapján talán már elmondhatjuk, és meg is érthetjük azt is, hogy „az” valójában a „lelkünkkel” azonos. A lelkünk pedig egyedül csak az Istentől kapható élő értelme révén tudja illetve tudhatja gondolkodásra készíteni a tehát belőle eltárgyasult részét.

Mindezen előbbiek pedig már egyértelműen bizonyíthatják a számunkra, hogy valóban maga az Élő Értelem, vagyis az Élő Isten az, aki elsőfokon irányítja az ember mindenféle tudati mozgását, rajta keresztül pedig már minden fizikai lépését is. Ez pedig így igaz, bármennyire is nem tetszik ez az Élő Isten helyett az Istennek csak a „megkövült” részét, azaz a fizikai anyagot elvakultan imádó tudós embereknek, és az őket szintén vakon követő emberi többségnek.

A LÉLEK „ÖNMEGVALÓSÍTÁSA”

Az isteni értelem közvetlen érintésétől tisztán szellemivé lett tudat, illetve ismertebb nevén „lélek”, a teljességében szavakkal csak nagyon körülményesen határozható meg. A lélek Isten, a legtisztább avagy abszolút Értelem általi értelmi indíttatásra mozgásba lendített, és a továbbiakban már többnyire önerőből és folyamatosan mozgásban maradt tisztán szellemi minőségű tudat. Olyan szellemi tudat tehát, mely további segítséggel, vagy az egyedüli önmagától, illetve az eredeti indíttatásától önfenntartóvá vált, létezéséről az őt elindító isteni értelem révén már tudó, és e tudásánál fogva valamilyen szinten már „értő” is. Az értelmi szint azonban mindig a melléje, a felállásához mintegy „támasztékul”, vagy őt „segítőül” adott tiszta értelem, avagy a másik tudatok ezen értelmének megfigyelése útján szerzett szintén tiszta értelem mennyiségétől függ. Az értelmével az őt körülvevő dolgokat, vagyis a tulajdonnak hitt környezetét már megismerni és megérteni képes szellemi tudat nevezhető tehát léleknek. A lélek vagy tudat mindig az adott pillanatnyi tudásával egy, azaz a mindenkori tudástartalmával azonos. Ha azonban a lélek nem „táplálkozik”, vagyis nem szerez újabbnál újabb ismereteket, akkor mozgásában megtorpan, fejlődése lelassul. A fejlődésében megtorpanó lélek esetenként akár még „pangó” (egyetlen tudatszinten toporgó) állapotba is kerülhet.

A „mozgásban lévő” tehát élő tudat mindennapi kenyeré, vagyis az éltető és egyben tápláló energiái, erői, e szférában mind szellemiek, mind pedig fizikaiak lehetnek, mivel e síkon a szellemi tudat egy bizonyos részével fizikaivá változik át.

A mindenképpen szellemi eredetű tudatnak valójában azonban az „éter” az élő azaz szerves szellemi „éteke”. Az általunk éternek is nevezett űrből folyamokban, folyókban, patakokban, „erekben” folyó, valójában azonban benne, de belőle a felszínre is feltörő áramlatokként áramló szellemi eledel, mivel állandó mozgásban van, nagyon is élő. Ez lényegileg azt is jelenti, hogy a bennünket körülvevő „éter” az értelmes egyéni tudathoz hasonlóan, ámde alacsonyabb szinten szervezett, vagyis az Isteni Teljesség egységébe Isten által már eleve „beszervezett” szellemi (alap)elemek összességének is mondható illetve definiálható. Ez az élő „eledelhalmaz” tehát valamilyen szinten maga is tudatos, de igazán avagy tökéletesen teljes öntudattal a hozzá való, még elégtelen értelme végett nem rendelkezik, illetve egyelőre még nem rendelkezhet. Önállósággal az egységnyi azaz elemi részei tehát egyáltalán nem, viszont a teljessége valószínűleg részint (részlegesen), vagyis az egész mintaképeként vagy példányképeként példázó rész szinten rendelkezik. Nagyon is vélhetőleg ő a mítoszokból, regékből és mesékből jól ismert éles és messzelátással bíró hatalmas „sasmadár”, főnixmadár, albatrosz, vagy éppen turulmadár, aki az éteri óceán (valójában tehát a maga egésze) túlsópartjára, ha sokszor csak megpihenésekkel is, de képes átszállítani a „hős” egyéneket. A fizikaivá lett tudatú ember e célra viszont már egyedül csak a maga alkotta fizikai anyagú űrrepülőgépet illetve űrhajó „járművét” próbálja használni. Jól láthatólag hasztalan, azonban ennek teljes hiábavalóságát nem akarja tudomásul venni, olyannyira bízik az anyag elsőbbségében illetve mindenhatóságában. Ez tehát a létező legnagyobb tévhitünk, mely sok mindent lehetetlenné tesz számunkra, értelmes emberré már felfejlődött tudatok számára.

Az egyéni lélek azonos tehát azzal a tudattal, azzal a valakivel vagy valamivel (pl. állattal) is, aki az önmaga létezéséről már bizonyos szintű értelemmel tudó. Az ember például tudatos értelemmel bír, tehát az ember értelmes tudat. Ez valójában azt jelenti, hogy az ember nem egyszerűen csak tud a létezéséről, mint az állatok, hanem „világos” azaz tiszta értelemmel is tud a létezéséről. Tiszta értelemmel tudja tehát, hogy „van”, vagyis éles képzeleti képekben érzékeli, hogy létezik, él. Mindemellett azonban az állatokhoz hasonlóan érezni is képes, hogy él. Az ember tehát csak az Istentől kapott ezen plusz értelme révén válhatott egyénileg is öntudatosá avagy személyessé. Éppen ezért e mintegy „spirituszként” kapott értelmével, a

tiszta és élő értelemmel, azaz végül is az Élő Isten révén, Vele mintegy szorosan együtt járva lehet csak igazán öntudatos. Ha tehát én élek, vagyis a tiszta értelem révén (hála Neki érte!) tudatában vagyok az emberi létezőnek, és „igaz emberként” folyamatosan fenn is akarok maradni, akkor soha nem mellőzhetem a tiszta értelmet. Vele valamilyen szinten tehát szüntelenül „együtt kell járnom”, ezt a „fajta” értelmet teljesen nem utasíthatom el magamtól. Legfeljebb csak ideiglenesen, és csak látszólagosan, vagyis többnyire csak tettetve, különben máris megszűnnék (értelmes) ember lenni. Úgy pedig már nem is lenne értelme a további létezőnek, így tehát a jelenlegi életemnek sem. Élő Értelem nélkül, az értelem teljes hiányában ugyanis már még csak a létezés fogalmának sem lehetne értelme, nem hogy az én bármilyen szintű létezőnek. Az értelem jelenléte nélkül tehát létezés, így annak a válfaja az élet sem létezhetne. Akárhogyan is nézzük, a lét „létfeltétele”, elengedhetetlenül fontos, vagy legfontosabb „szüksége” az Értelem, vagyis a lényegi Isten jelenléte. Különösen „szükség” van az Értelem jelenlétére ott, ahol a révén már valami van, mivel ha onnan Isten ezen Vele egy lényegét kivonná, akkor az mind mintegy egyetlen csapásra megszűnne, azaz nem létezővé válna.

A lehetőségem, mint értelmes tudatnak azonban még itt e szférában is meg van arra, hogy örök fennmaradásúvá válhassak. Az örök létezés vagy örök élet (mivel e látszólag kettő is egy) egyik elérhetési módja az „önmegvalósítás”, melynek módozatait mára már számtalan „kókler” nem is kis pénzért árulgatja, és pedig mind eredménytelenül. A szerintük tévedhetetlen módszereiktől ugyanis még egyetlen egy ember sem világosodott meg illetve valósította meg önmagát.

Az igazi önmegvalósítás a tudat vagy lélek által látszatra egyedül elért ki vagy beteljesedés, vagyis a számára az adott helyen elérhető teljes tökéletesedés. E folyamatot mi e síkon kibontakozásnak, szárbá „szökkenésnek”, virágba borulásnak, és az így kiteljesedett önmagavalóbból származtatható újabb termés, „gyümölcs”, lényegileg azonban őt követő utód hozatalaként foghatunk fel a legkönnyebben.

Az önmegvalósítás tehát önmagunknak, az öntudatos éntudatunknak folyamatos fejlődés útján történő igazán valóssá válása, vagyis a „lényegünk” örökérvényűvé, örök fennmaradásúvá tétele. Még helyesebben megfogalmazva: a helyes irányú fejlődése eredményeképpen „igazzá” válása avagy változása.

Az önmegvalósításnak a legmagasabb szintű értelmi és tudati hatalom, Isten, valamint a szintén Tőle származó magas szintű értelemmel rendelkező tudati hatalmak által egyénileg (de előtte biztosan Istennel közösen is) már bejárt, és ezért Isten által illetve általuk közvetve felügyelt vagy „örzött” útjai, lényegében tehát lehetőségei vannak. Az élet útjának, tehát az élet útján történő önmegvalósításnak az „örzői” például a számunkra még mindig rejtélyes Kérubok. Számunkra ismeretlen szellemi hatalmak tehát, akik nem csak voltak, hanem vannak is, akik a legmagasabb szintű tudati hatalomnak, Istennek a közvetlen megjelenítői, illetve személyének, nevének, legfőbb tulajdonságainak képviselői.

Az önmagunkat jelentő szellemi tudatunknak igazán valóssá történő válása azonban megtörténhet „szent olajjal” végzett „felkenés” által is. A „drága olajjal” történő felkenés azonban soha nem, illetve elsősorban egyáltalán nem fizikai olajat, védő és egyben takaró vagy fedő finom olajréteget jelent a régi hiteles írásokban, hanem az isteni dicsőséggel azaz a legtisztább értelemmel (értő tiszta tudással, azaz értelmi tudással) történő „felruházást”. Az „Úr dicsőségének olaja” tehát a mindenségről, elsősorban azonban a létrehozójáról, az alkotójáról, azaz magáról Istenről szóló tiszta értelmű tudást jelenti. Ennek a „színe java” tudásnak hatalmával azaz a cselekvő erejével is való „felkenés” pedig már felhatalmazást is jelent, vagyis az értelmi tudás adta hatalomnak egy bizonyos, vagy több, esetleg minden szférában (kivéve Isten legigazabb magánszféráját) való alkalmazására, használására való jogosultságot. A közvetlenül Isten által történő felruházás, meghatalmazás vagy felkenés igaz valójában tehát a teremtető hatalom átruházását jelenti. Lényegében tehát Isten nevében, de

sohasem helyette, hanem a mindenkori és mindenholi jelenlétében történő eljárást teszi lehetővé, vagyis elvi teremtetést („elő-teremtetést”) és dologi megvalósítást, ami e síkon tehát lehet tárgyi is. A tárgyi megvalósulás azonban itt a földön a „nem igazán felkentek” számára mindig csak később, időre rá követheti az elvi teremtetést. Azért csak időre rá, mivel az e szférában Isten által korlátozott hatalom a fizikai teremtetést egyedül csak így, csak ezen feltétel mellett teszi lehetővé.

Minden itt élő emberi tudat azonban rendelkezik e „felkenésnek”, a tudatunknak tehát Isten értelmével történő „megilletésének” (megérintésének) azon szintjével, amely két szférában, két isteni világban, a fizikai síkon, és a fantázia világában bizonyos szintig egyaránt lehetővé teszi az elvi előteremtetést és megvalósítást. Ha azonban a megvalósítást azaz a teremtetést maga Isten végzi, vagy a miénknél magasabb szinten élő szellemi tudatok végezik a jelenlétében, akkor ez az innét nézve két folyamat egyszerre történik meg, vagyis lényegében csak egyetlen folyamatot jelent. Innét nézve tehát csak úgy látszik, hogy az „egyetlen” kettő! Az igazán teljes valóság azonban csak egy lehet, viszont lehet egyetlen, azaz abszolút mivoltú is!

Itt a földön hatalmunk van tehát fantáziaképek alkotására, ami szintén egy bizonyos szintű megvalósítás, lényegében tehát mentális teremtetés. Hatalmunk van azonban azok egy részének fizikaira is történő lefordítására, vagyis a képzeletünkben elkészült értelmi kép későbbi, tehát nem a képalkotással egyidejűleg történő anyagi lemásolására, végül is tehát fizikai teremtetésre is.

A teremteni képessé vált szellemi tudatunk e szférában azonban csak részint válhatott fizikaivá, és az a valódi egészéhez nézve csekély rész is egyedül csak azért, mert annak egy részét a tiszta szellemi tudatunk révén szintén lefordítottuk fizikaira. Lényegében tehát annak egy részét önkaratunkból, de Isten észrevétlenül hozzájáruló engedélyével és segítségével anyagivá változtattuk át az e szférában csak részleges lehetőségű előteremtő és megvalósító hatalmunk, a teremtető erőnk révén. (Hála Istennek, amiért itt fizikailag jelentősen korlátozza a teremtető képességünket!)

Most aztán még a fizikai szemeinkkel is megnézhetjük, hogy a „két” világban, a fizika és a fantázia világában egyszerre benne élve mindeddig miket is sikerült alkotnunk, előteremtenünk, vagyis lényegileg valamilyen szinten megvalósítanunk. Megnézhetjük tehát akár még magunkat is, mint önmagunk (tovább)alkotását, de a magunk körébe és köré, a külső környezetünkbe már nem közvetlenül az Isten jelenléte mellett, hanem a tiszta isteni értelem nélkülözésével létrehozott dolgainkat is. Ezen dolgaink létrehozását ugyanis a fizikai szféra és a szabad akartunk együttese, együttes jelenléte tette, illetve teszi még ma is lehetővé.

Báruk könyvének 14. része nagyon is jól rávilágít arra, hogy mit is kellene tennünk a helyes önmegvalósításunk érdekében : „Tanuld meg, hol az eszeség, hol az erő, hol legyen az értelem : Hogy egyetembe megtudjad, hogy hol legyen a hosszú élet és Ő maga az Élet, és a szemnek világossága, és az békesség”.

Isten azokon a „szent helyeken”, az emberek által kizárólag erre a célra kiválasztott eleve tiszta, vagy ember által készített de tiszta, vagyis minden nem közvetlenül isteni eredetű dologtól közvetlenül isteni eredetű dologgal pl. vízzel, tűzzel vagy az e kettőt egymagában ötvöző vérral megtisztított felületeken (ilyen felületek voltak az ősi oltárfelületek, de a csak faragatlan kőből épített emelvények, sőt egész templomok is), azaz valami módon közvetlenül a „felszínen” is folyamatosan megmutatja a dicsőségét. Megmutatja tehát a rajtuk vagy közelükben fizikailag ugyan többnyire csak rendkívül finom ízként vagy illatként érzékelhető, valójában azonban finom olajszerű (és itt csak a „szerúségen” van a lényeg, nem pedig az olajon, ami csak a drágaságát, a felbecsülhetetlen értékét, az értelem megfizethetlenségét igyekezett a kor nyelvén kifejezni) „sűrűségű” bevonatot képező, azokat mintegy „olajosan” fénylő leheletfinom felhőszerűen körbefogó vagy inkább körülölelő értelmét. A legtöbbször láthatatlan finomságú, bársonyosan fehér csillogású felhőt, a rendkívüli ízt vagy illatot

azonban csak akkor lehet látni illetve érzékelni a templomokban, a szent helyeken vagy (oltár)felületeken, ha a bennük vagy közvetlenül mellettük, esetleg rajtuk tartózkodó, Istenben feltétel nélkül hívó emberek egy adott pillanatban egyazon jó szívvel, jó indulattal, jó akarattal viseltetnek elsősorban Isten, egymás, de minden ott nem jelenlévő teremtmény iránt is. A „jóillatú” és boldog Istent tehát nagyon is meg lehet tapasztalni. Egyes apostolok már Jézuson is érzékelték ezt a csodálatos illatozást, de némely meghalt szentnek teste közelében is éreztek hívó emberek ilyesfajta illatokat. Rózsailatot például nem is egy meghalt szent közelében éreztek az emberek.

Az ilyen előbbi templomokban, mely tehát lehet akár a mi fizikai testünk is (az eddigi szenteknek teste, illetve egyeseknek a testrészei ugyanis nagyon jól rá is mutatnak, illetve maguk is utalnak erre az egyben romlatlanságot is biztosító „olajozottságra”), Isten fizikailag is érzékelhető feleletet ad a benne teljes szívből és teljes elméből hívó emberek könyörgő kérdéseire és kéréseire, illetve meghallgatja azokat és tudomást vesz róluk.

Nos, mindezek után talán már közérthetőbbé vált, hogy az ilyen „szent dolgokat”, vagyis az Isten értelmének közvetlenségétől tisztává lett tárgyakat miért is csókolgatják rendületlenül az állhatatosan hívó emberek. Igen, azért, hogy általa, még ha egyenlőre csak képletesen is, de a legforróbb szeretetet itt legjobban kifejezővé tevő csókjukkal illethessék a teljes szívükből, azaz a tiszta értelmükkel, nem pedig csak a maguk fizikai elméjéből szeretett Istent, vagy az Ő személyének, személyes nevének, esetleg szavainak valamilyen szintű hiteles képviselőjét. Jézust tehát éppen emiatt illették gyakran csókkal a szeretett tanítványai. Még Júdás „az áruló” is egy utolsó csókkal, a létező legfinomabb érintéssel, Jézus testének illetve leheletének utolsó érintésével árulta el a „tanítómesterét”. (A csóknak tehát igen nagy jelentősége van, illetve lehet, viszont csak igen kevesen ismerik a legfontosabb jelentését, mint ahogyan az ártó jelleggel is lehetséges használatát sem sokan ismerik. Hála érte Istennek!) Jézus ugyanis a földi megdicsőítését követően, mint Isten személyes képviselője, Istenhez hasonlóan magából már úgy „leheltette” ki az értelmet, vagyis Isten belőle már belülről jövően is kiárasztotta az értelmét. Isten értelme még tehát a Jézusból kijövő levegőt, a kiáramló lélegzetét is értelmessé, azaz isteni értelemmel „ellátottá” tette. A vegyetek „levegőt”, azaz helyesebben tehát: „vegyetek Szent Lelket”, Jézus értelmezésében valójában azonban azt jelentette, hogy a számból kiáramló Isteni értelemről értelmes szellemi tudást vegyetek illetve fogadjatok be magatokba. Mindez is pedig bizonyosság arra nézve, hogy a tiszta értelem (Isten) képes a levegőn, de a többi elemen, a vízen, a tűzön, a földön, azoknak bármekkora egységet kitevő részén, de akár a teljességükön keresztülhatolva is kiáradni, azaz magát kiárasztani. Akár tehát még a testünkön keresztül is, mivel annak a túlnyomó része is vízből áll. Isten előtt ugyanis nem létezhet semmiféle akadály sem.

A Szent Lelket, a Tiszta Értelmet, vagyis az Istenről szóló tiszta értelmű tudást Jézus tehát már a „lehellés”, vagyis az akkoriban még csak „semmiként” számontartott levegőhöz való hozzákapcsolása révén is képes volt átadni a tanítványoknak. Ez a tiszta értelem azonban egyedül csak a maga is már eléggé tisztára tapad rá, és ez az igazi „kenet”, nem pedig annak a nagyon durva másolata, a tisztító hatású fahamú, amit „bérmáláskor” először, a testi halálunkkor pedig már utószor, ún. „utolsó kenetként” kennek a püspök urak vagy a pap urak („atyák”) kereszt alakban a homlokunkra.

Lényegében a földön az egyik legtisztább valaminek ismert tiszta víz is kenet illetve „kenethordozó”, ha az közvetlenül az Isten, és nem pedig ember által van „megáldva”. A legtöbb pap ott követi el a hibát, hogy a „szenteltvizet” ők maguk áldják meg, áldásszerű szavakat mormolnak rá, nem pedig Istent kéri hangosan könyörögve a víz, vagy más tárgyak, köztük az emberi testek, mint „mozgó vizek” megáldására.

Azért „szentek” azaz tiszták egyes folyók, folyamok, még a szemmel látható nagyon nagymérvű mocskosságuk, szennyezettségük ellenére is, mert Isten a „szájára” vette őket, vagyis az általa adott nevükön beszélt róluk az embereknek. A beszédébe foglalta, értelmével

tehát teljesen, a lényegi teljességükben fogta át őket, vagy valamelyik fizikailag is látható személyes alakjában avagy formációjában, esetleg személyes képviselője révén fizikai formájukban is megérintette őket. Ez az oka annak, hogy az Istenben igazán vagy őszintén, minden kételkedés és feltétel nélkül hívőket nem fertőzi meg a kórokozóktól hemzseggő víz, de többnyire semmiféle ártalmas eledel sem, mert ők mindent az Istentől eredő adományként, és pedig mindig hálával vesznek magukhoz. Az igazán hívőkre, az igaz emberekre azonban még a kígyómarás, vagy más eredetű mérge sem hathat, persze csak ha Isten is úgy akarja. Erre is van nem is egy példa.

Az előbbiekből talán már egyre világosabban láthatjuk, hogy a mai világban magunkat „megvalósítani” már nem is olyan egyszerű, mint ahogyan azt eddig gondoltuk. Amit mi ma „önmegvalósításnak” nevezünk, az igen nagyon távol esik az igazi önmegvalósítástól. A helyes önmegvalósítás a teljes önmagunkvalójának itteni valóságosságtételének lehetőségét jelenti. Lényegében tehát azt, hogy mi magunk is Jézushoz hasonlóan igazán valóságossá tehetjük e szférában is az örök fennmaradással az értelmének az Istenéhez teljesen hasonlító, kegyelméből az övével már azonosnak is mondható tisztasága miatt már rendelkező, Jézusnak krisztusi önmagavalójához hasonló teljességünket, akinek mi a fizikai alakban megnyilvánult része, vagyis e földi síkon „időző” (fizikai időben élő) része vagyunk. Jézus is ugyanígy „része” tehát a megjelenült, a fizikai szférában, a felszín sík-felületén állva is megnyilvánult krisztusi teljes önmagavalójának, aki vele tökéletesen beteljesedett, és ezért lett képes itt a földön fizikai szemekkel is láthatóan megjelenülni. Magasztos szelleme tehát a hozzá visszatérő Jézussal teljes tökéletesen kiegészült, azaz beteljesedett. Jézusnak a „beteljesedett” vagy „meglett” utolsó szólása a keresztfán tehát ezt, illetve ezt is jelentette. Első hallásra bizonyára hihetetlennek tűnik, de a fizikai magunkon „keresztüljőve” mi is megjeleníthetjük a teljes önmagunkvalóját. A földi tiszta lelkiületű teljességünkkel átszellemülvén tehát mi magunk is beteljesíthetjük, azaz teljes tökéletessé tehetjük a tiszta szellemiségünket, vagyis minden szférából láthatóan megnyilváníthatjuk magunkat, egységben a teljességünkkel. A szellemi teljességünk révén pedig már maga az isteni önmagavaló is megnyilvánul, mint ahogyan Krisztuson keresztül meg is nyilvánult, csak sajnos ezt mi emberek még máig sem vettük igazán észre. A szellemi teljességünk ugyanis örök egységben van Istennel, ezáltal pedig a megjelenülése Isten megjelenülésével egyenlő. Mivel tudjuk, hogy Krisztus egységben van Istennel, nyugodtan mondhatjuk tehát azt is, hogy a betániai mennybemenetel során maga Isten szállt vissza a magasságos égbe.

Egyedül csak magunkat kárhoztatjuk, csak magunkat hibáztathatjuk, csak magunkat tehetjük felelőssé azért, hogy mindaddig miért is nem sikerült magunkat Jézushoz hasonlóan örökkévalóvá tennünk vagy átváltoztatnunk. Jézus ugyanis a példájával bebizonyította, hogy mindnyájan egyaránt alkalmasak, egyaránt képesek vagyunk erre a már igazán önmegvalósításnak mondható, mint most már láthatjuk valójában nem is csodára, hanem inkább dicsőségre, a dicső állapotnak már itt a földön történő elérésére. A dicső állapot pedig, mint most már remélhetőleg érthetjük, egyenlő az átszellemülésünkkel is. A Jézuséhoz hasonló dicsőség tehát egyedül csak akkor és azzal illethet meg bennünket, ha önmagunk emberi erejéből érjük el Isten személyes üdvözlését amiatt, hogy az Ő itteni megdicsőítésével, nevének minél több embertársunk előtt történő mind dicsőségesebbé tétele által sikerült magunkat örökké valóságossá tenni. Ez tehát azt jelenti, hogy igazán és örökre megvalósítottuk magunkat, mert az Isten dicsőítése (dicsérése) közbeni „átérzés” vagy inkább „átélés” révén örök fennmaradásúvá átalakult, azaz szellemivé a teljességével visszaváltozott itteni önmagavalónkkal teljes tökéletesen beteljesedett szellemünk velünk együtt szellemileg és fizikailag is, tehát egyaránt, egyként, illetve egyszerre is láthatóvá vált Istennek valamennyi szférájából, vagy ahogyan mi mondjuk: minden létező dimenziójából.

Az önmegvalósításunk tehát egyenlő, egy és azonos az üdvözlésünkkel is, mely, mint most már tudhatjuk is, egyszerűen vagy leegyszerűsítve azt jelenti, hogy Isten üdvözlő, illetve

újra üdvözölni fog bennünket az örökkévalóságban, a Hozzá e vagy hasonló módon való megtérésünk vagy visszatérésünk alkalmából. Akkor pedig remélhetőleg már mi is személyesen is láthatjuk Istent, de nem csak az általunk elvárt valamelyik alakjában vagy formációjában, mint itt a fizikai szférában, mely szféra a korlátai miatt csak ezt teheti lehetővé a számunkra, hanem „egy az egyben”, azaz szemtől szembe is.

Szívből kívánom, hogy mindenkinek hamarosan része legyen ebben a számára már örökké felejthetetlen jelentőségű személyes üdvözlésben!

MÉG VALAMIT AZ ÖNMEGVALÓSÍTÁSRÓL

Az „önmegvalósítás” egyenlő tehát az önmagunk igazán valóssá tételével. Az „önmegvalósítás” megvalósítása pedig az, amikor az ember a hozzá valójában nélkülözhetetlen isteni segítséggel örökérvényűvé teszi magát, és ebben az állapotában meg is marad. Az emberi lélek igazából azzal válik (valójában változik) örökké valóságossá, azaz örökké létezővé, ha maga is „kerek egészé”, azaz teljessé, teljes tökéletes értékű lélekké lesz, vagyis ha a beteljesedésével egyidejűleg már ki is teljesedik, de legalábbis kiteljesedésre is képes lesz. Ez pedig azt jelenti, hogy az emberi lélek teljes tökéletessége már nem csak belülről a szellemi „oldal” felől, hanem azzal egyben már innen a külvilág felől is láthatóvá válik az adott külvilág arányaiban.

Az emberi lélek tehát pontosan a teljes tökéletessé avagy az örökérvényűvé válása végett egyesül a részére egyben formát is adó fizikai anyaggal (is).

Az „önmegvalósítás” Istent, az Egyetlen Lényeget nézve azonban nem más, mint Istennek, és az ember Istenhez fűződő örök kapcsolatának teljes és tökéletes megismerése útján történő megértése, illetve meg is élése. Az Isten-ismeret illetve Isten-megértés teljes tökéletes itteni szintjének azonban csak az minősíthető, amikor is az ember, ha ugyan Isten többnyire észrevétlen segítségével is, de újraéleszti a tényleges kapcsolatát Istennel. Az Istennel való élő kapcsolat megvalósításával ugyanis az ember már maga is „igazzá”, azaz örökérvényűvé (örök életűvé) válik. Lényegében tehát ez az igazi „önmegvalósítás”, mely önmegvalósítás Isten aktív jelenléte, azaz az önmegvalósítás folyamatában való többnyire észrevétlen (fizikai tudattal nem igazán felfogható) részvétele nélkül az ember számára valójában elérhetetlen. Az ember egymaga tehát soha nem lehet képes az önmaga örökké valóságossá tételére, vagyis pusztán a maga erejére támaszkodva soha nem lehet örök életű, de nem is tehet örök életűvé másokat sem. A Megváltó Isten az ember örök élete tekintetében is tehát nélkülözhetetlen szükség. Az Isten-tudás legtökéletesebb szintje viszont már az, amikor az ember, ha ugyan Istennek kezdetben még észrevétlen segítségével is, de nem csak újraéleszti, hanem attól fogva ugyanazon isteni közreműködés által már folyamatosan fenn is tartja a kapcsolatát Istennel, vagyis ha Isten kegyelméből már állandóan együtt jár Istennel.

MEGVILÁGOSODÁS

Az ember vallása igaz valójában a mindenkori tevékenységével azonos, mi „földi emberek” azonban a félrevezetőinknek köszönhetően teljesen mást értünk a vallás alatt. Mindebben az igazán fontos viszont már az, hogy minden tevékenységünk céljának mindig annak kell lennie, hogy vele mindenkor és mindenhol Istent, a Teremtőnket tegyük elégedetté, és nem pedig a tulajdon magunkat, illetve a többi embertársunkat. Az előbbi esetben ugyanis az utóbbiak már mintegy maguktól fognak megvalósulni. Ennek az örök elvnek a szülőatyja pedig Isten, aki tehát már maga, és pedig eleve meghatározta, hogy mi is legyen az ember hitvallása. Ezen örökségénél fogva már szintén eleve megmásíthatatlan elvhez tehát minden emberek általi hozzátoldás vagy módosítás egyedül már csak emberi önös érdek illetve haszon reményében történhet, ami viszont máris ellentétben áll az eredeti isteni elvvel. Az igazság ugyanis az, hogy minden létezés és élet célja a Teremtő Isten önzetlen, feltétel nélküli, és minden személyes és társas érdek nélküli szerető szolgálata kell, hogy legyen, történjék ez a szolgálat tehát egyénileg, illetve akár csoportosan is.

Az ember hibája abból adódik, hogy az Isten-szolgálata a legtöbbször nem önzetlen, mivel az az anyaghoz, illetve a tárgyi mivolthoz való ragaszkodással keveredik. Vannak azonban olyan emberek is, akik a tárgyi tudásukban már az akadémikus szintet is eléri, viszont éppen ezért már semennyire sem törekednek arra, hogy Isten megelégedettségét valamelyest is szolgálják. Az ilyen emberek tehát többnyire már csak démonikus okból tevékenykednek, vagyis ők már nem az Istennek, hanem az építés-rombolás körforgásának a hívei, akik mindig elsősorban magukat, a testi rokonaikat, a másik embert, illetve magát a forma urát kívánják elégedetté tenni a tevékenységeik során.

Igazán megvilágosodott ember segítségével azonban az ember megtisztulhat az anyaghoz illetve anyagi formákhoz való ragaszkodásától. Megtisztulhat tehát akár függetlenül attól is, hogy maga éppen milyen tulajdonsága alapján ragaszkodik Istenhez. Egyaránt van ugyanis jó ember, kíváncsi ember, szenvedő beállítottságú ember, de akad megvilágosodott ember is, aki az Örök Isten mellett az egyedül csak múlandó formát biztosító fizikai anyaghoz ragaszkodik.

Az itt a földön elérhető teljességű szinten megvilágosodott embertől tanulván tehát az ember képes megszabadulni az anyaghoz való ragaszkodásától. Az ilyen ember ugyanis akár még kérdés és kérdés nélkül is ingyen felvilágosítja az embereket arról, hogy mit is kell tenniük, hogy ők is végleg megszabadulhassanak az anyaghoz való szinte már eszeveszett ragaszkodásuktól. Jézus a legtökéletesebben megvilágosodott tanító szolgáltatta erre is a legkitűnőbb példát.

E lényegében egyben felvilágosító munkára azonban azért is szükség van, mivel Isten anyagi teremtsései a ki és belégzéshez hasonlatos periodikus időközönként mind részlegesen, mind pedig teljességgel is megsemmisülnek, ellentétben Isten örök világaival, ahol is Ő a Hozzá minden körülmények között hűséges társaival (teremtményeivel) együtt él, azaz örökké „együtt jár”. Istennek eme elpusztíthatatlan birodalmához képest az anyagi világa kiterjedése pedig jóval kisebb is, ami a benne lévő „dolgok” méretarányaiban is kifejezésre jut.

Az Isten ezen tehát eleve elpusztulásra ítélt világaiban élő teremtményeinek igazából azért van szüksége felvilágosításra, hogy, mivel ők elfeledkeztek az örök és örökké teremtő Istenről, maguk is ne pusztuljanak el a magukra mintegy felsőruhaként felvett anyagi formációval együtt az ezen világok általában periodikus időközönként megtörténő elpusztulásakor, illetve kényszerű elpusztíttatásakor. Ha ugyanis az ember valóban megvilágosodik, akkor a kozmikus világ teljes vagy részleges megsemmisülésekor, vagy tehát ha szükséges, akkor a megsemmisítésekora maga az emberi lélek nem fog még csak véletlenül sem elpusztulni. Függetlenül tehát még attól is, hogy a megsemmisülés pillanatában esetleg még az anyagvilágban tartózkodik, azaz abban még benne él. Isten és örök társai létezése ugyanis mind a lelki, mind pedig az anyagi világban egyaránt örök.

Ha tehát még itt a fizikai világban Isten örök, azaz Tőle többé már elválaszthatatlan társaivá válunk, akkor a mi létünk is örök lehet, és minden bizonnyal lesz is, ha képesek leszünk végleg megszabadulni a fizikai anyaghoz való makacs ragaszkodásunktól. Hogy tehát erre a lelki szintre mi magunk is felkapaszkodhassunk, van szükségünk egy maga már megvilágosodott emberrel való lelki társulásra. A megvilágosodott ember ugyanis már tisztában van azzal, hogy minden, ami van, az mind egyedül csak Isten tulajdonát képezi. Ő tehát mindezt már állandóan a szeme előtt tartva végzi minden cselekedetét. E helyes nézetét tehát már sohasem téveszti el a szeme elől. Ennek eredménye tehát az, hogy ő már visszanyerte a valódi avagy eredeti identitását, mely így valójában már nem csak örök lehetőségű, hanem már valóban is örök részegységét képezi Istennek. Az ilyen ember tehát már meg tudja tanítani a másik embereknek az Istennel való helyes kapcsolatot, melyet megvalósítva már ők is felemelkedhetnek arra a tudásszintre, mellyel ő, mint tanító vagy „beszélő” már rendelkezik. Ahhoz azonban, hogy egy ilyen ember már szélesebb körben is terjeszteni tudja ezt a lényegében tehát már transzcendens tudást, az anyagvilágban benne történő élése ellenére el kell tudnia különülnie minden olyan világi tevékenységtől, mely a megvilágosodás illetve az anyagiságon való felülemelkedés mintegy már előre kitűzött nemes célját többé már nem szolgálja.

A megvilágosodásához az embernek mindenképpen tehát társra van szüksége. Ez a társ azonban nem csak egy másik ember lehet, hanem lehet közvetlenül maga Isten is valamely személyes formációjában, és ugyanúgy lehet az Őt csak képviselő isteni lény is. Jézus esetében például maga Isten volt ez a társ, míg az apostolok esetében már maga Jézus mint isteni lény volt ez a társ. Az apostolok pedig ezt a társ-láncolatot az utódaik révén mára már szinte az egész világra kiterjesztették.

Az ember a lelki tisztánlátását tehát mind közvetlen, mind pedig közvetett isteni segítség útján visszanyerheti, miáltal már akár itt a földön élve is megszabadulhat minden addigi testi és lelki szenvedésétől, de akár még az itt elkerülhetetlen testi halál kínjaitól is, ha azt Isten maga is úgy akarja.

Minden ember bizonyos értelemben szerencsésnek mondható tehát, aki az élete során egy már felvilágosult emberrel kerül társulásba, mivel annak köszönhetően ő maga már akár gyorsabb ütemben is eljuthat a megvilágosodására, ami lényegében az Isten önzetlen szolgálatára való eljutásával is egyenlő, mely (tudat)állapot már mentes mindenféle „más” személyhez illetve „dologhoz” való ragaszkodástól is.

Az emberek a többségükben azonban sajnos még azt hiszik, hogy a fizikai testük az önazonosságuk, és ezért még mindig csak látszólagos, azaz szemmel látható és kézzel megfogható kapcsolatokhoz ragaszkodnak, nem pedig a jelen állapotunkban számunkra láthatatlan Istenhez. Tévesen azt gondolják ugyanis, hogy ők majd örökre rendelkezhetnek az anyagi dolgokkal. Az ilyen emberek e helytelen hozzáállásuk mellett azonban néha-néha még maguk is felszabadulhatnak az anyaghoz való szoros kötődöttségük alól, viszont utána máris újra belemerülnek az anyagi létbe, ugyanis azután mintegy már két kézzel is szorják magukra az anyag „porát”, amitől aztán megint csak beszennyeződik a tudatuk.

Amikor viszont a már megvilágosodott ember teljes tökéletesen elmerül az Isten iránti ragaszkodásában és szeretetében, akkor ez a még újabb tudati állapot már még csak összehasonlítható sem lesz az előbbi állapottal. Ez ugyanis szavakkal igazán már kifejezhetetlen tiszta érzés, vagyis már nem is érzés, hanem inkább már csak tiszta és belső érzékelése Isten közvetlen közelségének, mely közelségre minden ma élő embernek is már igen nagyon szüksége lenne. Az embernek azonban magának is tennie kellene ezen érzékelés állandósulása érdekében, már eleve csak maga miatt is, hogy nehogy akár még csak véletlenül is elveszthessen az anyagi világ esetleges megsemmisülésekor. Elsősorban természetesen azonban mindig Isten érdekében kell megtennie mindent.

Hát nem megérné minden embernek mégiscsak inkább megvilágosodni, mintsem örökösen a múlandó fizikai anyagot szolgálni?

Jobb talán az öröklét helyett a végleges elmúlást választani?

Valóban jobb lenne az örök formák világa helyett örökösen a múlandó formációk világában élni, illetve akár csak létezni is?

Az emberek többsége igazából azért nem jut el az itt a földön elérhető szintű megvilágosodásra, mert inkább hallgat az áltanítókra, az álprédikátorokra, mintsem a valóban megfelelő forrásra. Azok ugyanis elhagyják a legnehezebb isteni követelményeket, és helyükbe könnyebbeket állítanak, melyek aztán már sokkal jobban tetszenek az így azonban csak az ő híveiknek, mintsem az Isten igaz híveinek.

A másik hiba pedig az, hogy ha ugyan létezik is a megfelelő forrás, vagyis a maga már megvilágosult ember, az emberek általában nem a kellő figyelemmel hallgatnak rá, mert az általa elmondottak a legtöbbször nem találkoznak az általuk elvárattal.

A legnagyobb hiba azonban az, hogy az emberek a helyes forrásból hallottakat nem kellő gyakorisággal ismétlik el magukban, és így a helyes ismeretek nem rögződnek meg bennük, miáltal az igazi megvilágosodásuk szintén folyton csak elodázódik, vagyis egy másik időpontra tevődik át, amíg arra Isten lehetőséget ad nekik. Az ember emiatt pedig továbbra is csak az ideiglenes haszonért fáradozik mintegy fogságában a fizikai anyagnak. A megvilágosodása illetve az önmegvalósítása helyett a nem is létező sorsába beletörődve, a valójában csak átmeneti lehetőségű anyagi haszon megszerzésének minden kockázatát vállalva azért küzd tehát az élete során, hogy minél nagyobb vagyont legyen képes a testi rokonaira hagyni. Az ilyen emberek tehát még csak nem is sejtik, hogy e cselekedeteik következtében inkább csak az örökösen múlandó, és egyszer talán ebben a jelen formájában örökre el is múló fizikai anyaghoz láncolják le végérvényesen magukat, mintsem hogy a társaikkal együtt ők maguk is örökre felszabadulnának, örökre megvilágosodnának. De hol van itt ebben a felfogásban akár már csak egy cseppnyi tiszta értelem is?

TÖKÉLETESSÉG

A tökéletesség ellentétben a jósággal a mindenség tagjai között Isten által azért nincsen egyaránt mintegy kezdő alapelveként szétosztva, mert azt Isten a Hozzá való végleges visszatérésként illetve a visszatérésekor adja meg minden egyes egyénileg vagy éppen csoportosan élő teremtményének. Az igazság mindebben tehát az, hogy egyedül csak az Isten tökéletes megismerése és megértése által érhetjük el a tulajdon tökéletességünket, valamint annak igazsága megismerésével, hogy az Egyetlen Istenünk, azaz a Teremtő Isten alkotta az egész mindenséget önmagából, mégpedig úgy, hogy ez a mindenség egyben benne is van, azaz az értelmi körében illetve ragyogásában benne is maradt, aminek okánál fogva a mindenség minden résztvevőjének Istenre mindenképpen szüksége van. Az Ő tevékeny jelenléte nélkül tehát senki és semmi nem lehetne a létezés állapotában, abból következőleg pedig már az élés állapotában, azaz magában az életben sem.

Az életben Isten a megismerését az „Ige”, azaz a szó illetve a beszéd ereje által biztosítja a Teljessége részei, mint tehát Belőle származó teremtményei számára, mely Ige is tehát magából az Isten egészében láthatatlan Teljességéből jött elő, mint ahogyan a kimondott szavaink is a belülről láthatatlan testünk teljességéből jönnek elő.

Hogy tehát mi magunk is tökéletesek lehessünk, akár még itt az életben benne élve is, legelőször is meg kell keresnünk és ismernünk Istent, akitől valójában származunk. Mivel azonban Isten az ember számára innen a fizikai életből nézve az igaz valójában elgondolhatatlan és felfoghatatlan, az e nézőpontból való nem megismerése lehetősége jelentős félelmet keltett, és sajnos kelt még ma is az ide került emberekben. Ez a tengernyi félelem összesűrűsödve pedig már tudatlanság sötét ködét hozta, és hozza továbbra is létre, mely sűrű fekete „fátylon” keresztül már senki sem volt, és Jézuson kívül igazán még máig sem lett képes senki sem rálátást nyerni a Teremtő Istenére, de még csak a Teremtő Isten teremtet szellemi világaira sem.

Ilyen állapotok és körülmények mellett tudott tehát a „tévelygés szelleme”, avagy a tévelygés szellemi gondolata megerősödni, és mintegy önmagába zárultan Isten észrevétlen teremtet közreműködésével egy Isten igazságát és a közvetlen valóságait lepelként elfedő alkotást létrehozni, melyet aztán a fennhatóságával az Abszolút Igazság azaz a szellemi és lelki együttes Egész pótlékeként kívánt használni illetve alkalmazni. Isten ezen eredeti Igazsága ettől azonban továbbra is szilárdan fennállva maradt a tulajdon értelmi alapján. A „tévelygés szelleme” valósította aztán már meg a valójában azonban Isten által okozott félelmet és feledést is, hogy ezen erők által tartsa az alkotása vonzásában illetve képletes rabságában az Istentől maga is elfordult, azaz szintén eltévelyedett teremtményeket, akik hozzá hasonlóan, és lényegében tehát az ő példájára illetve sugallatára szintén önállósítani akarták magukat Istentől, illetve magától az Isteni Egységtől is. A valójában tehát Isten észrevétlen közreműködése révén létrehozott alkotásában, a fizikai világban viszont sem maga a tévelygés, sem pedig a szellemiségéből létrejött feledés nem nyilvánulhatott meg a személyes formájában, mert Isten a tulajdon maga szellemiségéből létrehozta és belehelyezte abba a „megismerést”. A „megismerés szelleme” viszont, mivel egyenesen az Istentől jött elő, már a személyes formájában is meg tudott jelenülni a tévelygés illetve feledés világában, vagyis itt a fizikai síkon. Isten ezen alkotását lényegében azonban azért hozta létre, hogy a Róla való megfélemezés okozta, és a Tőle magától való egészséges félelem kivételével minden egyéb más félelem is örökre eltűnjön, miáltal eme valójában tehát „pótvilágban” foglyul ejtett minden teremtménye e sajátos nézőpontból mintegy újra tökéletesen megismerve Őt elnyerhesse a maga bizonyos szinten már megvolt, de az eltévelyedése végett elvesztett tökéletességét.

Számunkra tehát maga Jézus Krisztus a „megismerés”, de azzal egyben Ő a tökéletesség személyes és élő példája is. Ő tehát az, aki világít nekünk a sötétségben, vagyis lényegében a

tulajdon tudatlanságunkban. Ugyanakkor azonban Ő az is, aki utat nyit nekünk az Isten újbóli fel és megismeréséhez, lényegében tehát az Egyetlen Igazsághoz, illetve ebbe az Eredeti Igazságba való visszatérésünkhöz. Jézus Krisztus mutatja tehát nekünk meg, hogy a legmagasztosabb Igazságot, a legnagyobb Tökéletességet, a Teremtő Atyánkat mindnyájan megtalálhatjuk magunkban, és hogy mi magunk is viszont benne vagyunk az Atyában, természetesen Ővele egyetemben.

Egyedül csak Jézus Krisztus által ismerhetjük tehát meg az Atya igazságát, a teljes tökéletes, vagyis az Abszolút Istent, aki létrehozta az egész mindenséget. Jézusnak ugyanis már sikerült elérnie, hogy az Istenről való helyes tudás itt a tévelygés világában vezető tudássá váljon, mivel Ő az Istenről szóló igaz és tiszta tudásával már képes volt az addig bölcseknek tartott tárgyi ismeretekben jártas embereket összezavarni.

Az Istenről és az általa alkotott „országáról”, vagyis az igazán teljes mindenségről szóló helyes tudást tehát Jézus kezdte el tanítani az emberek legszélesebb körében, azonban az Isten által kigondolt „Élő Könyv” avagy az „Élet könyve” Jézus földi működése során inkább csak a gyermekek, illetve a gyermeki lelkületű emberek számára nyitódott meg.

Jézus tehát azért vállalta a kínszenvedést és a halált, hogy ebbe az „Élet Könyvébe” minden tévelygésben élő ember neve beírásra kerülhessen. Az önfeláldozó halálával Jézus tehát azt kívánta elérni, hogy mindenki folyamatosan, azaz örök jelleggel élhessen tovább, végleg megszabadulván minden feledéstől és félelemtől, köztük tehát a haláltól való rettenetes félelemtől, illetve magától a halál szinte elviselhetetlen borzalmaitól is.

Jézus tehát azért ereszkedett le a „halál országába”, az „élő halottak” világába hogy mintegy magán viselvén ezt a „Könyvet”, mint a romolhatatlanság fényes ruházatát, örök életet adjon az embereknek.

Krisztus Jézus a tudás és tökéletesség élő és személyes szimbólumaként hirdette azt, amit tehát az emberekkel illetve az emberi világgal kapcsolatban az Atyától hallott, illetve amit a szellemi és lelki világban Isten mellett létezvén látott, mielőtt Őt Isten az „élő holtak” világába, a fizikai világba le nem küldte, hogy világosítsa fel őket az Ő egyedül igaz (valóságos) létezéséről, és a megmentésükről illetve megváltásunkról szóló döntéséről. A „jó hírt”, vagyis Isten evangéliumát azonban az emberek többsége még Jézus kínhalálát látván sem fogadta be a tudatába. A ma élő emberek pedig többnyire már csak hallomásból ismerik az Isten küldötté Jézust, mint ahogyan a megmentésükről szóló jó hírt is, és a félrevezetőiknek köszönhetően igazán már nem is hisznek Istenben, és az Isten általi tulajdon megváltásukban sem. Inkább hisznek és bíznak tehát a maguk, szerintük már elért, és tévesen teljesnek is hitt tökéletességében, és igyekeznek is maguk magukat, és a szintén tévesen sajátjukénak hitt anyagi világukat megváltani (teljes tökéletessé és örökké tenni), míg ebbe az így hozzáállva valójában hasztalan törekvésükbe végleg bele nem buknak. A mindenség tökéletessége ugyanis ezen emberek erőfeszítései ellenére is egyedül csak az Atyában, a Teremtő Istenben van meg. Ezért tehát nagyon is szükségszerű lenne, hogy Istenhez minden teremtetett része visszatérjen, vagyis hogy mindenki Istenben érje el (és ne pedig kívülről illetve nélküle próbálja elérni!) a tulajdon maga tökéletességét, mely tökéletesség tehát azonos lehet akár még a mindenség tökéletességével is a maga arányában.

Aki tehát mindvégig tudatlan fog maradni az Isten felől, Isten igazsága felől, az a tévelygés illetve feledés alkotásának fog számítani, és velük együtt örökre el fog tűnni, amikor Isten tudása illetve igazsága erre a világra is ki fog áradni. Isten azonban, hogy az abszolút tökéletessége fényétől (abszolút értelmű sugárzó ragyogásától) senki se vesszen el, illetve az akaratlan nem ismerése végett se veszessen el, minden korszakban egy könyvet is ír a teremtményei számára. Ez a „Könyv” egy tökéletes könyv, melyben minden egyes betű is tökéletes igazság, mert azokon a betűkön keresztül is csak Őt magát, mint a mindenség Atyját ismerhetjük meg. A Könyv ugyanis az Ő Atya-Istensége „Igéjét” tartalmazza, mely isteni beszéd illetve szó felfedi azt, ami addig magából rejtett volt az itt élő teremtményei előtt. Isten

ezt a rejtett „felét” pedig azért fedi fel ezen akár leveleként is nevezhető írásában, hogy az adott korszakok emberei többé már ne kínszenvedések és rettenetes félelmek között élve keressék Őt, hanem a benne leírt útmutatásai alapján végre már tökéletesen megismerve Őt, és a megismerés hatására vissza is térve Hozzá akár már véglegesen is megpihenhessenek Benne. Ez az Isteni Egységén egyenlőre még csak látszatra kívül került hely (tértség) ugyanis inkább csak göggel, kevélységgel, irigységgel, viszályokkal és ellenségeskedésekkel, hazugságokkal és igazságtalanságokkal lett minden eddigi korszakban, de a mai korszakban is tele, nem pedig a mindenkire és mindenre egyaránt kiterjedő valós tökéletességgel. A tévelygés világa tökéletességben tehát inkább csak hiányos, mintsem azzal telített, mint ellentétben vele az Isten eredeti szellemi és lelki világa, azaz az abszolút valósága. Amikor azonban a tudatlan ember megszerzi az Istenről szóló helyes tudást, akkor a tudatlansága szinte mintegy magától fog elillanni, mint ahogyan a sötétség is hirtelen eltűnik, ha felragyog a fény. Az abszolút tökéletesség ragyogó fényében azonban eltűnik még a forma is, mert az isteni ragyogás hatására azonnal létrejövő lényegi egység mintegy egycsapásra elnyeli magába a „fizikai anyagot”, mint ahogyan az addig mindig csak fizikainak ismert fény is hirtelen nyeli el a sötétséget. A tehát már igazán tökéletes élet ezen előbb leírt történéssel egyidejűleg tehát el fogja majd nyelni, magába fogja olvasztani a halált.

Az Abszolút Atya tudását vagy ismeretét tehát úgy kell tekintenünk, mint a Legtökéletesebb Fényt, mely igaz valójában tisztán Értelmi Fény kinyitja a Róla való addigi tudatlanságunk miatt vakká lett szemeinket, vagyis a szellemi és fizikai tudatunk értelmi látását. Minden valódi tökéletesség tehát egyedül csak „fentről” jöhet el hozzánk. Erre a tökéletességre azonban egyenlőre még várnunk kell, mert mi, az eltévelyedésüknek köszönhetően Istenről tudatlanokká lett emberek, még mindig nem fogadtuk egy emberként magunkba be a Jézus által közvetített makulátlan tisztaságú Igét. Ezért aztán nem is mondhatjuk el magunkról azt, hogy Jézushoz hasonlóan Istennek már mi is a tökéletes napjai vagyunk, akikben már szintén folyamatosan benne lakozik a soha meg nem szűnő ragyogású (értelmi) fény. Mi emberek ugyanis a legnagyobb többségünkben sajnos még mindig csak látszatra vagyunk az Isten irányába visszafordulva, ténylegesen tehát közülünk Jézus és Szűz Mária kivételével még senki sem tette meg ezt a lépést. Ez tehát az igazi oka annak, hogy mi még mindig nem kaptuk Tőle meg, a tehát egyben már az elért tökéletességünket is jelentő „fényt”, azaz az Ő értelmi tudását, értelmi ragyogását, melyet aztán már mi magunk is mint fénylő napok árasztathatnánk magunkból a tulajdon tökéletességükhöz még nem elég tudással rendelkező társaink felé. (Itt tehát az Isteni dicsőségből avagy értelmi ragyogásból újfent és pedig már örök folyamatossággal való részesedésünkről van szó, mely tisztán értelmi, illetve értelmes tudásbéli ragyogást tehát mi magunk is továbbtükrözhetnénk vagy tovább árasztathatnánk a világegyetem napjaihoz hasonlóan, a valójában tehát maguk maguknak okozta tudatlanságuktól még egyre csak szenvedő teremtménytársaink felé.)

Akiket tehát az Atya személyesen ken fel a tulajdon fényével vagy dicsőségével, egyedül csak azok lesznek illetve lehetnek igazán tökéletesek. Egyedül csak az ilyen emberek mondhatók tehát Isten tökéletes „edényeinek”. A tökéletességében még hiányos „edényt” azonban az Isten kitölti, majd újra tölti (akár többször is), míg végül azt is fel nem keni az igazsága értelmi fényével.

Egyedül tehát csak az Atya ismeri illetve ismerheti minden egyes ember kezdetét és végét. A „vég” illetve „végzet” nevű „intézménye” (eredeti jelentésében „intézkedése” azaz meghatározása) azonban szintén csak arra hivatott, hogy a róla szóló, sokunk számára mindaddig rejtettnek minősülő tudást egyénileg, vagy akár mindnyájan egyszerre is megszerezhessük, miáltal tehát a jelenlegi még csak vélt tökéletességünknek már egy magasabb, egy már igazán valóságos szintjét is elérhetjük. Ha pedig azon az ennél már jóval valóságosabb szinten is képesek leszünk megkapaszkodni, akkor onnan akár még tovább is léphetünk, egészen tehát Isten abszolút tökéletessége szintjéig. Ez a szint azonban a

teremtőmennyi többség számára teljességgel elérhetetlen. Teljességgel ezt a szintet tehát egyedül már csak Isten birtokolhatja.

Az emberek legnagyobb többségének tehát az elterjesztett tévhitekkel ellentétben végül is nincsen vége a végükben, hanem a végükkor éppen hogy felemelésben van részük, mely felemelést maga az Isten, vagy pedig az ő személyes képviselője (esetünkben tehát Jézus Krisztus) valósít meg.

Maga az Isten tehát az, akiből az ember, de maga a „kezdő” is előjött, és ugyanakkor az Isten az is, ahová a belőle előjöttek mind vissza fognak menni illetve jönni, akik lényegében tehát minden az Ő nevének dicsőségére és örömére nyilatkoztak meg, illetve lettek Isten által megnyilatkoztatva. Az igazi tökéletességét tehát már itt a földön elért Jézus is tehát ezért ment vissza az Atyához, a minden és mindenki Atyjához. (A teljes tökéletesnek ugyanis közvetlenül az Abszolút Tökéletesség mellett, vagyis az Istennek „jobbán” van a helye.)

A megpihenés helyéről jött Jézus tehát azért állt itt a Földön elő, hogy itt is dicsőítse Istent, az Isteni Teljességet, Isten nevének nagyságát, valamint az Atya-Isten jóságát, és az értelmi, de a mindenbeni felülmúlhatatlanságát is. A máig is fennálló törekvése mindezzel egyben azonban az is, hogy minden embert visszatérítsen Istenhez, és hogy vissza is vigye őket az eredetük helyére, az Isten „országába”, azaz a szellemi és lelki tökéletesség hazájába. A megpihenés illetve a már végleges nyugalom, a nyugodt és végtelen teremtés helyére tehát, ahonnét Istennek a mindig csak pozitív kiáradásai véget nem érően erednek. Az örök és mindig csak produktív teremtő világba tehát, ugyanis a „nyugalom” a minden rombolástól, sértéstől és sérelemtől, kártól és ártalomtól mentes nyugodt (békés) és örök folyamatosságú örömteli teremtésben való részvételt jelent, nem pedig valamiféle állandó lehetőségű henyélést, tétlen heverészést.

Jézus tehát egyáltalán nem véletlenül fogalmazta meg a számunkra azt is, hogy: „Legyetek azért ti is tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!”

TRANSCENDENTÁLIS TUDÁS ÉS TUDATLANSÁG

A transzcendentális tudás a világegyetemnek, és az azt előállító, racionális észjárású ember számára „mögötte” álló tudás forrásának az élet folyamatában elérhető teljes fel és megismerése.

Az Isten legtisztább értelme, illetve az ettől az értelemtől legértelmesebb tudata a teremtés alapja, és egyben az „anyag” megteremtője is. A tudat valójában tehát nem az anyagi fejlődésnek a véletlenszerű eredménye, ahogyan azt nagyon sokan még máig is elhiszik a transzcendensről tudatlan tudósainknak, akik, ugyan többnyire észrevétlenül, de maguk is transzba esnek, amikor valamit éppen „felfedeznek”. Ha ugyanis ez nem így lenne, akkor fel sem kellene „fedezniük”, illetve meg sem kellene találniuk azt az igen nagy jelentőségű dolgot, melyről szóló helyes információ már eleve a tudatukban benne, és nem pedig azon kívül helyezkedne el. Ők tehát tudatosan nem tudván róla, de szintén egyedül csak a transz révén találhatnak rá a megvalósítást akadályozó probléma megoldására, illetve a teljesen új dolgok esetleges itteni megvalósításának lehetőségére is. Így van ez évezredek óta, semmi új nem történik tehát még ebben sem a Nap alatt.

A valóban teljes világegyetem a tiszta értelmünkkel rátekintve lényegében nem más, mint megnyilvánult formája a teljes ösztudatnak és az összanyagnak. Az igazi teljesség tehát az ösztudat és összanyag jelenlegi állapotú számunkra láthatóan és nem láthatóan, viszont hallhatóan minden körülmények között érzékelhető együttese. Ennek a végtelenül hatalmas univerzális rendszernek a létrehozója viszont egyedül csak egy határtalan értelemmel, végtelen mennyiségű, erősségű, és minőségű (szellemi, lelki, tudati, és ezeknek különböző arányú vegyületeiből álló) energiákkal rendelkező, és mindezeknek az összességével is bírni képes sziporkázóan intelligens, abszolút értelmű tudat, Isten lehet csak. Ilyen eszméletlenül (ésszel felfoghatatlanul) hatalmas formát, egyetlen harmonikusan működő egységbe ugyanis, Istenen kívül senki más nem lehet képes megszervezni, de azt állandó-folyamatosan optimális szinten működtetni sem.

Isten a legtisztább szellemi, örökre és önállóan is megmaradó energiatartalommal bíró belső tiszta energiája egy részéből ideiglenesen létrehozott külső anyagi energiája révén képes kívülről vagy belülről indítatva, de akár a két módozat együttes alkalmazása útján is, teljességgel is áthatni mindent, minden szellemi, tudati, vagy anyagi szintű megnyilvánulást. Isten minden teremtményét még tehát akár egyszerre is áthathatja, ha akarja akár teljességgel, de a teljességével is. Minden szintű megnyilvánulás tehát csak a tiszta szellemi energiája, a legtisztább értelme hozzájárulásával, vagyis a tiszta szellemének egy bizonyos mennyiségű részével minden „beteljesedőben” („fejeződőben”, vagyis tisztán értelmi fejjel ellátottá, lényegében azonban tisztán értelmi lényvé váló tudatban) és „kifejeződőben” (ezen beteljesedett vagy beteljesedő állapotából egyben már kifelé is alakuló, azaz már a külső kibontakozása folyamatában is lévő tudatban) belülről benne való részvételével történhet csak meg. Igazából, vagyis valóságosan csak ezen legtisztább értelmi azaz isteni közreműködés révén jöhet létre mindenféle megnyilvánulás, még tehát akár csak a látszólagos, illetve az illuzórikus megnyilvánulás is.

A „kinyilatkoztatás” pedig már az abszolút tökéletes, időszakonkénti tisztán szellemi, és teljes egészében történő megnyilvánulása Istennek, mely azonban esetenként történhet részlegesen is, ha azt Ő úgy akarja. (A tűzoszlop és felhőoszlop képében történő kinyilatkoztatása Istennek például a részleges megnyilvánulásai közé tartozik.)

Isten teljes szintű kinyilatkoztatása során az anyagi szférában élő lények teste (anyagi részei) kevés kivétellel, vagy pedig mindnyájan együtt elpusztulnak, tudataik pedig megnyilvánulatlan formában Isten szellemi „testében” (értelmi tudatának emlékezetében) mintegy alvó állapotban, remélhetőleg csak igen kevés kivétellel, de mind megmaradnak, mely alvó állapotban történő megmaradás a mi nézőpontunkból nézve akár több millió évet is

jelenthet. Isteni mértékkel, Isten „mérővesszejével” mérve azonban talán csak egy „éjszakát” vagy egyetlen napot tesz ki ez az igen sok ezer év. Utána Isten remélhetőleg, ha nem is mindenkit egyszerre, de mindenkit fel fog majd ébreszteni a továbbálmodó állapotából, és az igaz és valóban örök valóságának szolgálatába fogja majd állítani.

Istennek tehát, ha az szükségessé válik, akkor történhetnek „részleges” kinyilatkoztatásai is. Az esetekben azonban nem az abszolút teljes önmaga egészét nyilatkozza ki, hanem a maga kinyilatkoztatása az Őt a teljes tökéletessé vált szellemiségén keresztül képviselő, Neki egy nagyobb részegységét kitevő, Őt a teljességében mintázó egysége által, esetünkben például, és ezt majd valósággal is megláthatjuk, Krisztus Jézus személyiségén keresztül történik. Ezen Krisztus képében kinyilatkoztatásra kerülő nagyobb szellemi egységét nekünk embereknek éppen ezért úgy kellene majd néznünk, ha majd valóban is sor kerül rá, mintha magát Istent látnánk, mivel, mint tudjuk, Krisztus Jézus egy Istennel, vagyis egységben van Vele. Az Istent teljes szellemi alakjában képviselve eljövendő Jézus Krisztust János a jelenésében így látja : „ És láték egy másik, erős angyalt az égből leszállani, aki felhőkbe (tisztá fehérbe) van öltözve, és a fején szivárvány vala (Isten 3+4 azaz hét legfőbb szellemi megnyilvánulásának, hét lelkének szimbóluma), és orcája olyan vala mint a nap (a legfelsőbb hatalom jelképe), és lábai mint tűzoszlopok (Istennek a magából folyamatosan kibocsátott szeretetsugárzásának mindent felperzselő kettős tűzoszlopként történő érzékeltetése), És tevé jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre.” Egy ilyen formációként szemlélhető tehát meg a földi szféra nézőpontjából, és a Föld nagyságrendjének is megfelelően Isten, akinek hangjának erejét, vagyis a hangenergiájának a hatalmasságát hét egyszerre történő mennydörgés együttes dübörgéséhez, vagy mintegy bennünket bekapni szándékozó oroszlánnak az ordításához hasonlítja a transzállapotában tisztán látó János. Ezt a látomást tehát majd személyesen mi is, vagy remélhetőleg már csak a későbbi leszármazottaink révén, de egyszer mindenképpen meg fogjuk ismerni, ha az Isten által hozzánk egyénileg is eljuttatott Krisztus szellemiségének tudatunkba belső úton történő befogadásának elégtelensége, illetve elutasítása miatt külsőleg is szükségessé váló „eljövetel” többé már nem elhalaszthatóvá válik.

Ha tehát még mindig csak további csodákra, „jelekre” várunk, hát majd meg is kapjuk, és pedig mindnyájan, vagyis az „egész nyáj” egyszerre. Isten eme megjelenését szinte tehát egyszerre fogja majd az egész emberiség megkapni, mint egyetlen irdatlan vagy iszonyatosan nagy, és talán egyben utolsó „jelet”, mely felvillanása Istennek lehet, hogy mindenkinek azonnal az életébe is fog kerülni. Ez a „Jel” tehát valóban úgy fog majd „támadni”, mint a villámlás, és napkeletről egészen napnyugatig el fog látszani, vagyis a föld minden pontjáról látható lesz.

Ilyen, szavainkkal az előbbieken lefesteni csak próbált „rettenetesen gyönyörűséges” ragyogó csoda lesz tehát majd Krisztus Jézus dicsőséges eljövetele, amennyiben arra miattunk sor kerül, ha kerül.

Azok, akik azt állítják, hogy az anyagi világ Isten nélkül valós, és hogy a világot nem is Isten teremtette, azok egyszerűen csak elkorcsosult értelmű és ösztönű emberek. Ők az Istennel ellenkező akaratuk szerint mindig a jó helyetti rosszra, a tehát helytelen viselkedés felé inkább hajlóak. Ők tehát azok, akik káros érzéki szenvedélyek rabjává hajlamosabbak válni. Folyton gyakorolván pedig a káros szenvedélyeket, negatívvá akár már teljesen is átváltozni képes emberek válnak belőlük.

Ezek az Istent kezdetben még csak nem tisztelővé, majd el sem ismerővé, majd pedig Isten létezésének még a valóságosságát is letagadóvá vált, szinte már láthatólag is átváltozott lények állítják tehát azt, hogy a világegyetem robbanásszerű véletlen ellen és kölcsönhatások folyamán keletkezett, nem pedig valamilyen meghatározott céllal teremtdött meg az Isten által. Azt állítják továbbá, hogy magának a Kozmosznak a rendezettsége is véletlenszerűen alakult ki, nem pedig úgy lett megalkotva ez az „ékes rendezettség” (is). Szerintük tehát a

Kozmosz, úgy ahogyan az most is van, csak tudattalan anyagok halmaza, amely mögött nem áll egyetlen értelmes információ sem. Azt viszont már egyikük sem képes megmondani, hogy a legelső értelmes információ kitől is, és hogyan, azaz mi módon is származik? Őszerintük tehát az is csak egy légből kapott valami. Igen a légből, de értelmes információ híján melyik és milyen légből, mert ugyebár „eredeti információ” (informális lényeg, azaz értelem) nélkül mi is az a bizonyos lég, és az mitől is lett még csak megfogalmazható fogalommá is?

Még tovább menve azonban, az elméletük szerint a tudat (lélek) és az anyag egy és ugyanaz, vagyis az anyagok egymással illetve egymásban való véletlenszerű, egymástól eltérő szintű elvegyülése hozza létre a tudatot. A Világegyetemben megnyilvánuló értelmes élet e hibás nézet eszerint tehát csak olyan, mint egy múltó álom, melyet érdekes módon nagyon is jól, azaz kézzelfoghatóan is lehet élvezni, és melyet minden területen ki is kell használni mindenkinek, még az esetleges vele való visszaélés árán is. Szerintük tehát az életet ki kell használnunk amennyire csak lehetséges, mert többé már nem is lesz illetve lehet részünk benne, mivel igazából mindez nem is létezik. (Mert hát csak álom.)

Ezen elv szerint tehát, amit mi igaz hívők isteni megnyilvánulásnak vélünk, az csak a mindezekről az előbbi helyes hitekről (számunkra viszont tévhitekről!), az ő számukra tehát mint hiteles dolgokról való tudatlan felfogásunknak változatosan és folyamatosan módosuló eredményei.

Ezek az emberek, vagy inkább már csak emberi kinézetű lények a halálukig (az „álom” elmúlásáig ?) nem hisznek tehát az ősi írások magyarázataiban, holott az alapismereteiket, melyeket aztán kívánságaiknak és érdekeiknek megfelelően ki is fejlesztenek, ők maguk is onnét eredeztetik. Az ősi írásokból veszik még tehát az itteni dolgok elnevezéseit, sőt még az élet „élet” nevét is, de mivel nem hisznek az eredeti információban, nem ismerik el a világ teremtetését. Az agy érzékelhető létezéséig éppen ezért minden energiájukat arra fordítják, hogy minél több és magasabb szintű élvezetekhez jussanak. Arra törekszenek tehát, hogy minél jobban és hosszabb ideig kielégítsék a fizikai külső és belső, azaz a tárgyi érzékszerveiket, még tehát az emberek és állatok igazságtalan öldöklése árán is. (Mely öldöklés lehet azonban egyáltalán igazságos, vagy esetleg csak igazán értelmes is? Ezt is nem csak Isten tudhatja jobban, mert az emberi értelmet már ez is meghaladja?)

Hogy miért is alakul ki bennük ez a káros, kárt inkább, mintsem mindenki számára egyaránt hasznos, jót hozó mentalitás? Valószínűleg azért, mert a fizikailag érzékelhető életben jelentkező, és ezért csak fizikai érzékielégítésre is irányuló vágyaik szüntelenül csak gyarapodnak, halmozódnak és túlsúlyba kerülnek, főképpen a vagyon, a nemi élvezetek, és mára sajnos már a kegyetlenség, a vad, értelmetlen öldöklés területén is.

Ezek az emberek tulajdonképpen mindnyájan visszataszító emberek, de szuggesztív mivoltuknál fogva mégis el tudják érni, hogy az emberiség jelentősebbik része, még ha titkon is, de tisztelettel vegye őket körül az ezeken a területeken elért látszólagos „eredményeikért”, „sikereikért”. Ők pedig ezen csak még jobban felbuzdulva azt hiszik, hogy ők már minden jelentősebb következmény nélkül bármikor bármit megtehetnek. Tévesen azt hiszik, hogy az érzékielégítésük, illetve a még további anyagi javaik megszerzéséért akár tehát még ölhetnek is, vagyis bárki mást a biztos halálba küldhetnek az anyagi és hatalmi gyarapodásuk végett. Mivel minden elért eredményüket a saját tulajdonú testükből származó erejüknek, vagyis a szerintük egyaránt a testből származó fizikai és szellemi képességeiknek köszönhetőnek tartanak, mindenkit vetélytársuknak, versenytársuknak, illetve ellenségüknek is tulajdonítanak. Nem igazán veszik a másik embert emberszámba, vagyis már nem embertársukként, hanem őket szolgálni hivatott rabszolgájukként tekintik a másik embert, akivel teljesen szabadon rendelkezhetnek. Úgy gondolják, hogy akár tehát még az életükben dönthetnek az életükkel kapcsolatban, és hogy ugyanígy a haláluk időpontjáról is teljesen szabadon dönthetnek. Az egyéb döntéseiket, de főleg az étellel és halállal kapcsolatos döntésüket, Istent az iránta mindig is érzett irigységükből fakadóan egyáltalán nem, vagy nem

teljes joggal elismerve, az Istent élet-halál kérdésekben kizárólagosan egyedül megillető felsőbbségét pedig tökéletesen mellőzve hozzák meg, miközben a szájukkal folyton Istenről papolnak, Istenre hivatkoznak.

Nos, hogy ilyen életben, mint amilyet az ilyen helytelen mentalitású vezető és nem vezető, őket viszont vakon követő emberek tudnak a számunkra nyújtani, soha többé ne legyen, és ne is lehessen részünk, van szükségünk a bennünket mindig csak a helyes irányban vezető transzcendentális tudásnak megszerzésére. Ha pedig lehet, akkor még ebben az életünkben, és lehetőleg még a testi halálunk előtt szerezzük meg a transzcendentális tudást, hogy nehogy mi is hozzájuk hasonlóan elveszítsük majd a folyamatos megnyilvánulásunk megvalósulásának még csak a lehetőségét is.

AKIBEN ÉS AMIBEN REMÉNYKEDNÜNK KELL

Amiben a legjobban reménykednünk kell az az, hogy mégiscsak sikerülni fog az Istenhez hasonlókká változnunk. Egyedül csak akkor láthatjuk ugyanis teljes bizonyossággal meg az Istent, ahogyan Ő éppen van. Akiben tehát megvan ez a reménység az Isten iránt, az mind meg is fogja tisztítani magát hasonló tisztaságúra, mint amilyen maga az Isten rendelkezik.

A még ma is tartó tisztátalanságunk pedig az isteni törvények be nem tartásából adódik. Isten éppen ezért azért jelent meg közöttünk, hogy elvegye tőlünk a tisztátalanságunkat. Istenben ugyanis nincsen semmi tisztátalanság, Ő tehát, ellentétben velünk, még a tulajdon törvényeit is maradéktalanul betartja. Isten azért jelent tehát meg, hogy a legfőbb törvényszegő istentelenségre sarkalló minden törekvését, és a már megvalósult minden munkáját is lerontsa.

Aki azonban igaz hittel vallja, hogy az Istentől született, az nem is követhet el Istennek nem tetsző cselekedeteket. Az olyan emberben ugyanis benne marad az Istennek „magva”, vagyis az Isten Szent Lelkének a „szikrája”, akit mi a legtöbben még csak a „lelkiismeretünként” vagyunk képesek felfogni.

Reménykednünk kell tehát, hogy mi is az Isten gyermekei vagyunk, és nem pedig azé, aki nem az igazságot cselekszi, vagyis az „ördögé”, a törvényszegőé, az emberölőé. Istennek nem véletlenül üzenete tehát nekünk, hogy ne úgy szeressük egymást, mint Kain, aki tehát a gonosztól lett, mert meggyilkolta a testvérét. Az ő rossz példáját látva tehát egyedül csak akkor lehet nekünk is általmenetelünk a halálból az életbe, ha szeretjük, nem pedig ha gyilkoljuk, és egyéb más módokon ellehetetlenítjük a felebarátainkat, azaz végül is a tulajdon testvéreinket, az embertársainkat. Aki tehát gyűlöli az ő felebarátját, ne adj’ Isten azt mint vér szerinti testvérét is, az mind embergyilkos, és az mind a halálban marad, akár tehát még végérvényesen is. Az ilyen ember tehát még nem ismeri, vagy nem igazán ismeri a Szeretetet. Magát a Szeretetet pedig arról ismerhetjük meg, hogy Ő az életét adta értünk emberekért. Isten törvénye pedig az, hogy Őt követve mi magunk is kötelesek vagyunk odaadni az életünket a mi felebarátainkért. Az Isten velünk szembeni követelése tehát soha nem az, hogy vegyük csak nyugodtan el az életét a felebarátunknak, ha az önös vagy éppen nem önös érdekeink ezt kívánják.

Reménykedjünk tehát abban, hogy mi se olyanok legyünk, mint az önző emberek, akik csak szóval és nyelvvel (az egymás szeretetéről való üres szájalással) szeretik a felebarátaikat, hanem inkább legyünk olyanok, akik cselekedettel és valósággal szeretik az embertársaikat. Erről ismerszik ugyanis meg, hogy mi, ellentétben a másik emberekkel, már az igazságból valók vagyunk. Amennyiben tehát az igaz lelkiismeretünk többé már nem vádol bennünket, az már azt jelenti, hogy már valóban bízunk az Istenben. Ilyenkor következik tehát be az, hogy ha akármilyen egyaránt mindenki számára jót kérünk az Istentől, akkor azt Ő nekünk megadja, mert megtartjuk az ő parancsolatait, azaz csak azokat cselekedjük, amik kedvesek Őelőtte. Ebben az esetben maradunk mi magunk is benne az Istenben, és Ő is bennünk marad, mely csodálatos állapotot tehát a Lélekből illetve a Lélek révén ismerhetünk meg, amelyet Ő nekünk adott.

Az Isten bennünk lévő Lelkét pedig abból ismerhetjük meg, ha hatására a lelkünk, és a vele együtt élő szívmagunk a testtudatunk (testi mivoltunk), igaz hittel vallja Jézust Krisztusnak, vagyis Krisztust fizikai testben is megjelenült Istennek, azaz magának a Megváltó Istennek tartja. Aki tehát ezt nem így vallja, az nem az Istentől van itt a földön fizikai testben, hanem magától az „antikrisztus szellemiségétől”. (Mindez persze nem zárhatja ki azt, hogy a negatív szellemiségtől származó emberek nem szájaltatják azt, hogy ők bizony az Istentől vannak.)

Ha tehát azok közé tartozunk, akik hallgatnak Isten minden szavára, és azokat teljességgel meg is cselekedjük, akkor az Istentől valók vagyunk, ha pedig nem ezt tesszük, akkor még

mindig nem vagyunk az Istentől. Erről ismerhetjük tehát meg, hogy ki is van közülünk az Igazságnak Lelkétől, és ki pedig a „tévelygés lelkétől”, az Isten törvényeitől eltévelyedett, és ezért törvényszegővé vált szellemiségtől. Mindezt azonban az egymás szeretetéből is felismerhetjük, ugyanis a szeretet is Istentől van. Aki tehát cselekedettel és valósággal szeret (tehát nem csak a szájal róla), az ismeri is az Istent. Aki pedig még nem így szeret, az igazán még nem ismerte meg az Istent. Az Isten irántunk érzett szeretete viszont mégsem ezáltal lett nyilvánvalóvá mibennünk, hanem azzal, hogy a Fiát küldte hozzánk, hogy általa élhessünk. Isten tulajdonképpen tehát a saját maga Lelkéből adott minékünk, hogy mi is Hozzá hasonlóan örökké élhessünk. Ezért pedig mindenkinél jobban kellene szeretnünk Őt, és még inkább eleget kellene tennünk a szerető elvárásainak, mégpedig teljesen hiánytalanul.

Reménykednünk kell tehát abban, hogy mindezen előbbieket megismerve már mindannyian meg fogunk tudni szabadulni a hazugságainktól is. Aki ugyanis azt mondja, hogy szeretem Istent, és még ha csak valamennyire is, de még mindig gyűlöli akár csak egyetlen felebarátját is, az mind hazug. Az ugyanis, ha szemeivel látván ezt a felebarátját igazán nem szereti azt (csak tehát szájal az ő iránta is meglevő szeretetéről), akkor az hogyan szerethetné az Istent, akit viszont még egyáltalán nem állt módjában a tulajdon szemeivel látni?

Az Isten igaz szeretete tehát az, hogy mi kivétel nélkül megtartjuk az Ő parancsolatait, mely parancsolatok viszont egyáltalán nem nehezek, főleg tehát a legtöbb, már az emberek által alkotott parancsolathoz képest. Ráadásul pedig az emberek parancsolatai illetve törvényei betartatói és cselekvői soha nem tudják legyőzni a maga egyedüli nagyszerűségével előttük folyton csak kérkedő anyagi világot, de ugyanúgy magát a világ fölött uralkodni vágyó anyagi embert sem, míg ezt Isten már pusztán csak az emberekével szemben mind örökérvényű törvényeivel is könnyűszerrel képes megtenni. Az Isten törvénye ugyanis isteni igazság, azaz ellentétben az emberek múlandó törvényeivel örökérvényű igazság. Az Örök Igazság pedig mindig és minden körülmények között győzni tud. „Az” ugyanis az igaz valójában egyszerűen legyőzhetetlen, mert „az” már maga az Isten.

A mi reménybeli beteljesedésünket jelentő győzelmünket tehát a világ fölött egyedül csak a Jó Istenbe vetett szilárd hitünk révén lehetünk képesek elérni, mely győzelem tehát már az örök életünkkel is azonos lehet, melybe ez esetben már nem is hibába vetettük bele minden reményünket. A legcsodálatosabb mindebben azonban mégiscsak az, hogy ha karjuk, akkor ezt a reménybeli beteljesedést avagy tehát győzelmet Isten kegyelméből akár még a tulajdon két szemünkkel is megláthatjuk, vagyis akár még meg is élhetjük. Nos hát, inkább ebben reménykedjünk, mintsem a halálban, a halálnak Isten által mindenképpen „halálra” (nem létezésre) ítéltetett múlandó világában, a pusztán csak tárgyi valóságban, azaz végül is magában az anyagi ember nagyszerűségében, Istennek, az élet és halál igazi Urának már valóban felülmúlhatatlan nagyszerűsége helyett! Egyedül Istenbe vessük hát minden reménységünket, ugyanakkor pedig minden hitünket is, hogy valóban, és pedig egyben már örökre is élhessünk!

ÉLET VAGY HALÁL

Nekünk embereknek az egyik legfőbb hibánk, hogy sem az életünk során, sem pedig az életünk legvégén nem vagyunk hajlandók letenni az életünket az Isten kezébe, hanem azt még a legutolsó pillanatban is egymagunk, teljesen önállóan kívánjuk „igazán megvalósítani”, azaz örökérvényűvé tenni. A fizikai anyag káprázatos színeitől elvakultan azonban nem látjuk, az anyag „zenéjétől” (zajától, zörejeitől) elbódulva pedig nem hallunk róla sem mentális, sem lelki, sem szellemi, sokan közülünk pedig még fizikai szinten sem, hogy az Istenhez avagy az Élethez így hozzáállva egyáltalán nem az Istennel tehát egyazon Életet szolgáljuk, hanem mindig csak a halált, vagyis Istennek csak egy „intézményét” az egésze helyett. Isten helyett Istennek a „végrehajtó hatalmát” szolgáljuk tehát, akinek a működése itt a fizikai síkon lehet a legerőteljesebben érzékelhető. A halál innét mintegy nekilódulva ugyanis képes lehet az embert akár a végérvényes végéig is elvezetni, vagyis akár a teljes tökéletes nemlétezéshez is eljuttathatja az „áldozatát”. Természetesen azonban mindig csak az esetben, ha Isten ebben neki teret enged, vagyis lehetőséget ad, mert az adott ember nevű teremtménye a cselekedeteivel már egyedül csak azt volt képes „kiérdemelni” Nála.

A valós helyzet tehát az, hogy inkább hiszünk a halálban, mintsem az életben. Inkább tartjuk tehát biztos pontnak a halált az életünk során, mintsem hiszünk Istenben, az Életben, és tartanánk csak Őt az egyetlen biztos létezőnek, az egyetlen „bizonyosságnak”, és ebből következően pedig az egyetlen helyes és igaz viszonyítási „pontnak” is az életünk minden területén.

Mivel tehát az Isten helyett mi egyre csak a halált szolgáljuk, az Isten-szolgálatunk még nem lehet teljes, mert így nem a Teljes Istent, a mindent ami van, azt mind magában foglaló Istent szolgáljuk, hanem Neki csak egy részét. A halál nevű hatalmi részét tehát, mely halál a jelenlegi Istenhez avagy Élethez való hozzáállásunk mellett egyáltalán nem az Örök Élethez vezet el bennünket, hanem újra meg újra az elmúláshoz. Mindig tehát csak magához az örökös halálhoz, míg Isten ezt a halálnak elnevezett, és végül is szintén a megjavulásunkat szolgáló ideiglenesen felállított „intézményét” (nevében intézkedő hatalmát) véglegesen el nem törli.

A halál számunkra is történő eltörlésére, a halál hatalmának a letörlésére, fullánkjának eltávolítására Isten Jézuson keresztül már ígéretet is tett, sőt Jézus már le is győzte a halált. Mi viszont valahogyan mégsem akarunk hinni Jézusnak, még azonban az Isten ígéretének sem, mert továbbra is tévesen csak azt hisszük el „igaznak”, amit a fizikai szemeinkkel látunk, és a fizikai füleinkkel hallunk. Emiatt pedig mindig csak a halált látjuk „lebegni”, még tehát a lelki szemeink előtt is, nem pedig a szent azaz tiszta életet, a csak az Istennel és Istenben lehetséges örök életet.

Amennyiben tehát Jézushoz hasonlóan mi magunk is letennénk az életünket és halálunkat az Isten kezébe, akkor attól fogva már nem is nekünk kellene görcsös erőfeszítések, és a velejáró szinte már szüntelen szenvedések mellett felölük döntenünk, hanem magának Istennek, a mi igaz Atyánknak. Akkor és azzal pedig akár már a jelen életünkben is megnyugodhatnánk, ugyanis biztosak lehetünk benne, hogy a mi Atyánk hűen az ígéretéhez nem a halál javára fog majd döntené, hanem a mi javunkra, az élők javára, az örök életet akarók javára. Isten éppen ezért tehát mindig csak az élők Istene, nem pedig a holtaké.

Istennek azonban minden élő. Istennek ugyanis minden létező egyben élőnek is minősül. Még tehát maga a halál is élő, az „élő-holtakkal”, azaz a halált akarókkal, és ezért meg is halókkal egyetemben. Isten a „holtakhoz” is nem véletlenül küldte tehát el Jézust, hogy nekik is hirdesse az igazságát és igazságosságát.

De Isten hogyan is dönthetne velünk, fiaival kapcsolatban az örökös halál mellett, mikor Jézus képében maga is azt mondta nekünk, hogy: „Melyik atya pedig az (közületek), a kitől a

fia kenyeret kér, és ő helyette (talán) követ ad néki? Vagy ha halat kér, vajjon a hal helyett kígyót ad-e néki?”

Az Istenhez, vagy akár csak az élet és halál kérdéséhez való jelenlegi nem valami szoros, hanem inkább túlságosan is „laza” hozzáállásunkkal nem egyre inkább csak elhalaszthatjuk, mintsem elősegíthetjük a valóban örök életnek illetve örök létezésnek Isten kegyelmével még tehát az egész emberiség számára is megtörténhető igaz megvalósítását? A további halasztgatás helyett, nem inkább már itt a földön élve is bele kellene kóstolgatnunk az örök életbe, mintsem a szemünk láttára egyre borzalmasabb formákat öltő halálba?

Ha tehát mi magunk is igazán követni akarjuk Jézust, és igazán el kívánjuk érni az örök életet, akkor nem nekünk is Jézushoz hasonlóan le kellene tennünk az életünket az Isten kezébe, vagyis nekünk is nem kellene e mindenünket, még tehát a jelen fizikai, de a nem fizikai életünket is odaadnunk érte hozandó áldozatként, ha Isten ezt úgy akarja?

Az igazság tehát az, hogy mégiscsak bennünk, nem helyesen hívó emberekben van a hiba. Mi ugyanis nagyon is akaratosak, makacs akaratosak lettünk, vagyis szinte már nem is csak számolunk a halállal, hanem már makacsul ragaszkodunk is hozzá. Pedig ahhoz, hogy ez a makacs és hibás ragaszkodásunk a halálhoz megszűnjön, nem is kellene mást tennünk, mint a népmeséink hőseinek. Hozzájuk hasonlóan tehát, nekünk viszont Isten felé már véglegesen is visszafordulván, őszintén ki kellene nyilvánítanunk azt, hogy: „Én édes királyom, életem-halálom a kezébe ajánlom!”, és attól fogva természetesen már úgy is tenni, vagyis meg is cselekedni azt az előttünk álló kiváló példa, Jézus példája szerint.

A mai világban oly nehéz lenne ezt megtenni a már valóban örök életünkért cserébe, hogy a legtöbben még csak gondolatban sem teszik meg ezt az igen fontos lépést az Isten felé?

Talán jobb az élet helyett továbbra is makacsul, vagy ha nem makacsul is, de mindig csak a halált, az örökös elmúlást akarni?

Az életet és halált a végleges elmúlást elkerülendő úgy kellene tehát felfognunk, mint az áldást és az átkot. Az életet a szó szoros értelmében áldásként, a halált viszont csak átvitt értelemben vett „átokként”, vagyis a további fizikai élettől való isteni eltiltásként kellene értelmeznünk. Ezt a fizikai élettől való eltiltást pedig azért kapjuk akár sorozatosan is meg az Istentől, mert még mindig nem az életet választjuk, hanem egyre csak a halált. Ezt az eltiltást azonban nem csak ideiglenes jelleggel kaphatjuk meg, hanem akár végérvényes jelleggel is, amennyiben csak arra szolgálunk rá az addigi életvitelünkkel.

Az igazság tehát mindenképpen az, hogy a többségünkben még mindig csak színleg vagyunk visszafordulva Isten felé, igaz valójában tehát még nem tettük meg ezt az igen fontos lépést. Pedig az már valóban az örök életet jelenthetné a számunkra is. Az életünk nagy előrelépése helyett tehát még mindig csak el-el hajolgatunk, sokan pedig már újra meg újra el is fordulunk Istentől, és megint csak olyan Istentől idegen isteneket imádunk és szolgálunk, mint a pénz, az érzéki élvezetek, a hamisság és az erőszak, és nem utolsósorban pedig maga a tehát valójában miattuk kiérdemelt örökös halál.

Talán most már végérvényesen is el kellene tudnunk döntenünk, hogy igazán mit is akarunk. Az életet-e, vagy pedig helyette már mindig csak a halált, azaz végül is már a végleges elmúlást is?

UTÓSZÓ

Az igazság az, hogy az embernek a mai intelligenciája mellett már rég rá kellett volna ébrednie az eredeti szellemi tudatára, vagyis a tiszta Isten-tudatára. Tudnunk kellene tehát, hogy eredetileg mi magunk is olyan tiszta lelkek vagyunk, mint amilyen tiszta az Isten Lelke, akinek tehát mi is a részei vagyunk.

Mivel azonban a jelenlegi fizikai állapotunkban a létezésünk, mint ahogyan ennek az egész fizikai világnak létezése is, feltételekhez kötött, a lelkünk állandóan harcban áll a fizikai érzékszerveinkkel, és a tárgyi elménkkal is, azaz végül is az egész anyagi testünkkel, mely viszont maga is számtalan részből áll az Isten teste hasonlatosságára. Az Isten „teste” összetevői, melyek egységét a Lelke nyilvánít illetve jelenít meg, éppen ezért a mi lelki testeink összetevőivel, vagyis végül is a mi lelki testeinkkel (is) azonosak. A mi lelki testünk azonban mindig csak a maga arányaiban mintázza az Isten „egész testét”, melyet tehát maga a Lelke képvisel. Itt a földön pedig Krisztus Jézus lelke képviseli az Isten testét, mely jelenlegi miénknél már jóval hatalmasabb lelki testnek a mi lelki testeink is a tagjait képezhetik, amennyiben hallgatva Isten és Krisztus szavára mi magunk is azonosulunk az Istennel örök egységben levő Krisztus szellemiségével.

A lelki testeink együttese alkothatja tehát Krisztus „lelki házát”, azaz végül is „Krisztus testét”, aki tehát a lelki nagyságát nézve már hatalmas arányban képezi le, és képviseli is, Isten „testét”, mely „isteni test”, akárhogyan is vesszük, mindig csak a lelkei összességével, azaz a Lelkével lehet azonos.

Az emberiség nagyobbik része, még tehát a vallásos emberek nagyobbik része is, az igaz mélységeiben szinte teljességgel tudatlan mindezen előbbiekről, de akik hallomásból tudnak róla, azok sincsenek meggyőződve ezen számunkra tehát igen fontosak igazáról. Az embereket éppen ezért nekünk már meggyőződötteknek kellene felráznunk, és az eredeti tudatukra ráébreszteni, mielőtt még maga az Isten „rázatná” fel őket az inkább meggyőződésükké lett tudatlanságukból, és ébresztené őket rá az eredeti szellemi lényiségükre, vagyis a Tőle és Belőle származó igazi tudatukra.

Isten azonban az utóbbit elkerülendő a lelki testről, azaz magáról a Lélekről szóló tudást már nem is egyszer átadta az emberiségnek. Egyenesen Tőle tudjuk tehát, hogy a Tőle származó lelkünk jelenleg a szintén általa teremtett fizikai testünkben lakozik, az az ideiglenes „háza”, mert ezt a „durva” testet választottuk meg az „átmeneti hajlékunknak”. Isten kegyelméből vagyunk tehát a tulajdonosai a magunkra (szellemi tudatunkra) mintegy felsőruhaként öltött fizikai testnek. Ezért mondhatjuk tehát a testünk tagjairól is azt, hogy: „ez az én kezem” vagy „ez az én lábam”.

Tudnunk kell azonban azt is, hogy ez a test a lelkünk nélkül soha nem lehet élő. Erre pedig az a bizonyíték, hogy a tudósok még ma sem képesek olyan testet alkotni, amely lélek nélkül is tudna úgy élni, mint ahogyan mi élőlények élünk, illetve rendelkezünk az élni tudás képességével. A rendelkezésükre álló halott anyagokból a tudósok még tehát a rendkívül nagy tárgyi intelligenciájuk ellenére sem tudnak olyan testet készíteni, amely tudatosan élni tudna, még helyesebben kifejezve tudatos értelemmel is tudna élni, azaz a mi szervezetünkhöz hasonlóan a kedve szerint enni, inni, üríteni, aludni, párizni, és védekezni.

Az állandóan csak fizikai testben élő, illetve csak abban élni akaró lélekről pedig még meg kell említenünk azt is, hogy az ilyen lélek soha nem lehet tökéletes lélek. A lélek ugyanis csak azzal lehet tökéletes, ha Istenre, illetve az Isten Lelkére hasonlít, pontosabban ha már azonosul is Vele, vagyis minden állapotában és formájában egyedül már csak Őt, azaz végül is magát a Jó Istent, a szerető és gondviselő Lelket mintázza, mind tehát magán, magával, mind pedig minden tevékenységével. Hinnünk kell tehát Istenben, és mindenben egyedül csak Őt szabad követnünk, hogy mi magunk is tökéletesek lehessünk. Éppen ezért nagyon fontos az is, hogy minél hamarabb eltávolodjunk a hamis tanítóinktól, függetlenül attól, hogy azok

világiak, vagy éppen nem világiak. Az igazság ugyanis az, hogy hamarosan, és lehet, hogy sokunk számára már véglegesen is el kell döntenünk, hogy igazából kinek is hiszünk, kinek az irányítását is fogadjuk el igazán mérvadónak. A legfelsőbb és legnagyobb Léleknek, vagyis magának Istennek, vagy pedig a csak a tárgyi érzékszerveik irányítását elfogadó, csak azokat istenítő tudós illetve tudálékos embereknek, akik így egyoldalúan hozzáállva és élénk is állva már csak a rossz irányba vezető „eleink” (vezetőink) lehetnek, mintsem Istenhez, az igaz eredetünkhöz visszavezető vezetőink. Isten helyett az ő szavaikra hallgatva tehát nem tökéletessé tehetjük ezt a jelenlegi élve létezésünket is, hanem a hatásukra a testünkkel együtt már a lelkünket is inkább csak a romlásba visszük, mintsem szüntelenül előre, azaz vissza Istenhez, az eredetünkhöz.

Hogy tehát ez velünk még csak véletlenül se történhessen meg, szükséges nekünk hívőknek tisztán látnunk az élve létezésünket. Ha pedig már tisztán látunk, akkor ne felejtjük el azt sem, hogy akkor egyben már nekünk is a kötelességünk lesz azokat az embertársainkat az Istenhez visszavezetni, akiket egyáltalán még lehet!

Köszönöm, hogy meghallgattak.